ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ
ПоезијаСРБ – Број 13.

Крушевац, децембар 2019.

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ

ПоезијаСРБ

Број 13.

Крушевац, децембар 2019.

Издавач: Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ, Крушевац
Портал: www.poezijascg.com - www.poezija.rs – поезија.срб
Мејл удружења: pesnik@poezija.rs
Мејл часописа: poezijasrb@poezija.rs

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић

У овом уводу издвајам писмо, велике песникиње, пријатеља поезије и нашег верног сарадника, Елеоноре Лутхандер, (рођена у Крушевцу, а живи у Стокхолму – Шведска). Прочитајте шта ми (нам) пише Елеонора:

"Драги Љубо!

Честитам ти на новом часопису(број11)! Жао ми је што тада нисам послала прилог, али ћу зато послати за следећи. Задивљује ме твоја енергија и посвећеност поезији. Колико си само људи усрећио и дао им смисао живота! Ти си чудо од човека и песника!

Ето, дошле су и награде за твој рад, мада је то по мени требало раније да се деси. Ја ти сада шаљем једну своју песму и нову слику за сајт/блог ако ти се допадне. (Исто и као прилог за нови број часописа). Зове се "Турбуленција" и посвећена је Нобеловцу Петеру Хандкеу, коме је раније уручен један часопис Удружења песника Србије у коме је заступљена и моја песма. Хвала ти и за то.

Кристина Лугн, шведска песникиња и чланица Нобеловог комитета, чију сам књигу, збирку поезије "Довиђења и срећно!" превела 2005. године на српски, једногласно је са другим члановима доделила Нобелову награду Хандкеу. Прочитала сам да Петер Хандке има српски пасош и да је не само велики пријатељ Срба већ и ето и српски песник! Предлажем да буде примљен у наше Удружење песника Србије.

Ако желиш послаћу ти и Хандкеу "Песму о детињству" као и Кристинину песму посвећену њеној ћерци.

Александра је у својој докторској дисертацији писала и о Wim Wendersu са којим је Хандке заједно писао сценарио за филм "Небо над Берлином". Филм такође почиње Хандкеовим стиховима из "Песме о детињству".

Ето, тако се Хандке непрекидно преплиће са нашим животима.

Нека живи Хандке и ми са њим, нека живи поезија и Удружење Песника Србије!

Искрено твоја, Елеонора"

Хвала Елеонори на овом писму од срца. Оно ме подстиче да наставим са радом. Дакле, овај број је, неки кажу, баксузни - тринаести. Али ја се томе радујем, јер после њега долази број 14, а то је знак да настављамо даље, а то и јесте мисија овог часописа, да живи заједно са поезијом, да корача даље, из броја у број, пред нове читаоце!

Мото нашег листа био је и остао: Овај лист је посебан. Ми заувек у Ваша срца уносимо лепоту поезије! Свака песма коју у Часопису за поезију - ПоезијаСРБ прочитате или је објавите, оплеменићe и челичити Ваше тело и душу! А овај број је посебан и по томе што је мултимедијалан, па се неки садржаји могу и слушати и гледати…

Поштовани песници, ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо! Ако сте са тим сагласни, пошаљите нам свој рад. Уосталом, наша мисија и јесте да добру поезију приближимо читаоцима.

Наш мејл је: poezijasrb@poezija.rs

Добродошли!

ПОЕЗИЈАСРБ

У ОВОМ БРОЈУ ИЗДВАЈАМО

Часопис за поезију – ПоезијаСРБ број 3 у рукама Петера Хандкеа



Светлана Ђурђевић поклања часопис ПоезијаСРБ Петеру Хандкеу

Сада, кад је Петер Хандке, аустријски писац, добио Нобелову награду за књижевност за 2019. годину, сви ће схватити колико су град Крушевац и Беловођани предвођени др Велибором Лазаревићем били далековиди и на правом путу кад су му 2015. године доделили награду *БЕЛОВОДСКА РОЗЕТА*. Наравно, на правом путу је било и Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ, кад је те топле јулске вечери 2015. године у Белој Води, поклонило Петеру Хандкеу свој Часопис за поезију – ПоезијаСРБ број 3. У поменутом часопису број 3 били су заступљени песници из Шведске, Швајцарске, Републике Српске и Србије (Београда, Шида, Шапца, Крушевца, Бруса, Прокупља, Ниша, Куршумлије, Параћина, Ћуприје, Велике Плане, Панчева, Лесковца, Вршца…).

Интегрални текст са БЕЛОВОДСКЕ РОЗЕТЕ 2015, објавили смо 19 јула 2015. године на линку: http://www.poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=7846

Фотографије са манифестације објавили смо на фејсбуку:
https://www.facebook.com/poezijascg/photos/a.1015592607766515 1/1015592608855515 1/?type=3&theater

У овом броју, захваљујући Елеонори Лутхандер која нам је послала песме, објавићемо песму Петера Хандкеа *ПЕСМА ДЕТИЊСТВА* и песму Кристине Лунг *ДОВИЂЕЊА И СРЕЋНО.*



Часопис за поезију ПоезијаСРБ број 3 који смо поклонили нобеловцу Петеру Хандкеу. Часопис број 3 (и друга наша издања) можете бесплатно преузети на линку: https://poezija.rs/pesnici/pdf/

Тада смо објавили на нашем сајту текст под називом: Четрдесета *БЕЛОВОДСКА РОЗЕТА* уручена Петеру Хандкеу – 18.07.2015. Текст можете погледати на линку: http://www.poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=7846

У наставку Вам преносимо изводе из тог текста.

Данас, 18.07.2015. године је у Белој Води одржан централни програм јубиларне четрдесете *БЕЛОВОДСКЕ РОЗЕТЕ*. На почетку програма додељена је *Беловодска розета* овогодишњем добитнику, познатом књижевнику академику Петеру Хандкеу, који је, најпре, у основној школи у Белој Води у 19 сати имао сусрет са младим талентима овог краја.

Награду је уручила Јасмина Палуровић – заменица градоначелника града Крушевца. Церемонијалу доделе престижне Беловодске розете поред бројних мештана Беле Воде присуствовали су и бројни гости: начелник Расинског управног округа Бранислав Весић, народни посланик др Драгана Баришић, председник Регионалне привредне коморе Предраг Вукићевић, чланови Градског већа Милоје Михајловић и Зоран Вељковић, директор КЦК мр Мирослав Смиљковић, помоћница директора КЦК Виолета Капларевић, други директори јавних предузећа и установа, представници Крушевачке епархије које је предводио секретар епархије отац Драги Вешковац, Крушевачки песници – чланови Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ: Љубодраг Обрадовић, Светлана Ђурђевић (заменица председника Удружења песника Србије –

ПоезијаСРБ, Светлана Ђурђевић је поклонила Петеру Хандкеу часопис ПоезијаСРБ бр 3) и Драган Тодосијевић…

Петер Хандке, еминентни писац, романсијер, есејиста, европски интелектуалац, борац за правду и истину, осведочени је пријатељ српског народа. У својим написима, увек је истицао чињенице које су се косиле са актуелним политичким тенденцијама према Србији, у исто време супротстављајући се неистини и неправди и сам често излаган медијским прогонима. Овакав став, уз плодоносан и стваралачки рад, били су разлози који су одредили његово место као добитника Беловодске розете.

Пет књига инспирисаних Србијом и преко 20 других преведених дела, допринели су статусу иностраног члана Српске академије наука и уметности, овенчали га са више књижевних награда, а од ове године је и почасни грађанин Београда.

Његово име биће уткано у златну ниску добитника Розете, коју већ чине Десанка Максимовић, Матија Бећковић, Миодраг Павић, Владета Јеротић и бројни други врсни и признати књижевници и интелектуалци.

Ово му није први боравак у Крушевцу, али га увек изнова радује чињеница да посети епски град, који чува у сваком дамару мит о Косову. Петер Хандке је рекао да су Срби кроз историју трагичан народ и да му је место уз њих. „Поносан сам оним што сам написао о Србији“, истакао је, наводећи да му је то и даље инспиративна и неисцрпна тема, којом ће наставити да се бави.



Петер Хандке прима Беловодску розету од заменика градоначелника Крушевца Јасмине Палуровић



Петер Хандке, Аустријски књижевник

ПЕСМА ДЕТИЊСТВА

Кад је дете било дете
ходало је машући рукама
желело је да је поток река,
река понорница,
а ова бара да буде море.

Кад је дете било дете,
није знало да је дете,
све је имало душу,
и све су душе биле Једна.

Кад је дете било дете
није имало своје мишљење,
није имало навике,
често је седело прекрштених ногу,
непрестано трчећи,
имало је ковитлац у коси,
и није се кревељило при фотографисању.

Кад је дете било дете,
постављало је ова питања:
Зашто сам ја баш ја, а не ти?
Зашто сам овде, а не тамо?
Кад је почело време
и где се простор завршава?
Да ли је можда живот под Сунцем
само један сан?
Није ли оно што видим, чујем и осећам
само одраз неког Света пре овог Света?
Ако знам да постоји зло,
постоје ли заиста и зли људи?
Како то да ЈА, уопште као да нисам
постојао пре него што сам постао ЈА,
и да једном ЈА, који сам,
више нећу бити ЈА?

Кад је дете било дете,
давио га је спанаћ, грашак, сутлијаш,
на пари куван карфиол,
а сад све то гута,
не само зато што се мора.

Кад је дете било дете,
у тућем се кревету једном пробудило,
и потом никад престало.
Многих људи, тада, добрих му се чинило,
а данас тек пар, ако је среће.
Јасну је слику Раја у себи имало,
да ли баш, пита се сад?
Кад од Ништавила визије
и данас га стресе страх.

Кад је дете било дете,
играло се са одушевљењем,
и сад, има исти онај ентузијазам,
али само кад је посао у питању.

Кад је дете било дете,
било му је доста јабуку да једе... хлеба,
па је тако чак и сад.

Кад је дете било дете,
слатке бобице би му испуниле шаку
баш као што то бобице чине,
па и сад би.
И зелени би му орах горчином језик
натопио,
баш као што сад натапа,
и са сваког би врха планинског,
још вишем врху хитао,
у сваком граду великом,
још већем граду клицао,
и ништа се није променило.
За трешњама је до највише крошње
посегао,
са страшћу коју и данас поседује,
али и срамежљив пред непознатима,
баш као некад.
Кад је први снег нестрпљив ишчекивао,
на исти начин као и данас.

Кад је дете било дете,
бацило је штап као копље,
право у дрво,
где и данас подрхтава.

Превод Жарко Радаковић

Песму послала Елеонора Лутхандер



Кристина Лунг, Шведска

ДОВИЂЕЊА И СРЕЋНО

27.

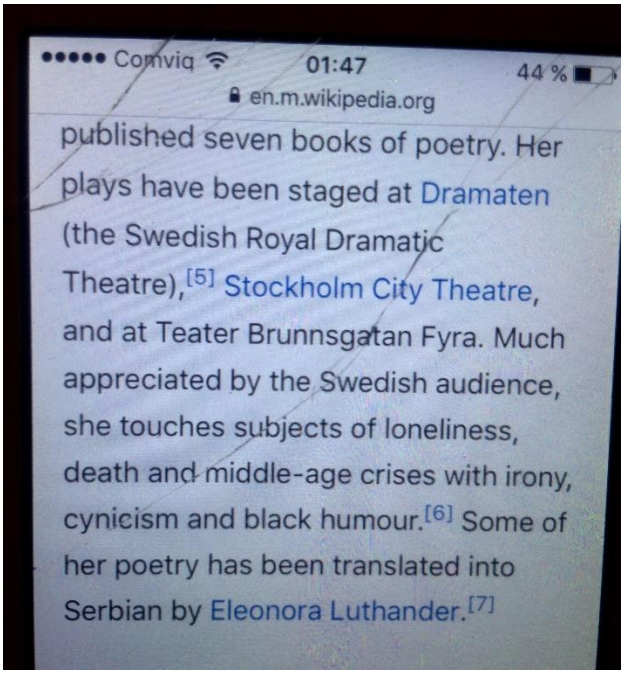
Добићеш прозор са пејзажом
као дечији додатак.
Звездано небо ће бити тапет
у твојој дневној соби
и Моцарт ће написати музику.
Добићеш једну кућу
која те воли.
Добићеш осећај за хумор.
И Стриндбергова сабрана дела.
И све моје унуке.
Мој поклон теби је да ћеш
говорити многе стране језике
и да ћеш подносити сваку климу.
Добићеш чврст контакт са тлом
и високе таванице
са украсима од гипса.
Добићеш живот који све опрашта.
Бистрог ума ћеш бити.
И јаких осећаја.
Биће ти дозвољено да се забавиш.
Све то стоји у кућном осигурању.
Бићеш остављена на миру.
Моја алиментација теби је да
апсолутно никада
нећеш престати да се надаш.
Добићеш једно храбро срце
и драстичан интелект.
И добру моћ просуђивања.
Тај коме верујеш
неће пустити твоју руку.

Мој божићни дар теби је
ако паднеш
да ће људи бити срећни
да те прихвате.
Пријатељски смешак ће те пратити
на целом твом путу.
Ослободићу те војне обавезе
из своје самоће.
Од мене баш ништа нећеш наследити.
Али ћеш добити сав новац.

2003. Кристина Лугн

Превод 2005. са Шведског:
Елеонора Лутхандер

Песму послала Елеонора Лутхандер





Елеонора Лутхандер, Стокхолм, Шведска

"Ана точи, Ана служи,
а'л за Милом срце тужи"
Ђура Јакшић
Бане точи, Бане служи,
а'л за Будом срце тужи
Елеонора Лутхандер

ТУРБУЛЕНЦИЈА

Петеру Хандкеу

Удаћу се за Маја Даниловића

Поћи ћу узбрдо
Балканском улицом
непримећена
као и обично
са кофером пуним књига
самоходна
и блиндирана -
према рецептури песме
Мора да успе
овај наш хлеб интегрални
нарастао
у неповезаном простору

Удаћу се за Маја
да увијамо песме
као сарме
ја, дијаспора
без пара -
немам круне
нема секса
има све остало...

Не жури Мајо
немој да те преваре
брзо ће девизна пензија
да се крцка

Бићемо тада још малолетни
са 18. гласаћемо за Трампа
а Богами и он би требало
да гласа за нас

Знала сам
да неко срећан
тамо далеко
мене добија
на лутрији

Удаћу се за Маја
макар само у песми
па нисам се џаба
животом коцкала
и годинама сама
трцкала по
небу изнад Београда

ПОЉУБАЦ СМОКВЕ

За Емануела и Брижит

Хоћу и ја да будем
наставница из латинског
будућем председнику
Љубавне републике

Хоћу да ми млађани Црногорац
донесе хладне смокве у зору

По једну за сваки врели сат
што пре да пролети

Па да се врати у Порто Љубав
са месецом на рамену

Жељан знања

AMOR VINCIT OMNIA

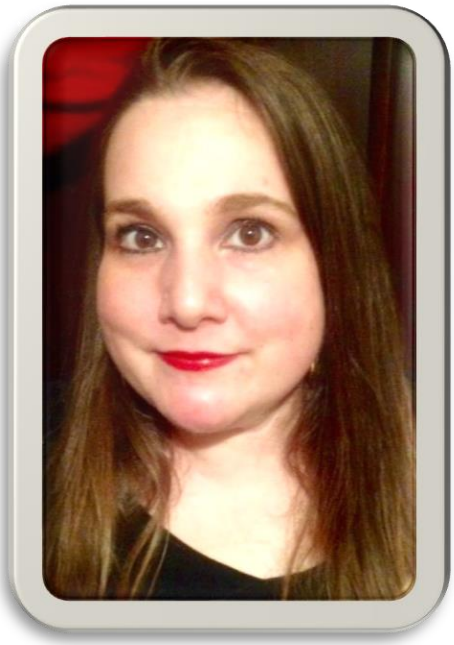
Чиста петица!

НЕСТВАРНИ ГОСТИ

Миливоју Анђелковићу

Хајде да изађемо мало
из књига
и да будемо опет
нестварни гости
у кафићу преко пута
као сајбер Дон Кихот
и сајбер Дулчинеја

Санчо Панса да направи
добар капућино
и чува нам леђа
а сајбер магарац
да буде спреман за бег



Александра Лутхандер, Стокхолм, Шведска

БЕЛКАНТО

Закачила сам се
за прошлу несрећу
као игла на грамофону

Ипак је то била
најлепша арија

КАРАМЕЛА

Шведски сто од сто мука
дао ми Бог да пробам
све по мало

Густирам тугу
а неки сиђу с ума
само од једног
горког залогаја

Шта се то њима
ужасно догодило
што се мени није?

Просто ме је стид
од ове моје
коњске снаге
и докторске памети

Сад носим шешире
све у једној гами
као енглеска краљица

А мислили су да ћу се
истопити као
карамела

13. 01. 2019. Стокхолм

ШТА ДА ДАМО МАМИ?

Шта да дамо мами која има све?

Иглу - да сашије венчаницу
Иглу - да сашије радну униформу
Иглу - да сашије хаљину за конференцију
Иглу - да сашије трико за фискултуру
Иглу - да сашије новогодишњу тоалету
Иглу - да сашије унуци балетску
хаљиницу
Иглу - да сашије унуку капутић

Иглу и конац - да ушије ране

ТРОЛ

Посао посао посао

Трол може да ме запосли
у шуми тролова

Клинци Клинци Клинци

Трол може да подари пуно
Тролчића и унучића

Паре паре паре

Трол може да среди
вееелику пензију
за мене и маму

Али за то је потребан широки брачни
кревет
и чиста постељина

А Трол прво мора да оде
код педикира

ТУРИСТИ

Још један град је пао

Бледи мигранти
суше купаће костиме
на Риалто мосту

Смрт Венеције
Смрт у Венецији

Из уклетих крузера
искачу чиповани
терористи са оружјем
од пластике

Кредитним картицама
отимају
витамин Д



Перо Зубац, Нови Сад

СЕСТРА МОЈА САМОЋА -збирка песама у настајању

СЕСТРА МОЈА САМОЋА

Како је тиха и добра
сестра моја самоћа,
као лугар који за децу побра
корпе најлепшег воћа.

Како о мени брине самоћа, моја сеја,
Од јутра до краја дана,
Као мојих пет сестара
Расутих на пет страна

Које ми у сан донесу
Ране још младе трешње
Па онда наједном нестану
И бива све тешње.
28.12.2018.

НЕМИЛИЦА

Раздањује се споро, мрак се опире,
Озимна као у детињству јутра,
Нејасан глас до мене допире
И прети да ће доћи и сутра

Не што би да ме као упита
Зашто сам се у нема ме склонио,
Ако сам пре свих открио и знао
Коме сам своју ћутњу поклонио

И ако дође да ми види лице
Неће ме извући из немилице.

29.12-2018.

О НЕСНУ

За Горана

Будим се сморен, невољан,
Сан ми спокојство однео,
Да имам икаквих невоља
Не знам како бих поднео.

Да знам еликсир ведрине
Да ме озари спокојем
Послао бих преко Дрине
Свом пријатељу покојем

Да ме се сети барем
И свих нас овде сад преко
Да мој Малколм Мухарем
Зна да још има неко

Који за све нас сања
И несан нам с очију склања.

28.12.2018.

СЛАЖУ СЕ ГОДИНЕ

Слажу се године као цепанице,
Снове засипа невесињска зима,
Хладне и тешке сталне несанице
Знак да у мени још страха има.

О бели страхови детињи
И плач неутешан а тих,
Пљускови топли летњи
Засипају ми стих.

Опојне сање детиње
И радост у ретким часима
Моран обилазим светиње
И ћутим са монасима.

29.12.2018.



Борисав Бора Благојевић, Ћуприја

ЗИМСКА

Што ли ми је срце лудо
Па сад опет звезду иште
Кад се смеје задева ме
Ко ратника на бојиште

Снег ће скоро студен прети
Хладноћа ми чежњу ствара
Мраз ће јутром на прозоре
Њено име да нашара

Дан је друго разуме се
Све се ране лакше лече
Самоћа је увек болна
Кад звездано падне вече

Ал` знам да ће месец опет
Кад обасјан небом крене
Да ми пружи уточиште
Он разуме остављене

П.С. Не љутим се ја на срце
Што сад опет звезду тражи
Већ на месец озвездани
Што ми тугу за њом блажи

ПА ПОСЛЕ

Па после свега – шта остаје само
Кад у срцу туга и суза се спрема
Растанак не боли – већ утеха само
Кад је свуда тражиш а знаш да је нема

ЗАБОЛЕЋЕ ЈАКО

... И остаће песма тугу да ми блажи
О љубави све сам давно написао
Ал` и Тебе једном заболеће јако
Кад те буде неко тако остављао...

МОЈА БРАЋА

Све што може да се прода
Продала су моја браћа
Ми ни свесни нисмо били
Ко купује и ко плаћа

Продали су окућницу
Шљивар изнад родне куће
И бачвану крај врбака
Плава јутра у свануће

Продали су без тапија
Све ћутуре и од ока
Све ливаде до јаруге
Бистру воду из потока

Њиву што нас хлебом храни
У закуп су јуче дали
Сад причају правдају се
Где је међа нису знали

А међа је све док може
Поглед птице да се вине
Продали су део неба
Белог орла у висине

И ћувике што међају
Од силника што нас бране
Лојзе што нас вином пои
Манастире разидане

И утробу земље ове
Где се нови камен рађа
Старо гробље поред пута
Продала су моја браћа

И све наше крвотоке
Што долазе из далека
Продали су све изворе
Све кладенце белих река

Православље славу веру
Колач што се даје сину
Продала су моја браћа
Тиху модру месечину

Продадоше браћа браћу
Расејаше кости њине
Ко да овде никад није
Било правде и истине

Продадоше цреп са куће
Кисну греде откривене
Труне душа у огњишту
Продали су део мене



Марина Адамовић, Ниш

ТАНКА

Грана се ломи
стара је натрула
а не пада још

како је драг тај отпор
ветру уочи смрти

***

Киша и сузе
топе тело детета –
врба га гледа

ОЧАЈ

Читам поезију песника
Који је погинуо после рата
Сећао се крви из ноздрва
Сећао се сивих лешева
Обраћао богу,
па људима –
Не верује никоме
Истина је прва
Сахрањена

Убила га после рата
Голим оком
Бомба
Невидљива

Не плачем
Зашто бих
Како
Не осећам ништа
Не верујем ни ја
Проболе ме кости
Мртвога
Песника

ПИСАО ЈЕ

писао је о реци
о високом дрвету поред
о одсјају Сунца у трави
о камичку на обали
и још би пуно тога написао
да камичак не би стена
а знате већ
каменолом је неизбежан
не дај срцу да нараста
склоно је праску

кроз саму душу
ето

ЗАДЊИХ 55 МИНУТА

Пришла ми је девојка
и питала зашто њена мајка
тако пуно спава.
Пре тог ми се поверила
како јој до посла
није стало нимало
али ради, ради…
од нечег се мора и живети.
„Опростите, тако брзо причам,
ваљда ме разумете.
Чула сам о вама доста,
лако сам вас упамтила,
не бих вам ни прилазила,
ипак, моја мајка
стално, стално спава…
Болује од болести
коју, жао ми је, имате и Ви.
Шта то значи? Шта?
Погоршање? Да?"
„Девојко, колико година има твоја
мајка?"
„Педесет".
„Колико?"
„Педесет."
„Толико?"
„Сине, твоја мајка не умире,
не плаши се, немој…
Место ње ја ћу умрети
и најзад се,
од ових глупих педесет година
без икаквог сна.
одморити,
Сине."



Спасоје Ж. Миловановић, Крушевац – Ниш

КАСАПСКИ СТО

Нити је хтео за јасла да се веже,
нити је хтео у јарам да се преже.
А комоли њиву посну да изоре,
недај боже дрва да довуче из горе.

Него све се нешто по ливади скита,
као паметно своју памет пита.
Па лаже волове и ове воловске жене,
о погледу прича с тамо неке стене.

Те, одатле се види читав воловски рај,
те, ту муке нема, ни лепоти крај.
Те, ту се сено само за спавање бере,
те, ту љубав нема границе ни мере.

Добро ајде, што он за посао не мари,
али зашто да остале волове квари.
Ајде ти фрајеру у кланицу тек,
да тамо завршиш свој слободни век.

Ставише њега на један сто,
велик колико и сам во.
Па у његов воловски врат,
забише нож и кренуше га клат'.

Помисли, ово је једно одвратно место,
а где је оно, о коме сањах често.
Па рикну ко што волови знају,
зар песнике у кланице дају?

Ех, ко на живу рану кад сипаш со,
пиштим, вриштим, ал' не знам што.
И ричем ко преклан во,
што ево леже,
на овај мој, касапски сто.

ИГРА ВРЕМЕНИМА

Кад гледаш свет речима
Уморан од вечности
Почињеш да користиш
Јагоде
Са пијаце
Жене
Из градских блокова
Прашину
Пре и после
Имајући идеју о себи
(Хтео сам да будем
бесконачан у трену
вода у камену
Да се расточим на све стране)

Питао сам се
Ко је тај што трчећи
прати те у стопу
Као лишће
заклања ти видик
Уз цвркут птица
Уступам се за мало мириса
На постељи
Док посматрам разголићене груди
Од смеха распаднут
У ветровитом пролазу
Дрхтао сам
чудећи се излупаном сунцу
Дрхтао сам
у загрљају жене ужурбано
Као море које се цепа
Скочио сам
Трампећи себе
За парче дана

Гледао сам
Опис времена на зиду
Гледао сам
Опис времена од јутрос

ДА НЕМА НЕБА

Да нема неба
Како би знали
Докле те волим

Шта ако небо
Као што тврде
Нема ни крај ни почетак

Или је оно
Због тебе измишљено
Или ти
Због њега



Дане Стоиљковић, Дубово – Прокупље

ПОЛАКО КРАЈ ДОЛАЗИ

Мој отац
седи на кућном прагу увече
мајка не пали лампу
у кујни спрема вечеру у мраку

мој отац уморан
седи на кућном прагу
ракију пије
цигарету пали
моја мајка му прилази
седа један степеник ниже

часови пролазе
године долазе
четири ока гледају дим

отац рече:
сутра ме чека њива у долове
месец је сада с њим
кад би само Он писао
мајка рече: да скинемо бриге
био би добар син

цигарета оде у дим
црвена трака полете са њим
тренутак обележи дан
мој отац и мајка уморни леже
један крај другог

полако кроз прозор
месец у собу улази
касно у старе дане сан долази

СЕЋАЊЕ НА ДАНЕТА СТОЈИЉКОВИЋА

Извод из рецензије Милована Витозевића у књизи" Оболело сунце:
„Као један од најобавештенијих Дане Стојиљковић је био појава у књижевном животу престонице, и када је овај живот у њој превирао. Веома комуникативан он је у том времену био у непрекидном покрету, спознао је и превазишао себе.

Његов одлазак из Београда био је губитак за свакодневни књижевни живот престонице. Међутим његов одлазак (повратак) у завичај није био губитак за поезију. Потражио је давни мир кућног огњишта и направио велико преиспитивање песничког дуга према завичају, према прошлости своје породице и свога народа.”

По казивању Станимира Петровића на основу сећања свога деде Милорада Петровића, који је говорио да је Дане један од најученијих Дубоваца.

То поткрепљујемо следећом чињеницом. Милорад је видео Данета како једном руком држи уларе, а другом руком придржава књигу из које је учио.

Дане је био човек који је својом поезијом овековечио Дубово и целу Јужну Србију.

Станимир Петровић

Истакнути песник Дане Стојиљковић је сарађивао са Удружењем песника Србије – ПоезијаСРБ и на нашем порталу објављивао своју поезију. Све ове песме објављене су на сајту www.poezijascg.com Ево линкова:

Полако крај долази:
http://poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=6183
Пут му је време:
http://poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=5818
На вршнику богова:
http://poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=7673
На песничком тргу:
http://poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=7360
Три дана после:
http://poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=5032
Стаза према сунцу:
http://poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=4940

ПУТ МУ ЈЕ ВРЕМЕ

Путује Свети Сава
пут му је време
у белој бради
пуна корпа мудрости
сејач на њиви
у људској души
сеје благородност
мује му осветљавају поље
и преко видикове линије
громови разоравају бразде

У десној руци му штап
где додирне земљу
потекне извор
поветарац и преко брда
струји низводно

сливом реке с неба

поређају се дугине боје
да пију воду

У левој руци му зрневље
испод мишке петао
и птице му у лету праве
венац око главе
на обали реке
играју се звери
кроз шуму вукодлаци
померају му се с пута

Без извора
и без ушћа тече време
мимо њега
кад уђе у нашу кућу
почиње свануће
када изађе из наше куће
настаје беспуће

Свети Сава, 1968.

НА ВРШНИКУ БОГОВА

Сликала сам дрво живота
На Вршнику богова
Где си ти у његовом хладу
Под пуном војном опремом
У свом шатору
На бој дочекивао
Вековима непријатеља

Тихо сам прелетела
Преко времена прошлости
Преко насликаног глога
До најситнијег детаља
Црвене глогове бобице
Расуте по камењу около
Тако живе пре времена пале
Да се могу покупити шаком
И велики жути мрави
пузе уз стабло
Ужурбано забадају
своје сурлице у кору
И ждеру живе црне бубице
Пчеле лептири буба маре
скакавци
Сви су на врелом сунцу
затихнули
И влати траве заспале
Дивље звери после ноћног лова
Излежавају се у хладу великих
дубова
Сунце прокувало воду и земљу
Јара трепери у ваздуху
Уђутале птице на гранама
Бели перјани облаци зуре
На видиковој линији
планина и неба
Дах природе је стао
Зауставило време садашњости
Шатор сам разоткрила
Ушло је време будућности
Ти си ме за трен погледао
У мени се тишина затајила
У расцветаном глогу
На самом врху до неба
Једна птица тихо је запевала.

У зору, 13.03.2007. године

На Песничком тргу -Ода Орфеју-

Дође тако неко време када
паметни заћуте, будале проговоре,
а фукаре се обогате.

Иво Андрић

Докле ћу само будалама
И фукарама да говорим своје песме!?
Богови ми с неба поручују:
Бодане,
И када си мртав пијан
На Бодановом тргу
Срце те издати не сме.

Одувек сам имао разумевања
За остатак света
Када су песничке одаје зидали,
без икаквог осећања, неимари.
Боже, где ли ти је била метла
Док су на националним тргу
Будала и фукара
Моје срце распродавали!?

Свуд око мене
Диже се тешка бука
Зујале су муве, бумбари
Национални хероји...
Јалове краве дизале репове,
Букали ушкопљени волови...

И самом Орфеју била је мука
Да остане на земљи.
Бог је био у великој заблуди
Док су на академском тргу
Будала и фукара
Мој мозак
На кашичицу распродавали.

Дрогирани и компјутери
На гробљу великана
Место цвећа
Садили коров и коприве
Место птица
Певају гаврани и вране

Боже, твоје кише
Носе све на буњиште...
Ни у сну више
Не може да се сања
Као на јави!

Шта се то све крунише
У сред бела дана
На Песничком тргу
Будала и фукара?

СТАЗА ПРЕМА СУНЦУ

Када су људи
схватили значај сунца
сви су на ноге устали
празне торбе
на рамена забацили
своје главе
у торбе ставили
у скутовима жена
плодну земљу понели
мајке и децу
за руке повели
чутурице пуне ракијом
о каиш окачили

пушке
преко леђа метнули
секире и виле
под пазухом понели
преко главе се натоварили
и пошли да траже
највећу планину
до неба да не застану
само ноћу путовали
успут се размножавали
тако данас за сутра
обезбеђивали путнике
у наследство
остављали само врлине
да се пут не прекине.

ТРИ ДАНА ПОСЛЕ

Надија
лако је теби
ти си дошла
три дана после
моје смрти
кад ја нисам
био к себи

како сам могао
да ти пружим
било коју
руку моју
када се с њима
не служим
ни при јелу
ни при пићу
само чујем
како старци
из Дубова вичу
хоћемо ли
још по једну
и још по једну
осиони младићу



Томислав Милетић, Крушевац

НА КРАЈУ

(Снежани)

Полако истиче све наше време,
Примиче крају последња ноћ,
Нестају задње поноћне сене,
И тихо гасне животна моћ.

Некоме нови дан ће да дође,
Свануће опет нове зоре.
Мени и теби све ће да прође,
Нестаће живот, снови и море.

Је ли ти жао што тако беше?
Реци бар сада, не лажи, кажи!
Не бацај речи што само теше,
Говори истину, себе не лажи!

Ни за чим земаљским ја не патим.
У вечност идем ко шапат кише.
Једна ме жалост ипак прати:
Зашто те нисам љубио више?

Молитва последња када престане,
Док задња свећа буде горела,
Кад за тренутак све застане,
Ти онда признај: Јеси ли волела?

Кроз ружу ћу ти опроштај дати,
Кроз њене латице шапнућу тише,
Једна ме жалост у вечност прати:
Зашто те нисам волео више?

СВЕТИ САВА

Пред вратима затвореним,
у Атонској тихој ноћи,
залупало једно дете
да заиште свете моћи.

Примише га светогорци
манастира Ватопеда
постригоше за сабрата
калуђерског светог реда.

Тако Растко поста Сава,
калуђер у служби Бога,
духовник у славу вере
православља оца свога.

И од тада па до данас
Сава поста узор свети
што помаже невољнима,
а силнима крстом прети.

И над српством заштитница,
што бди, чува и не спава,
вера наша узданица,
син Немањин - Свети Сава.

НАТАЛИ

Због једне Натали заволех Француску.
Због једне Катрин остах без душе.
Кроз једну лионску улицу уску,
Због једне Соланж куће се руше.

Свака је таква француска дама,
Па памет носи и срце гази.
Слушао сам деду кад прича нама:
" Француских дама, синко, се пази!

Ја сам ти давно, у Солуну,
Остао без душе, без срца, среће.
Са једном Натали, гледајућ луну,
И докле живим пустити ме неће.

А што јест, јесте, била је она,
Као пупољак тек што заруди:
Болничарка малена, мадмоазел из Лиона,
Медених уста, раскошних груди. "

Потражих једног пролећног дана,
у кварту Ампер, дедину Натали.
И нађох баку, не може сама,
Она и унука преда мном стали.

Испричах баки Натали, све по реду,
Све приче дедине, уздахе, тајне ...
И видим, памти она још деду ...
у оку суза и осмех бајни.

Ех, то је била љубав и срећа,
Што може само рат да распламти:
Када се воли и бол осећа,
А задњи пољубац до смрти памти.

У Крушевачком позоришту су 31.01.2014. године одржана годишња *ПЕСНИЧКА СУСРЕТАЊА* Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ на којима је књижевнику Томиславу Милетићу за његово целокупно књижевно стваралаштво додељена ГОДИШЊА НАГРАДА овог удружења за 2013. годину. Награду је уручио Љубодраг Обрадовић – председник удружења. Ово је била прва ГОДИШЊА НАГРАДА коју је Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ уручило, а Томислав Милетић је први књижевни стваралац који је добио ово признање.



Томислав Милетић прима Годишњу награду Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ. Награду је уручио Љубодраг Обрадовић – председник удружења.





БИОГРАФИЈА - Томислав Милетић је рођен у селу Варош (општина Ражањ) 1942. године. Учитељ је у пензији. Учитељску школу је завршио у Алексинцу 1962. а касније је ванредно студирао српскохрватски језик и југословенску књижевност (ВПШ у Нишу, Филозофски факултет у Београду и Скопљу). Од 1962. године радио је као учитељ у селима Жупе: Плочи, Грчаку, Мрмошу, Врбници, а једно време провео је радећи у Француској у Клермонт Ферану, Лиону, Вијену, Ле Крезоу, Вилфраншу сир Сони. На Радио Крушевцу годинама је припремао и водио једносатну емисију „Хронике и хроничари", а уредио је и више ТВ емисија популаришући истраживања прошлости крушевачког краја и културе српског народа. Урадио је сценарио за филм „Клевета" и збирку анегдота под називом, "Учитељи".

Библиографија. „585 година Велике Врбнице", монографија КШ 1998., „Легенде о Светоме Сави", збирка песама, 1999. „ Јелена", збирка песама 2001., „Копча – летопис комите" 2002., „Капетан Веса", историјски роман 2002., „Мрмош – село Милоша Обилића", монографија 2004., Од 2004 до 2009. роман „Проклета земља" 1 – 4. „Реља – летопис команданта" 2007, „Жупски мадригали"– збирка љубавне поезије 2006, „Ђура – летопис сељака" 2007, „Жупске школе и учитељи од 1837. до 2007." монографија 2007. "Милош Обилић у моравским легендама и расинском предању" 2008, збирка текстова и песама, „Грчак и Ботурићи – села испод Козника" монографија 2009, „Песме за велику и малу децу" збирка песама 2009, Историјски роман „Деспот" 2010. 2012. објављује две књиге: „У име бога, у име краља и у име каме" и „Озна све дозна" а приредио је и штампао књигу Антонија Маринковића „Расински партизански НОП одред", (Све књиге издао му је Историјски архив у Крушевцу и Културни центар Крушевац) 2012. Град Крушевац издаје друго издање романа „Капетан Веса" и приређује свечану академију у Народном позоришту.

Из „МАЛА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА КРУШЕВАЧКОГ КРАЈА" Мр. Слободана Симоновића

Томислав Милетић: Легенде о Светоме Сави - М. Б. Мирковић

Песник жупског виногорја, и Жупе као океаније, Томислав Милетић, надахнуто и непрестано, рекло би се, из дана у дан, из ноћи у ноћ, пребира по струнама старих словенских инструмената, дозивајући наше праоце и претке, са неодољивом короном око главе. После, или напоредо, са „Жупским мадригалима" венчаним са историјским збитијима и калваријама, Милетић ће својим сензибилитетом и својом поетиком опевати и осликати духовног и националног демијурга – Растка Немањића, потоњег и вечног Светог Саву.

У облику и версу сонета, најсложенијој песничкој и форми и структури, Томислав Милетић реинтерпретира исторички, повеснички лик и живот Светога Саве, али, вешто и витешки, преоткрива и духовно писмо и светачку дубину задобијеног историчког персоналитета. У бујици живописних, визуелних и чујних песничких слика аутор епохе Немањића, чији је духовни и цивилизацијски култ Светог Саве онај врховни симбол етике, естетике, поетике и патриотике српског народа, српских земаља и српских светиња.

Од рођења, преко Голгота, Успенија, Путовања, Ходочашћа и Ходољубља, од првих Божјих дарова, како наглашава песник Томислав Милетић, до коначног бденија и молитве, борећи се „са алама све у славу Христа", опевана је велика епоха и несебично дело српског патријарха, протомајстора српске књиге и књижевности, чиме се и песничко дело Томислава Милетића, уврштује у циклус песама оданости и захвалности, коју ће делити и његови читаоци, ђаци, професори, обични, и необични грађани свих узраста и свих социјалних миљеа широм српског народа и отаџбине у расејању. Издавачу и читаоцу срдачно препоручујем песничку књигу Томислава Милетића.

Милосав Буца Мирковић,
на Дан Успенија Пресвете Богородице – Велике Госпојине, 1998.

МАНИФЕСТАЦИЈЕ

СТИХОЉУБЉЕ ПоезијаСРБ 2019 – Љубодраг Обрадовић



Поетска манифестација „СТИХОЉУБЉЕ ПоезијаСРБ" одржана је по седми пут 17.09.2019. године у прекрасном амбијенту ресторана „АС" Хемопродукта Крушевац у власништву Бранислава Кљајића. На манифестацији је прослављен седми рођендан Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ. Гости су били песници из Лесковца, Ћуприје, Крушевца, Александровца, Ћићевца, Јасике, Макрешана, Град Сталаћа, Кобиља, Ломнице и Треботина, као и гости и пријатељи Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ: Весна Лазаревић – заменица градоначелнице града Крушевца, Милоје Михајловић Меда – екс градоначелник Крушевца, одборници Скупштине града Крушевца: Владимир Тасић и Дејан Петровић Кенац, Горан Васић – директор Народног музеја Крушевац, Бранислав Кљајић – власник Хемопродукта Крушевац, Бобан и Предраг Дашић из штампарије СаТЦИП из Врњачке Бање, др Раде Биочанин, др Велибор Лазаревић из Беле Воде, Предраг Ћирић – председник КУД-а „Вук Караџић" из Треботина, Жабара и Мале Врбнице, Горан Тодосијевић – уметнички руководилац КУД-а „Вук Караџић", Слободан Стојановић – власник Етно куће, Анита Арсић из Ћићевца и други.

На манифестацији саопштена и важна вест. Управни одбор Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ је одлучио да установи награду *Стихољубље ПоезијаСРБ*, која ће се додељивати на манифестацији *Стихољубље ПоезијаСРБ* сваке године, почев од 2020. године. Награда ће се додељивати песницима, књижевним стваоцима, уметницима и организаторима културног живота, који свој рад посвећују развоју и ширењу културе и уметности, а који су везани за програмске активности Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу.

Право предлагања имају: песници – чланови Удружења песника Србије, затим удружења и установе у култури, као и појединци. Одлуку о додели овог признања доноси Управни одбор Удружења песника Србије -ПозијаСРБ са седиштем у Крушевцу. Награда *Стихољубље ПоезијаСРБ* ће се састојати од:

- повеље са именом и презименом добитника;
- 10 књига из издавачке продукције Удружења песника Србије -ПозијаСРБ са седиштем у Крушевцу и
- уметничке слике.





У пригодном поетско-музичком програму су своје стихове говорили песници: Зоран Јовановић, Славица Лазаревић и Добрила Стојановић из Лесковца, Борисав Благојевић, Слободан Станковић и Милка Ижогин из Ћуприје, Анта Џамић из Александровца, Боривоје Видојковић из Ћићевца, Вељко Стамболија, Живојин Манојловић, др Раде Биочанин, Предраг Дашић и Дејан Петровић Кенац из Крушевца, др Велибор Лазаревић из Беле Воде, афористичари: Драган Матејић из Крушевца, Драган Ракић Сингер, Братислав Спасојевић и песници чланови Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ: Љубодраг Обрадовић, Светлана Ђурђевић, Мића Живановић, Саша Милетић, Аријана Хинић, Ратко Тодосијевић Бађо, Драган Тодосијевић, Даница Рајковић, Богдан Јефтић, Градимир Карајовић, Живота Трифуновић, Мирослава Смиљанић, Драган Ћирковић, Дејан Милошевић и Миломир Терзић, а да музика буде у функцији добре забаве побринули су се: певачи Мића Живановић и Радмила Бајић, и хармоникаш Душан Дуца Пејчић. Све било је поезија, музика и лепота… А било је и добре хране и пића, рођенданске торте, шампањца… Све песнике и госте одлично је послуживао и послужио Дејан Шљивић – конобар у ресторану АС Хемопродукта Крушевац.

Како је стварно било погледајте на следећим линковима:

Снимак уводног дела манифестације "Стихољубље ПоезијаСРБ 2019"
https://www.youtube.com/watch?v=72Gj3rLei6A&t=60s

Снимак другог дела манифестације "Стихољубље ПоезијаСРБ 2019"
https://www.youtube.com/watch?v=-frkz91-6fU&t=390s

Слике на Фејсбуку
https://www.facebook.com/photo.php?fbid=10218664571822176&set=a.10218664557021806&type=3&theater

Текст овог прилога, видео и слике – Љубодраг Обрадовић







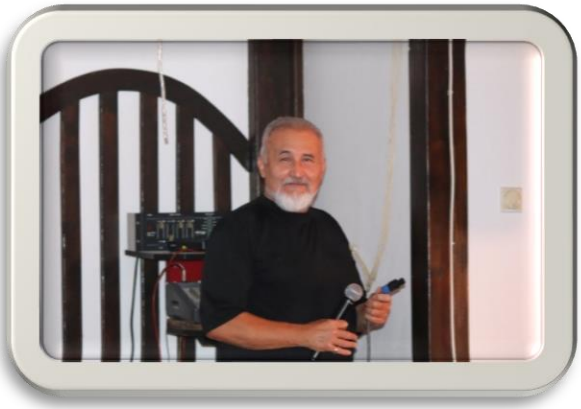




BECKS





















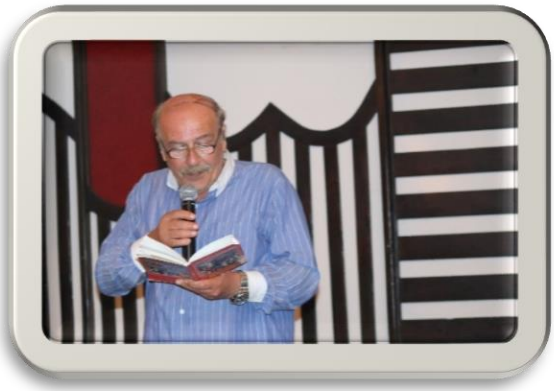




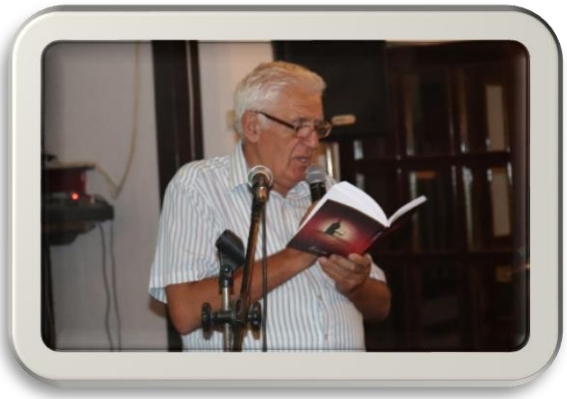








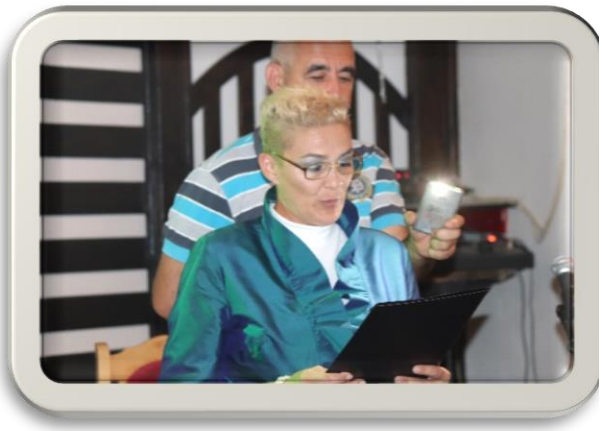














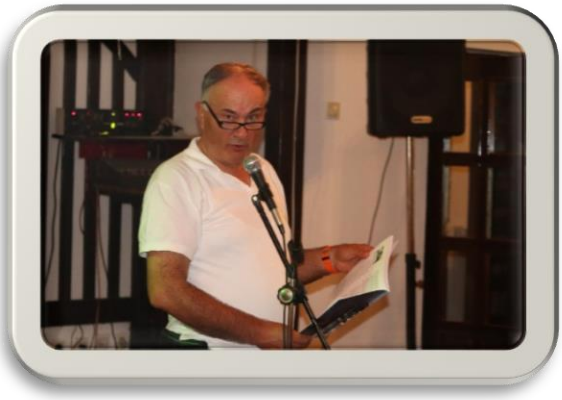
















ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ – Љубодраг Обрадовић

Традиционалан поетско-музички програм *5 ПЕСНИКА И ВИ* реализован је до сада 9 пута у Клубу КЦК у Крушевцу у 20:00 сати. Програм је пројекат Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ у сарадњи са Културним центром Крушевац. Програм је по концепцији поетско-музички и у њему крушевачки песници и њихови гости говоре своје најбоље песме, а између песника слушамо популарну музику…

Погледајте досадашње програме…



5 ПЕСНИКА И ВИ – 16. 6.2017
http://poezija.rs/pesnici/pesnici/1644/



5 ПЕСНИКА И ВИ – 28.7.2017.
https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/5-pesnika-i-vi-28-07-2017-klub-kck/



5 ПЕСНИКА И ВИ – 25. 8.2017.
https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/5-pesnika-i-vi-poezijasrb-25-8-2017/



5 ПЕСНИКА И ВИ – 30. 9.2017.
https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/5-pesnika-i-vi-u-klubu-kck-po-cetvrti-put/



5 ПЕСНИКА И ВИ – 11.12.2017.
https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/pet-pesnika-i-vi-poezijasrb-decembar-2017/



5 ПЕСНИКА И ВИ – 14. 3.2018.
https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/pet-pesnika-i-vi-14-3-2018/



5 ПЕСНИКА И ВИ – 31. 8.2018.
https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/5-pesnika-i-vi-31-8-2018-klub-kck-u-1930/



5 САТИРИЧАРА И ВИ – 11.10.2017.
http://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/pet-satiricara-i-vi-poezijasrb/



5 ПЕСНИКА И ВИ – 12.7.2019.
https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/2504/



5 ПЕСНИКА И ВИ – 28. 9.2019.
https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/5-pesnika-i-vi-klub-kck-28-9-2019/

Наравно, реализовали смо и један програм 5 САТИРИЧАРА И ВИ, тако да до сада имамо укупно 10 реализованих поетско-музичких (или афористичарско-музичких) програма. Дакле, у летњој башти или Клубу КЦК, пред бројном публиком, окупили смо до сада 45 песника и 5 афористичара. Сви програми су снимати камером па их можете погледати на нашем порталу на линковима које смо Вам оставили поред сваког плаката. И тако се припремити за нови сусрет песника и публике…

А ево укратко, хронолошки како је то било…



Први поетско-музички програм ***ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ*** одржан је 16.06.2017. године у летњој башти Клуба КЦК. Идејни творац програма је био Љубодраг Обрадовић – председник Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ, а организатори и реализатори били су: Удружење песника Србије са седиштем у Крушевцу – ПоезијаСРБ, Културни центар Крушевац и Удружења „Перо Крушевац“. Ево како је водитељка програма Невена Милићевић најавила овај програм. „Добро вече, свима. Хвала вам што присуствујете новом циклусу песничких сусретања у организацији Удружења песника Србије ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу, Културног центра Крушевац и Удружења „Перо Крушевац“. Вечерас ћемо представити пет песника, који ће нас својом поезијом увести у нови свет, свет речи, љубави, лепоте, свет уметности.



Захваљујући том свету, наша реалност има посебну драж и гледамо је очима уживалаца и заљубљеника у лепо и добро. Захваљујући оваквим људима, са посебном душом истанчаним слухом, јер поезију могу стварати само људи великог срца, ми смо вечерас у прилици да негујемо и хранимо свој дух нематеријалним, лепим, узвишеним – љубављу, песмом и музиком. Програм има поетско-музички карактер, па вас позивам да уживате у дивној поезији и музици. Вечерас се дружимо са: Љубишом – Батом Ђидићем, Мирославом – Мићом Живановићем, Јованом Марковић, Светланом Ђурђевић – Ђурђом и Љубодрагом – Љубом Обрадовићем. Атмосферу ће нарочито улепшати и оркестар Дуце Пејчића са вокалним солистима, као и музичке нумере Радмиле Бајић и Мирослава Миће Живановића. Вече смо осмислили тако да ће у првом кругу сваки песник говорити три своје песме, а између наступа песника слушаћемо по једну музичку нумеру. Након завршеног првог круга, сваки песник говориће по једну песму, а између поезије слушаћемо по две музичке нумере.“

Прочитајте још детаља… http://poezija.rs/pesnici/pesnici/1644/

Други поетско-музички програм ***ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ*** одржан је у летњој башти КЦК 28.07.2017. године. Организатори и реализатори били су: Удружење песника Србије са седиштем у Крушевцу – ПоезијаСРБ, Културни центар Крушевац и Удружења „Перо Крушевац“. Програм је водила Светлана Ђурђевић, а у песничком делу наступили су: Спасоје Ж. Миловановић, Невена Милићевић, Саша Милетић, Снежана Драгићевић и Ратко Тодосијевић Бађо. За музички део програма потрудили су се Момчило Накић – гитара, Драган Живановић – хармоника и Драгица Калас – вокални солиста. Пред великим бројем гледаоца реализован још један програм са одличном поезијом и музиком у чијој је реализацији радио Марко Вишњић из КЦК, а у организацији Љубодраг Обрадовић – председник Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ.

Још детаља: https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/5-pesnika-i-vi-28-07-2017-klub-kck/



Трећи поетско-музички програм ***ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ*** одржан је у Клубу КЦК, 25. 8. 2017. године у 20:00 сати. Програм је одржан је у организацији и реализацији Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ и Културног центра Крушевац. У програму су поезију говорили: Никола Стојановић, Јасмина Палуровић, Иван Милановић, Даница Рајковић и Дејан Петровић Кенац. Програм је музиком оплеменио Милан Милетић Милке, водитељ је био Мирослов Живановић, а за организацију програма су били задужени Љубодраг Обрадовић и Светлана Ђурђевић… Програм је реализовао Марко Вишњић, организатор КЦК. Велики број љубитеља поезије и музике пратио је овај заиста леп, посебан и оригиналан програм, а у публици су били и Весна Лазаревић – заменик градоначелника града Крушевца и др Велибор Лазаревић, градски већник…

Још детаља: https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/5-pesnika-i-vi-poezijasrb-25-8-2017/

Четврти пут поетско-музичка манифестација ***ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ*** одржана је у суботу, 30.09.2017. године у Клубу КЦК у Крушевцу. У програму су учествовали песници: Весна Михајловић, Живота Трифуновић, Аријана Хинић, Богдан Јевтић и Сандра Миладиновић… Да све не буде поезија постарали су се изводећи музику: Владица Радојевић, Сандра Миладиновић и Драган Живановић. Програм је водио и осмислио Љубодраг Обрадовић. Програм су организовали и реализовали Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ и Културни центар Крушевац.



Још детаља: https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/5-pesnika-i-vi-u-klubu-kck-po-cetvrti-put/

Пети пут у Клубу КЦК, у понедељак, 11.12.2017. године у 19:00 сати одржана је поетско-музичка манифестација ***ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ*** у организацији Културног центра Крушевац и Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ.

У програму су учествовали песници: Милош Милошевић Шика, Нада Новаковић, Драган Тодосијевић, Зорица Шошић-Максимовић и Градимир Карајовић. Водитељи програма били су Љубодраг Обрадовић и Даница Гвозденовић.

У музичком делу програма наступили су Драган Живановић и Градимир Карајовић. Било је то одлично вече поезије и музике и још боље дружење песника и музичара на измаку старе 2017. године.

Још детаља: https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/pet-pesnika-i-vi-poezijasrb-decembar-2017/



Учесници програма одржаног 11.12.2017. године: Милош Милошевић Шика, Драган Тодосијевић, Зорица Шошић Максимовић, Љубодраг Обрадовић, Нада Новаковић, Градимир Карајовић, Драган Живановић и Даница Гвозденовић

Шести пут, традиционалан поетско-музички програм ***ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ*** реализован је 14.3.2018. године у клубу КЦК у Крушевцу. Програм су осмислили и реализовали Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ и Културни центар Крушевац, а своју поезију говорили су: песници Борисав Бора Благојевић, Виолета Капларевић, Мирослав Мирко Стојадиновић, Милка Ижогин и Вељко Стамболија. За музички део програма побринуо се оркестар Душана Дуце Пејчића и вокални солисти Радиша Миладиновић, Мирослав Мића Живановић и Милан Бата Петровић. Водитељ програма била је Светлана Ђурђевић, а уредник Љубодраг Обрадовић. У току вечери Борисав Благојевић и Љубодраг Обрадовић уручили су Специјалне награде ПоезијаСРБ за квалитет поезије на конкурсу ЉУБАВ И ВИНО ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА песницима Стефану Ђорђевићу, Животи Трифуновићу и Ивану Милановићу. Било је то још једно одлично поетско-музичко вече пред бројном публиком…
Још детаља: https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/pet-pesnika-i-vi-14-3-2018/



Седми пут, традиционалан поетско-музички програм ***ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ*** реализован је 31. 8.2018. године у клубу КЦК у Крушевцу. Програм су осмислили и реализовали Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ и Културни центар Крушевац, а своју поезију говорили су: песници Момир Драгићевић, мр Душка Ерић, Боривоје Видојковић, Слађана Бундало и Живојин Манојловић. Програм је музички обојила Драгица Калас (која је представила и своју ученицу Петру Бркић) са својим бендом у којем су на гитарама свирали Момчило Накић и Дејан Васић… Програм су осмислили и уредили Љубодраг Обрадовић и Светлана Ђурђевић, која је била и водитељ програма.. Било је то још једно одлично и романтично поетско-музичко вече пред препуном баштом Клуба КЦК…



Још детаља: https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/5-pesnika-i-vi-31-8-2018-klub-kck-u-1930/

Осми пут поетско-музички програм ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ реализован је у Клубу КЦК 12. 7.2019. године. Програм је пројекат Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ у сарадњи са Културним центром Крушевац.

У програму су поезију говорили: Драгојло Јовић – уредник КЦК и песник, Весна Лазаревић – заменик градоначелнице Крушевца, Дејан Милошевић – песник ПоезијеСРБ, Љиљана Пантелић – уредница програма РТК и песникиња и Стефан Кнежевић – песник.

Програм су музиком оплеменили оркестар Душана Дуце Пејчића и вокална солисткиња Радмила Бајић Рада. Програм су осмислили и водили песници Дејан Петровић Кенац и Љубодраг Обрадовић.



Више детаља: https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/2504/

Девети пут у Клубу КЦК у Крушевцу је 28. 9.2019. године у 20:00 сати реализован поетско-музички програм ***ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ***.

Како је у истом простору реализован и концепцијски сличан програм „5 АФОРИСТИЧАРА И ВИ“, онда је ово, у ствари десети, јубиларни програм Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ у сарадњи са Културним центром Крушевац.

Тим поводом председник Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ Љубодраг Обрадовић је поздравио присутне песнике и љубитеље поезије, захвалио се Културном центру на сарадњи и најавио водитеље вечерашњег програма Аријану Хинић и Богдана Јевтића. Своју поезију су говорили: Слободан Ценц, Данијела Булатовић, Миломир Терзић, Мирослава Смиљанић и Анта А. Џамић.

За музички тренутак побринули су се Иван Миладиновић – који је певао и свирао гитару и Градимир Карајовић – који је свирао усну хармонику. Програм је осмислио Љубодраг Обрадовић, а уредили су га и водили Аријана Хинић и Богдан Јевтић… На крају програма Аријана Хинић је најавила да ће у наредном броју часописа ПоезијаСРБ број 13 бити објављена поезија 45 песника и 5 афористичара који су до сада учествовали у манифестацији и замолила их да пошаљу по једну своју песму, односно по 10 својих афоризама на мејл pesnik@poezija.rs . Поезију и афоризме нисмо објавили у овом броју, јер сви песници и афористичари нису послали своје радове, али их зато можете све, њих педесет чути на видео или аудио снимцима на линковима које прилажемо! Програму је присуствовала и Сара Поповић, председница хуманитарног Удружења Чарапанско срце из Крушевца. Техничку подршку обезбедио је Културни центар Крушевац, а за микс-пултом био је Марко Вишњић.



Богдан Јевтић и Аријана Хинић су водили десети јубиларни програм ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ

Још детаља: https://poezija.rs/pesnici/susreti-pesnika/5-pesnika-i-vi-klub-kck-28-9-2019/

Програм ***ПЕТ САТИРИЧАРА И ВИ*** је по први пут одржан 11.10.2017. године у 20:00 сати у Клубу КЦК, у оквиру Сајма књига и издаваштва Расинског округа. Програм су заједнички организовали и реализовали Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ и Културни центар Крушевац… У програму су учествовали: Драгиша Павловић Расински, Драган Матејић, Ивко Михајловић, Михајло Ћирковић и Братислав Костадинов. Водитељ програма био је Саша Милетић, а за музички тренутак побринули су се Љубиша Боровац и Младен Газибарац.



АФОРИЗМИ



* Нисам сам,
друштво ми је самоћа;

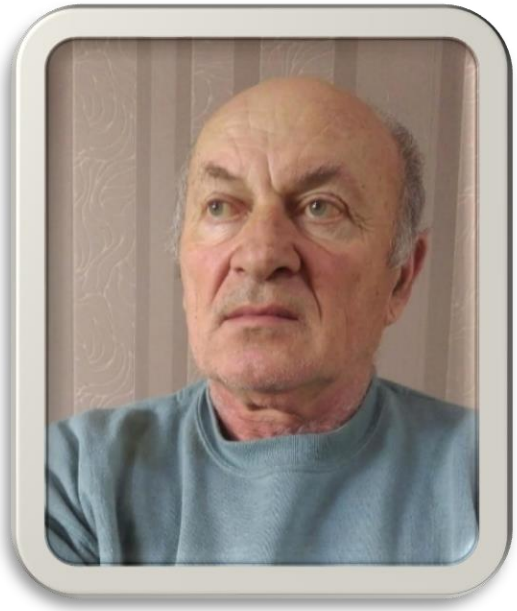
* Родитељске сузе
дуже трају од родитеља;

* Ако ме волиш победићу те.
Волећу те више;

* Ако ме мрзиш, поразићу те.
Нећу те мрзети;

Михајло Ћирковић, Крушевац

* Јурио сам ка Сунцу да побегнем од своје сенке;
* Џаба смо живели ако нам молитве захвалнице, замене молитве покајнице;
* Господ не кажњава неверника. Казнили су себе неверништвом;
* Сада Американци освајајући, за њих, Нови Свет
не знају да поробљавају своју прадедовину;
* Чешће флуиди душа праве смешу, а не једињење;
* Разлика у оригиналу и плагијату је у томе шта се прво прочита;
* Лечењем неизлечиве болести
лекар неће да се замери, ни пацијенту ни леку;
* Кажу да не знам да пијем. А ја се увек напијем;
* Адаме, Адаме, зашто ниси чувао ребро своје?
* Често су цркве загађене мислима верника;
* Уз вино смо јачали другарство. А онда нас је вино надјачало;
* Сила земљине теже јаче делује ако се тело напуни оловом;
* Душа се најбоље пуни пражњењем сопствених шака;
* За бедуина све животиње су домаће. Пустињске;
* Верујем Господу јер од држи и микрофон и звучник;
* Мисао не омеђи велико слово и тачка;
* Страх је користан ако изазове покушај.



Драган Матејић, Крушевац

ОРИГИНАЛ ФАЛСИФИКАТА -афоризми-

. Ограничени смо. Бар знамо докле је наше.
.Како да се окупимо више кад нас је све мање.
. Кад су кренули да нам раде ово око Косова и ми смо помагали.
.Ми ћемо последњи да уђемо у Европу. Неко мора да јој затвори врата.
Ми уз брдо, Европа низ брдо – па где се сретнемо.
. Остајте овде. Тамо мора да се ради.
. Западни Балкан – источно од раја.
.Ако желите да се убијете, једним кредитом решавате све.
. Бадава нам роде доносе децу кад их доктори односе.
. Прво дрога уђе у земљу, па тек онда наркомани.
. Данас смо имали еколошки ручак. Све смо почистили.
Бог ми је сведок, али судија захтева два.
. Сад нам и попови ваљају дрогу, бог их благословио.
.Загледани у нашу топлану, бојимо се зиме.
. И ја хоћу да купим диплому али се бојим да ми не увале неки фалсификат.
. Да је старост лепа, не би то мени запало.
. Батина има два краја а живот само један, али бије.
. Избацила је мужа на улицу, а комуналци одвозе смеће тек за три дана.
. Од превеликог смејања могу да се добију хумороиди.



Дејан Ристић, Крушевац

- Бацила је све низ реку, а онда је привела Комунална полиција.
- Ја сам за равноправност полова, али моја жена неће ни да чује.
- Кренуо сам јутрос на посао, заврнуо рукаве, дао крв – сад имам два дана слободно.
- Правда је спора, али може да се убрза, ако се добро подмаже.
- Питао сам попа да ме научи молитву којом од Југа постаје Ауди. Кад је успело њему, ваљда ће и мени.
- Да видимо ко је против мира у свету па да му одмах пошаљемо NATO.
- Наша држава води рачуна о својој омладини. Зато их и не запошљава, да би ови могли да иду у иностранство.
- Бицикл је гарантовано српског порекла. Сви га јашу.
- Сад поново могу мирно да спавам, стигао ја Бромазепам у апотеке.
- Срп и чекић
заменили су калауз и пајсер.
- Не играм више домине.
Увек мени западне дупло – голо.
- Замало да постанем милионер. Посрећило се комшији до мене.
- Остаде нам само још мотка. Њу овакву каква је нико неће да купи.
- Ми смо први у свету дотакли дно - са доње стране.
- Пустили смо да нам се таложи искуство.
Сад гацамо по муљу.
- Само је кевин гинеколог веровао у мене.
Кад сам се родио, рекао је :
„ Овај мали има муда ! ”
- Изгледа да су се многи огрејали на Колубару.
Сад би да пређу на руски гас.
- То што вишак хране бацате у контејнер, за скитницу није ствар културе, већ доброг укуса.
- Преварити превареног је грех. Преварити преваранта је уметност.
- Мада има и другачијих примера, не би било лоше да се факултет заврши док си млађи од професора.



Братислав Костадинов, Крушевац

- Ако немате макар мрвицу власти, нећете се леба најести.
- У средњем веку смо користили нож и виљушку, у 19. веку куку и мотику,
- у 20. веку срп и чекић, а данас пајсер и калауз.
- Противничке екипе се одлично познају.
  Све је то некад била иста странка.
- Желе да нам промене свест, али да останемо исте будале.
- Изузетно богати су изузети од закона.
- Док се сви ограде неће остати ни камен на камену.
- Некада се дизала кука и мотика, а данас само штап за селфи.
- Храбро сам подигао главу и ударио је о плафон мишје рупе.
- Не трчите за сваком сукњом. Можда је променила пол.
- Гледање овог ријалитија омогућили су вам челични живци и јак стомак.
- Природна је отишла, а вештачку интелигенцију немамо.
- Уходали смо се па сада све боље пузимо.
- Срби су топовско месо у сендвичу између Истока и Запада.
- Како сте намлатили паре? Батинањем.
- Са руком помирења смо на ратној нози.
- Откако је лудница откључана, тражи се кревет више.
- Човек је човеку вук и у друге сврхе се не може употребљавати.
- Мишљења су подељена. Које сте ви добили?
- Држава има дуге прсте за свачији џеп.
- Лек за душу можете купити у свим боље снабдевеним кафанама.



Саша Милетић, Крушевац

ДО ПОСЛЕДЊЕГ КРАХА – Афоризми

*Истребљени народ је најпитомији.

*Убијен је вођа клана. Само нека иде по реду

*Тешко је пронаћи срећу. Данашњи коњи чврсто су потковани.

*И поред усвојених закона ми сасвим ненормално функционишемо.

*Лекари су од ње направили човека.

*Смртна казна га је спасила доживотне робије.

*И закон се пред мафијом правда.

*Најчистији образ има онај који пљује у дланове.

*И у демократији има грађана који тешко живе. У њој свако може како хоће.

*Радом наше Владе грађани су задављени.

*Тајкун је избегао затвор. Није му било суђено.

*Борићемо се за стабилност динара. До последњег краха.

*Народ је ограничен - државом.

*Сиротиња нам је неуништива. Већина их је преживела.

*Стандард наших грађана се видно поправио. Сад живимо као сав нормалан афрички свет.

*Живим од продаје својих књига, а по потреби просим.

*Нама је интелигенција у мањини, јер имамо просту већину.

*Од жирија добио сам захвалницу. За више нисам имао.

*Моја јадна замлаћена земљо!

КЊИГЕ



ЦВЕТОВИ ИЗ СТАРОГ ПАЊА – Латинка Ђорђевић, Цирих

Евокација живота Латинке Ђорђевић - поетском збирком „Цветови старог пања", А. Стојаковић

Стасавајући кроз векове и пратећи све мене човековог еволуцијског развоја, књижевност је била предодређена да се бави питањем егзистенције и суштине човековог бића. Савремени песници опхрвани напредним цивилизацијским тековинама све више пониру у себе у покушају да дају одговоре на питања сопствене душе и сопственог суштаства. Поетски рукопис Латинке Ђорђевић предочиће трагање које се мери сећањем и осећањем живота у свој његовој пуноћи.

У покушају да измири вечне антагонизме, који прате универзални људски код, Латинка Ђорђевић ће својим песничким изразом излити посебну темпоралну философему као жељу да повеже прошлост и будућност сећањима која за вечност остају. Ту вечност песникиња неуморно гради у свом срцу, покушавајући да премости јаз међу световима који антиципирају другачији однос према животу и вредностима. Не дозволивши да све што носи предзнак новог буде супротстављено идеји старог, поезија смештена међу корице ове књиге може се сагледати и као мост који повезује обале на којима стоје детињство и младост с једне и зрело доба с друге стране.

Двојност стихованог приказа света код Латинке Ђорђевић имплицира дијахронијско раслојавање замишљеног и жељеног, кроз универзалне сукобе добра и зла, морала и неморала, светлости и таме. У таквом поетском дискурсу нема гротескних момената, иако ће емоционални корпус бити обогаћен нијансираним суплементима расположења и перспективе. Лирски субјект има стајну тачку срца, која у многоме одређује тон и интензитет емотивних опсервација, од оних које су

песимистички спремне у отпоздрав животу до оних које оптимистички граде веровање у време које имплиците објашњава људе у њиховој бити. Латинка Ђорђевић не плаши се да се загледа у своју сенку, јер кроз њу контурише живот без лажног витализма и несмисленог полета и гради свест о положају сопственог бића у општем бивству.

Песникиња својим поетским везом исписује апотеозу успоменама као вредности којој ни заборав ништа не може. Успомене су за њу бег и склониште од маглене визије садашњости, у којој нема правих пријатеља, постојане љубави и искреног поштовања. Реалност гуши сваку могућност нежног срца да се одржи невиним и чистим, па је сакривање у нека измаштана времена преко потребно. Директне каузалности за то у овим стиховима нема, али се у сваком изговореном гласу и написаном слову осећа тежина непripадања свету који нуди камелеоновску заоставштину, у којој препознавање изискује само форму човека.

Латинка Ђорђевић се не плаши да пева о зрелом добу, о интимном проживљавању смрти као неминовности, али се њена поезија не своди на постегзистенцијалистички израз нихилистичког понирања у ништавност. Насупрот томе, Латинка се нада, жели, проживљава и тражи, а њени животни и стваралачки импулси бивају све јачи и утемељенији у оно што живот кроз бројне метаморфозе са собом носи. Стари пањ у визији песникиње има вишеструку симболичку вредност. Он је корен, традиција, везаност, припадност, али и постојаност, трајање, незаборав. Свака песма ове збирке могла би бити по један год старог пања, који не само да ће исцветати лепотом уметничког обликовања стиховањем, него ће бити и залог за будућност генерацијама које долазе.

Иако окренута прошлости, кроз тиху бојазан за будућност, ова поетска збирка врло добро кореспондира и са садашњошћу. Свет који сублимише утиске из свакодневице има свој духовни аспект и није лишен метафизичког призвука. У потпуно изграђеној космогонијској визији, која се у песмама препознаје, нема генерализације осећаја, ни уопштавања ставова, већ се инсистира на интимним преживљавањима лирског субјекта, кога често постављамо као еквивалент песникињи. Она рационално види све мане и врлине света, али их ирационално не прима, јер је из свог духовног завичаја понела у дубини душе слику која није утопистички идеална и не представља општељудску хармонију, али је грађена на високим нормама части, морала и поштења. Верна тим принципима, Латинка ће исписивати песме које су далеко од горког укуса и гнушања над аномалијама савременог живота, већ песме које и разочарење чине критички препознатљивим. Кроз поједине готово сатиричне стихове, она ће се ухватити у коштац и са иронијом која захвата дух проласком неиспуњеног времена, па су поједине песме дефетистички обојене, али оне не представљају јефтин бунт, већ су израз тихог нарастајућег незадовољства које прати потрага за истином, као непатвореном вредности.

Многе песме, као и сам наслов ове збирке, мотивски се везују за природу. Она није само сценографија за осећања, већ их метафорички прати и употпуњује. Песникиња доказује да је човек апстрахован кроз своју природност, а исконска природност подразумева његову неспутаност у мислима, осећањима и хтењима. Овладавати сопственом природом значило би стопити се с пејзажима у којима има варница најинтимнијих проживљавања. Поетска треперења Латинке Ђорђевић су зато врло питорескна, тако да се може стећи утисак да она пушта емоције да слободно шетају пољанама, друже се с птицама, ослушкују шум ветра и жубор воде, буду вођене олфактивном магијом цветања, али и да себе тако прочишћавају и своде

на апсолутну есенцију. Само такве емоције у садејству с моћима природе, у визији песникиње достојне су правог човека.

Вечна тема љубави у стварању Латинке Ђорђевић заузима значајно место. Песме ове књиге представљају љубав као свевремену категорију и као феномен који обезбеђује трајање. Занесена чаролијом месечине, песникиња постојање препознаје кроз љубав која своју магију постиже само ако се дарује и дар вољења чистим срцем прими. Нежност као лајтмотив постаје дрхтај душе која кроз најсакривеније жеље стрепи, нада се и чезне, па песме постају затвореније, тише, суптилније. Љубав за Латинку није једносмерна, иако се она скоро аутобиографски у својој поезији ставља у улогу даваоца. Такође, љубав није предочена само у мушко - женском смислу, већ је израз општег, које стасава у врлину. Нема дивније љубави од оне која се препозна у бајковитим језерима мајчиних очију, ни веће усхићености од оне која заискри између бехара младалачких немира. Иако поетски контекст све квалификује у домену успомена, песникиња превладава и сопствени концепт сећања, рачунајући на живот који је целовит и јединствен само ако се сегментима сазданим од тренутака дубоке посвећености гради.

Иако јако емотивно обојена, збирка песма „Цветови старог пања" нуди и сложену рефлексивност, посебно наглашену у неименованим лирским минијатурама. Песникиња се бави питањима којима су се бавили још древни философи, иако скромно напомињући да такви списи нису премудрост, већ човекова тежња да се одреди. Лирске минијатуре намерно остају неименоване како би метафорички смисао добио општи карактер и кроз рецепцију упио широко искуство читалаца. Међутим, у овим стиховима нема наглашене појединачне емпиријске ноте, већ се индивидуализованом семантиком долази до могућих решења, па многи записи овог типа носе сличности са хаику формом, или се карактеришу израженом апофтегмичношћу. Инвенција песникиње омогућиће поглед на људске феномене кроз оно што метонимијски измиче површном опажању. Тај мисаони пут полази од проблемског приступа зачетку живота, па сеже све до проблематизовања истицања животних сокова, када се овостраност преобраћа у своје јанусовско лице.

Песнички језик Латинке Ђорђевић је лак, јасан, прецизан, тако да представља изазов за кодификовање метафора. Она се поиграва синтагматским спојевима, тражећи од читаоца да у сопственој имагинацији усложне једноставне приказе слојевитим рашчлањивањем смисла. Језгровитим исказом и емотивном згуснутошћу стил ове збирке има специфично уметничко обликовање, које не робује стиху и ритму, али својом пуноћом нуди концентрисање на садржину као главни елемент певања.

У ишчитавању поетске збирке Латинке Ђорђевић може се приметити тежња да се човек ситуира мисаоно, емотивно, духовно, али и да остане веран себи некадашњем да би саздао себе будућег. Евокацијом прошлости ове песме треба да нам покажу пут којим ћемо храбро, подигнутих глава корачати кроз време које се не мери данима, годинама, вековима, већ откуцајима срца и теперењем душе, а песникиња нам цветовима ове збирке нуди богатство свог унутрашњег света као заклон од суровости свакодневног живота. Баш тај искрен приступ стварању и читалачкој публици Латинку Ђорђевић доводи у сам врх поетеса двадесет првог века, а ова књига само је још једна у низу које то потврђују.

Александра Стојаковић,
дипломирани филолог за књижевност и српски језик



НАЈТИШЕ ПОСВЕТЕ - Лепа Симић, Цирих

„Наслонио си се као брег на срце моје" Љ. Обрадовић

Лепу Симић знам одавно, чини ми се од када познајем себе. А упознао сам је не тако давно, почетком 2006. године, путем интернета, на самом почетку рада сајта намењеног поезији www.poezijascg.com. Од тада до данас, лично сматрам да смо вредно радили и у тој нашој дугогодишњој сарадњи успели.

Лепа је подржала поменути сајт од самог почетка и активно радила упоредо са мном на његовим садржајима, а све у сврху давања шансе поезији да путем интернета уђе у све домове, постане свима доступна и тако своју мисију у креирању бољег и праведнијег света за све његове житеље успешно испуни.

Јер… "Песма је нешто најлепше, најосетљивије. Песме су нам као деца. Трајемо у њима… Зато Вас , као велики заљубљеник поезије, прозе и других писаних форми, позивам - "дођите да се дружимо. Помозимо једни другима, свима су нам слабости исте… И немојте се никада запитати, шта је пресудило да посегнемо за оловком и окушамо се као писци, песници… Одговор је у нама самима и тешко га је дочарати речима"… Тако је Лепа написала у уводнику блога ПоезијаСРБ, где многи млади песници објаве свој први стих, своју прву песму и нестрпљиво чекају коментар искуснијих колега песника.

А шта написати о поезији Лепе Симић? Ја одувек знам да песници на папир стављају оно што у њима дуго обитава, што им се у мислима снује, тка и онда изненада, кад Лепа Симић само пожели, искорачи на белину папира, а да песници тога и нису свесни.

Та игра речима, те риме у свој својој величанствености покушавају да промене свет, а сама песникиња зна да је то неостварив, али зна и да велике мисли које су јој обележиле младост, зрелост и живот морају на папир.

Почетна песма ''ВОТКА С' ЛЕДОМ'' је упакована у најлепши целофан за поклон сетнима и срећнима, јер у себи доноси сећање на први пољубац. Има ли некога ко је то заборавио? И скоро да нећете наћи ни једну песму у књизи која вас, бар једним својим делом, неће одушевити и покренути оно лепо у Вама:

СМС СЕСТРИ

Мила
Посматрам туђе баште
Мирише мајчина душица
Тражим лептира у трави
Пред мојим зеницама
Промичу сећања
Некад се и нашим вртом
Ширила музика

Исувише истинито пише песникиња Лепа Симић, онако како то само песничка душа може и уме, па у истој песми каже:

Чежња ми је раздирала груди
Шта још да ти напишем
Да вас СВЕ безусловно волим
Једва чекам дан
да вас загрлим
Тако је сестрице моја
Живот је игра и авантура
Спакован кофер
Крај врата чека
ДОЋИ ЋУ ВАМ ЈА

Лепа није журила са објављивањем своје поезије, напротив, она је ту идеју штампања своје књиге успоравала колико је могла. Не због тога што се плашила суда јавности о својој поезији, већ због своје тежње да све њене песме буду пажљиво читане и прочитане, пажљиво клесане и исклесане, пре свега од ње саме, па онда од осталих у том процесу настајања књиге. Јер, далеко од тога да Лепа пише поезију само за себе и себи најближе, али пре силаска поезије у арену пред заљубљенике, поезијом мора бити задовољан и њен стваралац
.
Колико је такав њен став био оправдан, просудићете и сами кад пажљиво прочитате ову књигу, а ја мислим да је такав приступ пун погодак!

О чему то пише Лепа Симић у својим песмама? О љубави и само о ЉУБАВИ… О љубави и симпатијама супротног пола, о љубави према својим ближњима, о љубави према родној груди и свом завичају, о љубави према природи и њеним лепотама, о љубави према животу. Јер, не зна се никад шта човека покреће, љубавне чари којима смо окружени или одсуство тих покретача спокоја и среће

људских бића. Све ћете то наћи у њеним многобројним песмама као што су: МАМА САЊАЛА САМ ТЕ; СМС СЕСТРИ; АКО СЕ ВРАТИМ и тако редом…

Ова збирка је прави догађај за памћење. Пуна је дирљивих, веселих и сетних песама. Уметник је често заточеник надахнућа и само кроз поетику може сагледати тај пут...јер није лако пребирати по емоцијама и сећањима.

Лепа Симић "налази одушка у њеним многобројним песмама. *Нећу опрати лице, ни руке на тебе мирисне. Бојим се да избришем траг најлепшег сна...* (Нећу опрати лице) Љубав -тај величанствени сан на јави, ту покретачку снагу живота наша песникиња варира на више начина: и у жалу за изгубљеном и у срећи због тек настале…" (* Миљојко Ј. Милојевић).

Дакле, Лепа Симић је својом првом књигом поезије "НАЈТИШЕ ПОСВЕТЕ" тако гласно поручила целом читалачком свету - љубав је нешто највеће и најсветлије. Ослонац. За Лепу, љубав представља живот. Та чињеница је позната, али одавно није то на тако поетски начин записано...

А Лепа је јасно докучила дијалектичку стварност света, јасно је увидела у својој поезији сву пролазност свега што нас окружује, али никако не пристаје на то, јер бар се у поезији не треба предавати и пристајати на све законитости које нас окружују и живот усмеравају на стазе којима нисмо замислили да корачамо.
Одличан пример те добро изнијансиране стратегије да се треба уздићи изнад тривијалности којима нас живот обасипа, сваког дана, свакако трена, Лепа нам поклања у својој песми *КАО ДВЕ СТАТУЕ*.

Наслонио си се
као брег
на моје срце
Ни зрнце чари
ни љубав не осећам
хладне ми облоге
на тесном осмеху
мирују
Све тиња
као угарак
Потрошио си се
у оку мом
Ту смо
као две статуе
за очи пролазника

А љубав је непролазна, иако "потрошио си се у оку мом"... Љубав живи у нама увек и заувек, "тиња као угарак" и кад једном закорачи у наше срце и наслони се на њега, остаће ту заувек, па макар били „као две статуе за очи пролазника".

Љубодраг Обрадовић

РЕЦЕНЗИЈА - Поезија Лепе Симић, Милош Ристић

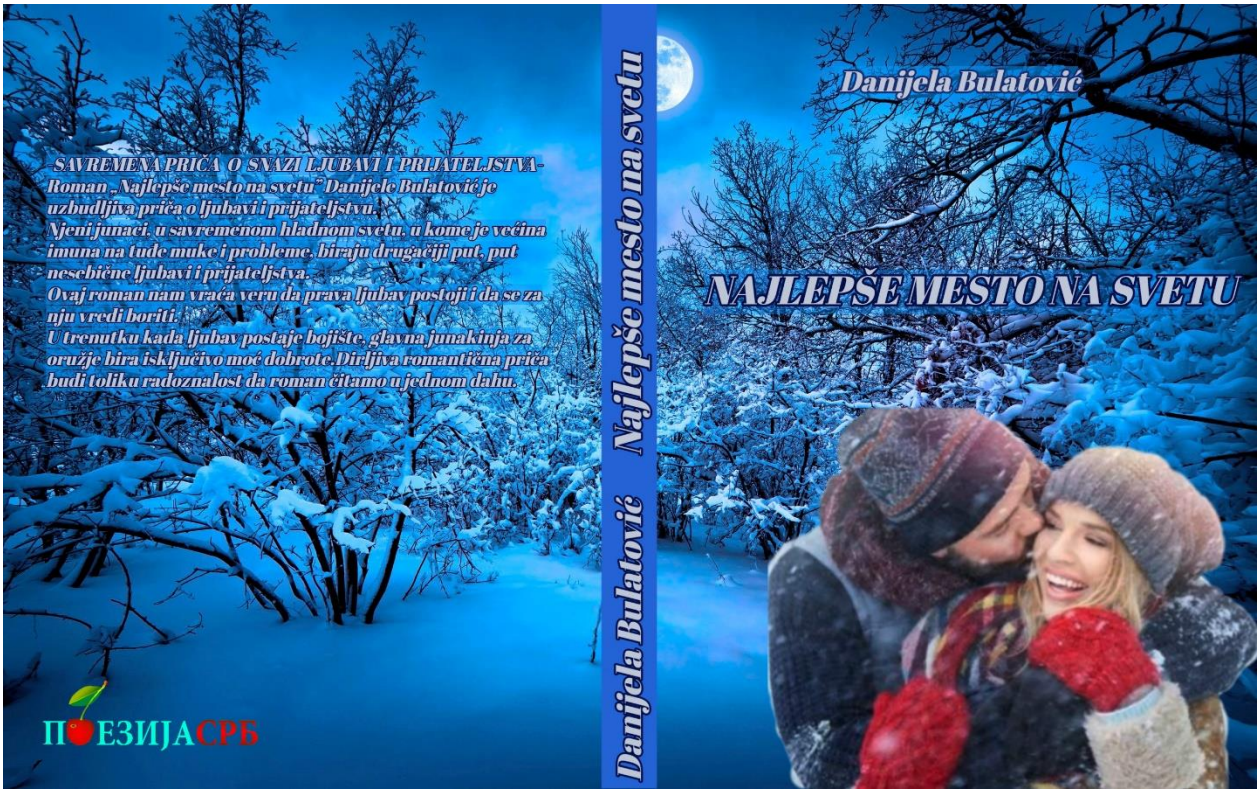
НАЈТИШЕ ПОСВЕТЕ - Поезија Лепе Симић, су збирка поезије у којој се на различите могуће начине конкретизује однос између лирског центра - јединке и завичаја који је представљен или у породици или у људима који јој недостају. Оно што повезује те две стране најчешће је чежња, љубав, наклоност, дописивање итд. Просторна удаљеност, односно ширење животног простора у директном је обрнуто сразмерном пропорционалном односу са губитком или недостатком среће.

Просторна удаљеност шири се и на време па поетски наратор или јединка све мање бива у реалном а све више се враћа у оно неко, прошло, боље време. Време среће, младости, неких невиних погледа на свет. Прва у том кругу недостајања је мајка. Њеним одласком песникиња жали за осећањем што престаје да буде нечије чедо и ћерка. Тај осећај надокнађује стиховима бриге и нежности које пише за своју ћерку.

Читава ова збирка као да је један споменар сећања, људи, места, осећања и чежњи према завичају који је далеко и људима који су јој блиски. Поред чежње према родитељу и чежње према родном крају централно место у збирци представља чежња према драгом. Све је то обавијено и снажно прожето неким велом сећања па и не чуди што понеки стихови у целости и гласе ,,Сећаш ли се'' или ,,Стижу ме сећања''. И, колико жали за прошлом и завршеном љубави, толико и позива на нову љубав - песникиња цео смисао постојања види у љубави и вољењу.

Зато и позива ,,Хајдемо негде вечерас'', негде где би доживела нова сећања и нове моменте, нека нова памћења у њеној души и срцу. Хајдемо негде, она позива драгог, или будућег драгог, да - ,,Уписујемо печате постојања''. За Лепу Симић се постоји и бива само ако се воли, тачније само ако се бива вољен, ако је љубав узвраћена. Песникиња, различитим врстама љубави, воли све људе у њеном свету. Зато пише једну песму мајци, једну за ћерку, једну драгом, једну најближој другарици. Те су песме њене у форми писма, и песникиња чак то и не крије - песмама као писмима она позива на вечност и захваљује људима који јој значе. Недостајање није само физичко, просторно - оно се кроз њене стихове отелотворује као јака емотивна, свакодневна, душевна компонента.

Милош Ристић



Данијела Булатовић – НАЈЛЕПШЕ МЕСТО НА СВЕТУ

КАКО НАПИСАТИ БЕСТСЕЛЕР? - Љубодраг Обрадовић

Жаља сваког писца који пише је да се његово дело, тј. књига баш допадне публици и да се прода у великом тиражу. Из најмање два разлога.

Први разлог је велики тираж. Кад кажем велики тираж ја мислим на више милионски, који се прави на западу и који ће аутору донети велики новац, (мада се у Србији великим тиражем сматра тираж од преко 5.000 примерака, али аутору неће донети богатство).

А други разлог је, погађате, слава, јер велике тираже прати излазак из анонимности и свакако велика слава.

Да одмах на почетку разјаснимо шта је у ствари бестселер? У Википедији, српској варијанти, на српском пише:
"Бестселер је израз за најпродаванију књигу која је стекла велику популарност. Ова реч је енглеског порекла и долази од речи *best* (најбоље) и *seller* (продаван). Такве књиге се углавном филмски приказују. Примери су серијал о Харију Потеру, Господар прстенова и Да Винчијев код."

Дакле, по бестселеру се снимају филмови и доносе још већу славу аутору, а и још веће богатство. И тако круг се заврти и врти се све док се не појави нови бестселер старог аутора, или, можда, сасвим новог. И да разјаснимо још нешто, бестселери су пре свега романи, мада се ја као песник надам, да и поетска књига може постати бестселер и донети и песнику и славу и новац. Свестан сам да ми за сада остаје само право на наду, а право на славу и новац уживаће аутори романа.

Е сад долазимо до питања из наслова ове моје приче: КАКО НАПИСАТИ БЕСТСЕЛЕР? И зашто ја вечерас уопште причам ову причу о бестселеру? Одговор је ништа лакши! Ви вечерас присуствујете промоцији прве књиге ауторке Данијеле Булатовић, која је на путу да постане писац бестселера. А како ја то знам? И ту је одговор сасвим једноставан, па прочитао сам њен роман - Најлепше место на свету.

Шапнуле су ми то сузе које су ми квасиле лице током читања њеног првенца, нарочито при крају књиге.

А о чему то Данијела пише. Наравно о љубави двоје младих, Анђеле и Филипа и које све сциле и харидбе морају проћи да би стигли до своје среће, до најлепшег места на свету.

Ја бих за овај роман рекао да у себи комбинује елементе мелодраме Анђеле и Филипа и вечиту борбу за здравље људи (Миличин син Немања) и оног најлепшег што је у људима, а то је солидарност са онима који се боре да преживе, а особе које су у овом случају солидарне са Намањом су Филип и Никола. Наравно у роману има и других токова приче и доста описа природе. Да љубав Анђеле и Филипа не била без трња на свом путу, ту је будућа свекрва Бранка и девојка коју она жели за снају Тијана. Роман паралелно прати и Анђелину пријатељицу Милицу и њену љубав са адвокатом Николом и здравствене проблеме са сином Немањом. Нарација прати и Анђелину и Филипову породицу. Посебно место у роману има и Анђелина комшиница Олга и њихова посета цркви на Лазареву суботу пред Васкрс и филозофска расправа о животу.

"Све има свој почетак и свој крај. У некој мери људски живот се може упоредити са тим малим зеленим листом на дрвету. Рађа се у пролеће, добија свој облик и нежну зелену боју. Радује се првом јутарњем сунцу и ужива у његовом миловању.

Онда неприметно дође и лето. Лист добија тамнозелену боју, његов живот је устаљен. Чврсто је везан за дрво живота и успешно одолева свим ветровима и олујама…

На крају долази јесен. Листић полако почиње да жути и вене. Више му се нико и не радује, само понеки случајни пролазник, који застане да ослушне тихи шапат испод гране и диви се његовој зрелости и шарама, од којих свака има своју причу. Ослушкује око себе и са стрепњом очекује први налет ветра, који ће га одвојити од извора живота. Јесен, у људском животу представља старост."

Но нећу Вас више замарати детаљима из романа. Остављам и Вама да пажљиво прочитате роман. Ако Вам сузе при крају читања оросе очи знаћете и сами да сам у праву кад кажем: Данијела је на путу да постане бестселер писац.

А сви ми, овде присутни, ћемо се некад сећати да смо присуствовали првој промоцији њеног првог романа, и та чињеница испуниће нас поносом.

Љубодраг Обрадовић



ЗОВ - Зоран М. Јовановић, Лесковац

Човек са душом вука - Стефана Станивук Веселиновић

Драге читатељке и читаоци, љубитељи Зорановог врцавог литерарног стваралаштва,

пишем вам ову рецензију у нади да је Зоран неће препричати својим речима, као што је то урадио у књизи "Вика ми Лејка", мада је то учинио веома симпатично.

Наслов ове књиге може се тумачити вишеструко и ја вас позивам да у свакој песми откривате нова лица тог зова, као и у приповетки на крају. Без обзира да ли је то зов дивљине и слободе, зов предака, пркоса и бунта, телесног и еротског, опојног романтичног, зов родног краја, зов смрти или зов легенди, он нам њиме буди и распламсава оно исконско у нама.

Оно што је очигледно, већ кад погледамо насловну страну, као и у првим песмама, јесте да се наш песник поистовећује са вуком, који је митски представник српског народа, опасна али и племенита животиња, која може деловати као ћудљиви самотњак, али не треба да заборавимо и да се вук најбоље осећа у свом чопору. Симболика вука подразумева храброст, јак карактер, непокорност, непоколебљивост, потребу за слободом, оданост својој врсти, супериорну интелигенцију и те песникове особине боје његове песме. Вук је Зоранов духовни близанац и он нас подсећа да није срамота показати своју анималну страну и дати се у лов на оно што желимо.

Да бисмо сагледали боље једну књигу, значи нам да знамо и нешто о самом песнику и писцу и при том не говорим о чињеницама попут тога колико је књига објавио, у колико зборника се налазе његове песме, колико награда и похвала је добио у земљи и иностранству, о чему можете читати у биографији, већ о томе какав је као особа. Зоран М. Јовановић је неко кога људи поштују и воле, посебно лепши пол, зато што је добар човек и другар, поуздан, ведрог духа, изузетно духовит, интересантан, вредан и способан, има интегритет и јак карактер, а занимљивост која исплива и у његовим књигама јесте да је ватрени навијач Партизана.

У овој књизи, Зоран нам даје делимични увид у то каквим све стиловима пише. Највише песмама је писано у слободном стиху, освежи нас понеком песмом у рими, касније нас дарује низом хаику песама, ту су и глосе, и на крају, чудесна приповетка Кривељан.

Зоранове песме су веома чулне, пуне додира, мирисања и уживања у женској лепоти. Он у песмама често изражава жељу да измами осмехе, а још чешће њима то и чини. Уме да се шали на свој рачун и признаје да је Жена његов господар, али не као именована муза, већ је она попут вечите фантазије којом је опијен и у којој се смењују многе лепе жене које опева неодређено и неухватљиво, остављајући нам да нагађамо да ли су стварне или не. Та песникова донжуанска

лепршава заљубљеност, множина жена "за којима умире", "лупање рецки", утисак да многима говори да су песме "баш за њу", слаткоречивост, која је варљива и обманљива, представљају опасност да песник, или алтер его у име кога пише, буде, било подсвесно или свесно, осуђен и критикован од стране читалаца. Ипак, он нам одвлачи вешто пажњу од тога, игром речи, на једноставан а генијалан начин, дарује нам мудрости и успут, мало по мало, на изглед нам открива себе, остављајући поново запитаност да ли се у ствари замотава уобразиљама, истканим предивом најлуђе маште.

Читајући "Зов", осетићете усхићење. Можда ћете пожелети да будете попут песника, неспутани и своји, искрени према себи и да корачате кроз живот широм отворених очију, а можда ћете се, одмах, препознати и пригрлити вука у себи. Поскочићете због неочекиваних преокрета, које ћете можда ишчекивати ако прво прочитате ову рецензију, али ће вас ипак изненадити и неодољиво насмејати. Будиће у вама различите емоције, повремено вас и љутити. Питаћете се да ли су неке песме писане у исповедном тону или су то измишљене приче у песми написане у првом лицу. Ако га питате, он ће се само лукаво смешкати и можда рећи да је на вама да тумачите како вам је драго. Закључићете да сте упали у лепљиву мрежу стихова великог шармера, који има одушевљавајући смисао за хумор и сатиру и да ћете морати убудуће да читате све што напише. Знам да ја хоћу.

Стефана Станивук Веселиновић,
песникиња, правница и писац

САДРЖАЈ – Зоран М. Јовановић

Све што сте хтели да знате, прочитајте између корица јер, по мом мишљењу, садржај је битан уколико се ради о рецепту за торте и колаче.

Странице су обележене бројевима али то не сме да утиче на вашу одлуку шта ћете прво да читате.

Све грешке у куцању а посебно оне у падежима, лично сам начинио. Да не бих био превише критикован за неурађену лектуру текстова, частићу вас стиховима:

Грешио сам много, и сад ми је жао
и што нисам више, и што нисам луђе,
Јер само ће греси, када будем пао
бити само моји – све је друго туђе.
(Душко Трифуновић)

Авантура је готова. Ако сте се уморили од читања, не брините. Лакнуће вам ако размислите како је било мени да све ово напишем.

Видимо се у следећој књизи.

Зоран М. Јовановић



Драгојло Јовић, Крушевац

КЛАТНО САТА ЖИВОТ МЕРИ

Ко ми зором очи буди,
Док сањају старе снове,
Јер године што пролазе
Не рађају снове нове.

Ја бих опет као некад
Да, ко лептир цвећу хитам,
Па да слетим где год желим,
Да ме има, да још скитам.

Ех, када би клатно сата
Могло бар на трен да стане,
Па да сањам из младости
Дане среће и радости.

Али сат је чудна справа,
Живот мери и кад спава,
Казаљка је живот цели,
Јер нам дан од ноћи дели.

И не куца свима исто,
Животу се често руга,
Кад казаљке уморе се,
Тад остане друг без друга.

Не будите зором мене,
Пустите ме да још сањам,
Да успорим клатно сата
Што за врат нам живот хвата.

Нека снови бар титрају,
Кад кроз вене крв појури,
Да пре сата зори стигне,
Лептир који к' цвећу жури.

ОПЕТ НЕКА ВРЕМЕНА СТАРА

Опет нека времена стара,
Спустили се облаци мутних дана,
А киша модра као утвара,
Немилице спира срећу наших дана.

Кад шкрипе коске у влажној ноћи,
Само ме врате на живот цели,
Осећам неку чудну тескобу,
Душа се стисла, да ли смо успели.

Пред нама бежи излокан пут,
Исцепане ципеле не мере време,
Шифоњер крије стари ми капут,
Који би још једном у „бој" да крене.

А разум негде из прикрајка збори,
Прошло је време витешких борби,
Остао је само жар да тиња,
Она ватра стара више не гори.

Живот је за нас шкртица био,
Вазда нам задатке давао тешке,
И ноћас под овим небом мутним,
Ми путем својим одлазимо пешке.

За нама кише падаће дуго,
Спираће трагове надања и жеља,
И кад све утихне нико неће знати,
Како живот боли и како се пати.

На плочи некој каменој хладној,
Остаће слова и мали стих,
Како су наше гореле ватре,
Кад смо са љубављу палили њих.

ВИСОВИ

Бродовима никад нисам бродио,
Ал' сам брдима и врлетима ходио,
Орловима се у гнезда пео,
У висове да бих полетео.

Мислио сам да су крила моћна,
Над облаком да се небу винем,
Спржише их муње и громови,
Опет земљом ходам ко утвара ноћна.

Колена ми крвава и хладна,
Душа празна уста увек гладна,
Чекам зору белу и бар зрачак сунца,
Да ране прирасту, ноге опет крену
Висовима мојим ка моме корену.

ЕХ ДА МИ ЈЕ ДА ЈОШ ЈЕДНОМ

Ех, да ми је да још једном
Имам снаге да узлетим,
Да с врлетних мојих брда
Оком орла све облетим.

Па да опет као некад
С ветровима борбу водим,
Да још виде да усправно
Као човек земљом ходим.

Да попијем мало воде
Испод крша у Осоју,
Криком орлу да се јавим
Нек полети ка присоју.

Тамо где је гнездо своје
У топлини сунца свио,
А ја млађан орлиће му
Од свих зала заштитио.

С наших брда видик пуца
И нестаје у даљине,
Ја љубио најдражу ми
Орао гледао са висине.

Сад се опет дозивамо
Крај је нама скоро исти,
Док он кликће са висине
Ја бауљам кроз врзине.

Крила мога орла старог
Нису више тако моћна,
У висине ретко лети
Већ скровишта тражи ноћна.

И кад крик му некад чујем
Затреперим од радости,
Једино ме он се сећа,
Какав бејах у младости.

---

*Ова песма је прозни монолог мога оца преточен у стих

ПОКРАЈ РЕКЕ

Покрај реке данас прођох
Старом стазом из младости,
Где сам некад као дете
Плео снове од радости.

Године су многе прошле
Стазе старе већ су срасле,
Коров, шибље и врљике
Само сенке обилазе.

И навиру сећања ми
Кад су моје ноге босе,
Газиле по трњу наде
Што времена нова носе.

Сад су мени шездесете
Није време да се сања,
Јер у виру моје реке
Видим само боре неке.

Свака бора лица мога
О животу причу збори,
Ја и река опет сами
Нико ништа не говори.

Само жубор воде слушам
Да би шапат од ње чуо,
Па сећања сва ми враћа
Да младости старост плаћа.

Таласима моје реке
Успомене сад одлазе,
Кад године позне стигну
Брзаку се реке жале,
Баш је брзо све протекло,
Године су протутњале.

Ништа више бити неће
Као некад што је било,
Још мислимо да смо живи
А у ствари све се снило.

ЗАЛАЗАК СУНЦА

Гледао сам синоћ залазак сунца
Сетих се дечака како с лоптом јурца,
У сузу једну све је тада стало,
За све што је прошло, што је преостало.

Душа је старца танка као струна
Скупила се, па мекана ко у шаци вуна,
Ништа од прошлости одвајати неће
Ни велике туге ни шачицу среће.

Вечита је тајна докле човек може
Да у једној нити краткога живота,
Као паук мрежу да лепотом плете
Па кад старост стигне да јој може рећи,
Живот прошли сањах кад сам био дете.

И одлази сунце, сјај му брдо крије
Још крајичком ока старост светлост пије,
А сутра ће зором неко друго дете
Своје снове слати до друге планете.

Остајте ми због жеље и лепоте
Из чаше живота попило се нешто,
Нека пића слатка, земаљске животе
До старости пију људи од доброте.

ДВЕ ЧАШЕ

Две чаше су вина остале на столу
Конобар ће сутра да их тугом пере,
Чудиће се зашто нису попијене
А биле су као увек, за тебе и мене.

Своју нисам пио јер бих издао тебе
Вино ми смо пили увек због истине,
Да љубав је наша од свих јада јача
Сад нек вино чека, пијем сузе плача.

Осећам како твој поглед ми треба
Да без много речи осетим близину,
Твог тананог бића и сву снагу жене,
Која је из пакла спашавала мене.

Сада теби треба сва моја доброта
Речи лековите што видају бољке,
Ходаћу по сунцу и месеца сјају
Све док лек за тебе, они ми не дају.

Кажу да све љуте бољке љута трава лечи
Ја ћу својом душом и без много речи,
Опет две ће чаше на столу да стоје
Пићемо их дуго за здравље нас двоје.

Виолине старе слушаћемо звуке
Златни зуб певача сијаће у мраку,
За здравље и срећу најдраже ми жене
Све муке и патње биће заборављене.

БОЖУР

Нису моја поља мала,
Ал' ми нога даље хоће,
Тамо где су руке прадедова
Засадиле вечно воће.

Тамо где су земљу свету
Крвљу својом натапали
И гробове оставили
Као завет за потомке.

Плачу цркве, манастири
С крста златна суза сија,
Ка истоку поглед сетни
Чека време димискија.

А оно ће да се врати,
Све на своје увек дође,
Само треба издржати,
Док зулумћар некуд прође.

Још су магле низ Косово,
И све „але" сада ћуте,
Чекајући оне снију
Да Ситницу опет муте.

Ал' Косово још увек се сећа
Кад главама Турским беше сеча,
Да је Божур са бојом од крви,
Крст Лазару направио први.



Слободан Ценц, Крушевац

КАД СЕ ЖЕНИ ЗЛО

Простога духа велик је жар,
за добит, корист, једини дар.
Похлепи таквој кратак је век,
сујети, комплексу да нађе лек.
Уста лажљива срца су хир
под ноктом канџе заклан је мир.
На позив чека баш такав сват
пред господарем да савије врат.

А онда чека да ожеже ватра,
да роди се из сумпора, пакла,
да рог призове чопоре свиња,
у свате да долете гаврани, сове,
што бахати младожења свитом их зове. Да онда
у поход свадбени креће и редом бије и оног
што хоће и што с њим неће.

Сложно тад певају грбави вратови,
брат брату постаје Тат, младожења радостан
што лелек му сватови
а невеста мрак.
Главиња поворка кроз пепела прах,
на земљи дрхти престављен мрак.
У задњем невиделу познат му пут
жени се зло још један пут.

Псалм 2: ОПРОСТИ МИ

Опрости ми,
јер газда има девет синова
и осам млинова, и десет кућа
и жену госпођу, а ја сам ништа.
Ја имам само тебе и бездетни смо.

Хоћу да те под руку узмем
и огрнем те љубављу
па међу људе да идемо.
У коло да ме не пушташ
и руку да ми не испушташ.
У око ником да не станем
да капак ко калпак не падне међу нас.

Где ћеш онда?
Где да ме тражиш
и где да те нађем?
Опрости ми
јер сам ништа
а само тебе имам.
Тако ми Бог дао.

ХОРСКА ПЕСМА

Са коца маше одрано тело;
Ма где то може?
Новој љуби у жару пожуде
ага стихове пише
на пергаменту од српске коже.

А онда:
Трећи рајх, Мој наук и Остерајх.
„Ћу- ћу- ћу" и „Ту-ту-ту!!!"
–„Циклон Бе" кроз димњак пева
и Богу шаље ваздушна тела.

Па још:
Нож и мађ,
Да л' Јасен ил' украс Врбин,
низ Саву плови
заклани Србин.

И здушно:
„Јуно поткивано"
гурнуто под лед
ал' прво заклано.

Па једнодушно:
На размеђи векова,
раскрсница,
жута кућа
и касапница.

А сад сви:
У току је распродаја
делова српског тела
док шкрипи шлагер:
„Najtin najti najn
humanistic bombing
ol dej end ol najt".

И још једном.
И опет.
Хорски.
Сви !

Вечни шлагер:
„Ol dej end ol najt".
Мој наук и Остерајх.
И украс врбин.
Бога чека распети Србин.

ЈА ТО НЕ РАЗУМЕМ

Заблудео од заблуда заблудник
што српски мења за матерњи језик
а матер не поштује и оца не воли,
а да лаје уме.

Па се не разумемо.

А не лепо и јасно као Англо и Саксонац
што у једној реченици три пута опсује
да га цео свет разуме,
и призива свеце да их њих поучи.

Ал ја га не разумем

И ? Где главу да склониш
кад би разрушени жртвеник душе
демократијом да зидају,
исти они који је измислише да се цивилизују
кад не умеју да се уљуде,
а нит другима дају.

Па се не разумемо.

А ми и даље перманентно и солидно на земљи стојимо,
као у песми убогој и у химни давној,
и крстимо се: север – југ - исток - запад
и три прста као рогове, претећи, ка Богу дижемо,
без да их саберемо у молитву
него мантрамо: „ко друкчије каже блебеће и лаже“,
ми од лажи на лаж пристали и прирасли.
Јадни.

Ја то ништа не разумем.

НЕ БИХ РЕКАО

Док брод тоне
пијани морнар пева;
Пацови развлаче последњи плен
слепи проповедник хвали Божија дела
док бушни чамци тону у трен.

Урлик ветра је последња песма крвавој мрљи мртвога неба
где људско срце нетрагом неста
препукло у сну,
без воде и хлеба.

На надута трупла слећу мртве птице
да са немани морском деле крвав пир,
а мудре ће књиге распредати приче
да све једном збито судбине је хир.

Шта кости да кажу
док чекају рај ?
Ископане очи,
развучена дроб
да смрт животу
логичан је крај
да за сваким живим
вапи празан гроб ?

А тмина ?
Дубина ?
Празнина ?
Су судбина?

Не бих рекао.

САН ТИРАНИНА

Убија ме чамотиња,
прогања ме сиротиња.
Рите су ми сво одело,
гњиде, вашке моје тело.
Кровињара прокишњава,
под од блата и плетера.
Жена ми је јектичава,
деца гладна и мусава.
Плата ми је милостиња,
чемерна ми је судбина.

Јао!!!

Страшан сан ми квари ноћи,
душу стеже, шири очи.
Овог сна се јако плашим,
сваке ноћи сиромашим.
Доведите ризничаре,
пребројите куће, паре!
Приведите све метресе
– страшна сумња мене тресе.
А међ народ војску шаљи да открије
ко сан квари?
Ако неће сам да изда,
удри,
пали,
док не призна.
Порезе им утростручи,
кроз намете да се учи да не краде
добротвора,
да понизан бити мора.

Ха!
Већ је пуно мени боље,
чим притегнем све те гоље.
Ипак, шта још треба да се чини да
се сан не обистини?



Зорица Ивановић Гајевић, Прокупље

МОРАВСКИ СУТОНИ

Прикрада се сутон док шевар мирише,
и одблесак воде с Месецом се љуби.
Низ леђа ми срси подилазе тише
док вратом трагају неки нежни зуби.

И Сунце и Месец у истоме низу.
Играју се сене док врбаци бране.
Румен образа у трену се прену
и расу високо са западне стране.

Потону сјајка уз клокот Мораве.
Однеше воде и љубав и грање.
Намигну Месец из куће гараве
да не омета мрест и миловање.

Шушти вода кроз бокоре трава,
док бедра врела ватром горе;
па тако спојена истим стасом
гргоримо из дубине грленим гласом.

У трену тишина запарала небо.
Ковитлају вирови успламтелу ватру,
онда нежно гасе док обалу љубе
и даље се шире ...у плићаку губе.

Низ мирисе расточивих смола,
кроз наносе и спрудове речне ,
неуморне приче риболова,
Не издај ме због љубави вечне.

I место на конкурсу Моравски Цароставник 2019

ЦВЕЋЕ СЕНОКОСА

Са олујом су у трави понесени,
на лишћу кроз јутарњу росу.
Болно откинути, занешени
нестали ко цвеће у сенокосу.

У влатима болно шаптали плетисанку.
Тиху успаванку о цвећу без умора,
И дивили се нежној круни
у боји јутарњег пурпура.

Чувајмо занавек цвеће сенокоса.
Нек' мирисе шири у венцу ковиља.
Чувајмо га као рухо удаваче ...
у лишћу ораха, босиља и смиља.

МЕСЕЧЕВА ИГРА

Измешани својим нагим телом.
Задрхтали свако својим билом.
И под сјајем небеског дуката
Огрнути месечевим тилом.

Кроз копрену катрана и тајне
Назиру се све облине бајне
И податна плодна бедра бела
У ужитку борбе оба тела.

Задремали, обамрли миром,
Покривени тек понеким жиром.
Намигнули Месечевој свити
Свакој лампи што црни свод кити.

Па долином росном испод стопе
Загрљени несташе пре птица.
Да им тајну ове дивне ноћи
Сада чува стара воденица.

У ИМЕ БОГА

Свако се од нас свом Богу моли.
Ето, њега воли и над њим се крсти.
Што су неком дланови
То су другом прсти.

И чему та гужва око вишњег бога?
Свакога од нас донела је *рода*.
Сваком пастиру његов Бог каже
да воли ближње и никад не лаже.

Да чува дом и туђе ко своје,
осим речи милости друге не постоје.
И Алах и Исус исту причу дају.
Они што их не чују после се покају.

И који то Буда каже *убиј брата*?
У којој то вери кажу биће рата?
Па шта је то људи, све у име Бога?
Све сте лоше чули - плаче гроб до гроба.

У грудима свима исто срце куца.
Иста туга, сузе ... и немир нас веже.
Све нас много воли наша стара мати.
И свака се моли љубав да се врати.

Кад у име свеца мајка губи сина,
коме да се помоли та мучна старина?
За живот детета ђавола ће звати
Само да му душу у загрљај врати

Коме смета Алах, Исус или Буда?
Па сви љубав славе и нема ту чуда.
Зар је битан Бог, ком се мајка моли?
Она друго не зна… Она воли, воли…



Милосав Мишо М. Младеновић, Ариље - Београд

РАЂАЊЕ

Моје дете гледа
рађање свог детета,
не у свечаним чаршавима,
уз благи бол срећне мајке.

Гледа у машину
савремене технологије,
која му, лагано се окрећући,
открива:
прво косицу са главе,
затим редом,
главицу мајушну,
очице затворене,
удове, једно по једно,
са малим прстићима.

Гледа моје дете
рађање свог детета,
машина се полако окреће,
моје дете надгледа
сваки делић тела.

Ја и остали присутни,
у чуду посматрамо историју,
ослушкујући сирена звиждук,
можда ће и прасак бомбе,
оскрнавити рађање.

Гледа моје дете
рађање свог детета,
узима га нежно на папиру,
у своје руке,
узбуђено око све прати,
осмех и срећа га обузима,
шаље их у далеку Русију.

Пољубац одлази
на крилима анђела,
који ће га носити пажљиво,
до малог створења
и положити га
на чело и прстиће мале.

Моје дете гледа
рађање свог детета,
љубав и нежност
су на врхунцу,
а моћ и беда ракета
над Београдом,
сукобиће се са
анђелима,
оним истинским,
који славе победу
љубави,
очеве, дечије, мајке,
правих људи.

РАБИН РЕЧЕ или МОЈИ ГРЕСИ

Пливају по површини
комади дрвета,
дашчице мале и велике.
Има их много око мене.

То су моји греси,
разноврсни и бесрамни.
Не могу да их поднесем,
гледају ме упорно.

Час се приближе,
час удаље.
упорни и неваљали,
гурају се међусобно.

Стојим наг међ` њима.
покушавам немогуће,
да их потопим,
да нестану.

Учиним то,
што дубље ух гурнем,
преврну се два-три пут`,
изађу опет, да ми пркосе.

И све их је више и више.
:::::

Рабин рече – то су наши греси,
рабин рече – узалуд их гураш,
рабин рече – ето их опет.
Ал` рабин рече – доћи ће дан.

И дође дан и мени и свима.
да изађемо пред Њега,
у лепоти својој,
гледајући у нади.

И дође дан, светао и
свечан,
и гле чуда:
што рабин рече, то се
зби.

Дашчице стоје, као на
белом платну.
без гурања и
двоумљења.

Рабин рече, то се зби.
не можеш их дирнути,
не можеш их потапати,
слободно откривени,
поређани по неком
смислу.

Све јасно, све читаво,
стојиш и чекаш милост.
Божју,
да те прими у своје
наручје,
да ти опрости мноштво
дашчица,
и да ти опрости гурања
у воду
бескрајних дашчица,
што пловљаху некад,
у недогледу свом.

ЈОШ КОЈИ ДАН...

Још који дан, који месец и коју годину,
да седнем иза куће,
где не пролази нико,
у смирај дана, када је све тихо.

Још који дан, који месец и коју годину,
да гледам осунчане зидове
и црвене кровове кућа,
са позадином,
не више чисто зеленом,
која се претвара полако у умбрасту.

Још који дан,
који месец и коју годину,
да удишем чист и помало замагљен ваздух,
не од магле, која испарава,
већ од благог дима упаљених ватри.

Откуд` тај мир и спокој,
та тишина прошарана
благим ударцима маља
и жамором невидљивих људи?

Нема никога, нико не пролази,
као да ми се све уклапа,
да ми пренос спокоја буде лакши,
да ме узбуди до узвишености.

Не треба ми звук таламбаса,
нити пиштања урнебесна,
страсти и удара у груди.

Нека их, нек` раде своје,
свој јад и беду, нек` испољавају.

Још који дан, који месец и коју годину,
да погледом пратим дугачку Церову,
која није ништа друго,
но граница видљивог и нестварног.

Тамо иза је жуто Сунце,
то јест његови зраци
и људи, који живе свој живот,
са улицама и зградама,
који не припадају ни мени , ни икоме,
а ту су иза те магије.

Још који дан, који месец
и коју годину,
да пратим те дугачке
сенке,
по травњацима и
ливадама,
све су дуже и дуже
а осунчани, црвени
кровови
и бели зидови,
већ се полако гасе.

Још који трен, који дан
и који месец,
душа моја мирише
и ужива,
доноси ми радост,
што сам ту,
иза куће,
где никога нема
и не пролази нико,
док сенке постају
све дуже и дуже.

ЗУКО---БОЖИДАР

Корача полако
поред мора,
са пророчким штапом.
Ветрина дува под
тамним облаком,
усковитла се
и небо и море.

Корача Зуко
са неким осмехом,
што се пробија напред.
Полузатвореним
капцима,
гледа у драму пред
собом.

Подигнута крагна
мантила,
да му буде пријатније,
да му срећа буде
подвучена.

Корача Зуко срећнији но
икад,
види око себе само
добра,
све му је потаман,
све га чини пуним
среће.

Иде му у сусрет
познаник,
стају један поред
другог,
тек да се ослове
и да проспу вишкове,
што их запљускују.

Познаник избаци из
себе
куђење свега и свачега,
куђење неба и мора,
куђење ветрине и муња,
куђење и дана и ноћи,
куђење часа и минута,
испразни из главе све
што имаде.

Оста тинтара празна
и јадна, танка и плитка.

Стоји Зуко и слуша,
јад и чемер му не
прилази,
пламти жижак још јаче,
штап пророчки га
учвршћује.

Црна коса и брада,
усковитлане од ветра,
још више га чине светим
и ево што рече тај
добри муслиман:
--Е мој брате,
зар не видиш то
благороће,
зар не видиш те дарове,
зар си слеп од постања,
зар ти фали,
што си ту,
што присуствујеш,
што си део збивања,
што гледаш и
учествујеш,
што си ме срео овде,
што разговарамо,
ти и ја?

Куђењем си ме изазвао,
да ти речем,
да смо срећни,
што нам добри Бог,
даде још један дан,
као дар постојања
и уживања.
Што нам даде,
као Божји дар,
да ти речем ја,
Зуко Божидар.

О брате Илија

О—дугачко шездесет година,
О---настало на почетку тог трајања
О---још траје и довека нашег.

О брате Илија,
вршњаци смо изгледа,
упознах те, као искушеника,
манастира Хиландара.

О брате Илија,
млад бејаше, као и ја,
ти у мантији са плетеном
камилавком,
а ја студент са руксаком на леђима.

О брате Илија,
није ни лако ни мало том времену,
да прохуји дозиве,
ОООО.....шездесет година.

Оста слика у мени,
тог голобрадог монаха,
касније, чух, о. Рафаила.

О брате Илија,
оде у усамљеност Каруље,
да испашташ за многе.
За себе си испаштао кратко,
за дан си то завршио,
а сада, читав живот,
стотине хиљада дана и ноћи,
молиш се Богу за нас јадне.

О брате Илија,
видим те у келији,
поред капелице,
како спремаш супу од травчица,
које береш око келије.

Супу зачињаш вегетом,
које у изобиљу имаш,
као и воде чисте и хлеба.

О брате Илија,
видим зидове келије и капеле,
препуне иконица.

Устанеш ујутру, прекрстиш се
и погледаш на море испод стена.

Видиш ли брате Илија,
у даљини плавог неба,
Србију часну и грешну?

За њу се молиш усрдно,
и чуваш кревет посебан
за госта придошлог.

Келија мала, а душа
и срце ти пучина бескрајна.

О брате Илија,
чујеш ли мој уздах
и поздрав теби,
војниче храбри?
Са љубављу си препунио
чашу свету.

ПОСЛАНИЦИ ИЗ МРАКА

Дођоше у пару два лика,
један налик другоме,
погледима међу собом,
засипају се отровом до
грла. .

Дођоше, да охрабре сво
зло
придошло, покидане
струне њихових гудала,
доказ су бедне
свирепости,
као и врисак гомиле,
непрегледне, јадних
изгубљених душа,
преданих у руке
мрачном пару.

О, како их придобише?
Ругањем свему и
свачему, дођоше до
краја свих крајева.

У Колосеуму округлом,
звери с почетка
историје, дођоше опет,
да масу младих затрују,
смрт музике да објаве.

Немилосрдно то чине,
по задатку добијеном,
од централе оцрњене,
са крилима сатанским
залепршају попут
плавих крила
анђеоских,
да превара буде
недвосмислена,
показујући тиме одакле
су дошли, ал’ падоше
најниже,
до најцрње тачке зла.

И ево их,
славе своју победу,
ал’ не своју, већ што
заробише брда и
долине, прекривене
људским душама,
збијеним једне уз друге,
аплаудирајући без
свести,
урлају на позив
мрачног пара.

Само један миг је
довољан био
да се усталасају брда и
долине
Где је нада за тачку
суноврату том?

Ових неколико речи,
зрнца су праха
златастог,
који с неба просут,
лагано лелуја озго,
падајући по јаду, већ
клонулом
за спас, за спас, за
спас.
:::
Тај мрачни пар,
који вребаше оздо,
није створио
те јадне душе,
што се стискају
једна уз другу.

Оне су већ
приготовљене,
пре доласка два црна
гаврана,
којима не би нимало
тешко,
да слете на ту масу
и да зацаре њоме.

Једни другима се добро
нахранише. А да не
беше те узајамне
допуне, можда би се
спрала та љага на
Божијој њиви и ми би
постали мирни и
блажени.

ТРАЈЕКТ ЗА ЕВИЈУ
(ОТШКРИНУТА РАЈСКА ВРАТА)

Сјајни морепловче,
гвоздена грдосијо,
сталожено и мирно,
приближавала си се
тихо и достојанствено.

Некако си пловила
страном и боком,
а не прамцем
и била све ближа нама,
дремљивим путницима.

Међу њима се нађох, збуњен,
ал' радост у срцу порасте нагло.

Оног тренутка,
када ноћ се потисну
и када угледах,
брдашца и море,
прекривене ведрим небом.

Прохладно и свеже
беше то јутро.

Оног тренутка,
када угледах
--стварно говорим,
то мило Сунце,
које једва да се родило,
нејако и нестварно.

Оног тренутка,
угледах свеукупним погледом,
ненавикнут, чистоћу обале,
без трага отпада
било које врсте.

Радости мог присуства,
нема краја.

Около нема никога,
осим нас, што чекамо,
трајект за Евију.

Тог тренутка,
угледах мали, ниски зид,
који дели обалу од
веселих таласића,
који сваки час га
запљускују,
бисерним мехурићима
сребрне огрлице.

На зидићу, бела штрафта
бела као снег и чиста,
пружа се вертикално од
пода,
па до висине,
не веће од пола метра
и иде лево и десно.

Та бела штрафта,
на горњој страни зидића,
долази до његове
средине.

Ал како? Чини
задивљујућу, бритку,
прецизну линију,
извучену, као лењиром,
границу,
као да је брижљиви
мајстор
сликао иконе,
без капања случајног,
без просипања
немарне руке,
без вандализма мозга,
без наредби и бича,
само му чиста душа
закон спроводи.

Не могах се нагледати...

Трајект је већ близу,
доминантан
и стравично леп,
пристаје уз обалу,
прима у утробу
камионе и аутобусе.

Прима и путнике,
међу њима је један,
већ опчињен.....

Улазим, корачам
по чистим подовима,
као у сну се све дешава,
боје на њему
плава и бела,
подови плави,
вертикале беле,
све чисто,
опрано да блиста
као јутро рано,
са чудним
геометријским шарама,
црвеним, црним и жутим,
постављени као опомена,
да нешто почиње
и да се завршава,
да главом ко не би
ударио у неку избочину.

Додирујем све те
прецизности,
око ми гута ту љубав
према поштењу.
Тад наиђем
на смотане у осмицу,
конопце дебеле,
како послушно чекају.

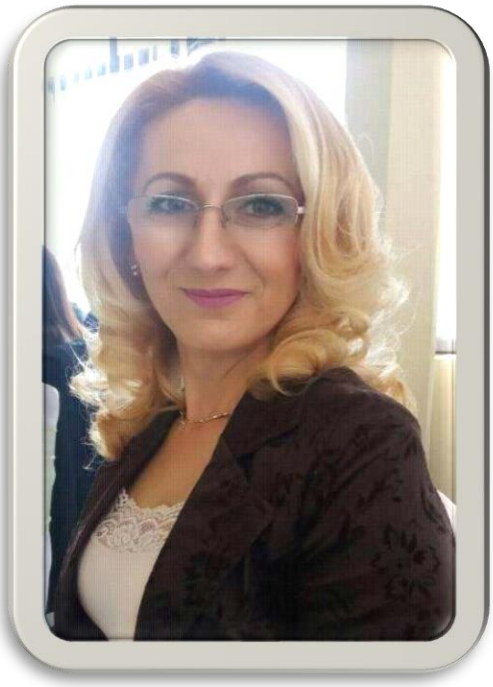
Дивљењу бескрајном,
препуштам се,
седећи на столици
горње палубе.

Све је свето и тихо.

Чекам да забрекће ова
лепотица,
кад, не!
Она је већ на свом путу,
у тишини складној,
већ мирно плови,
не правећи буку,
ни знаке силине,
напушта Глифу
и прилази Агиокамбосу.

Евија је већ близу.

Поздрав сусрету
са рајским зрацима,
ваздух јутарњи
морскога укуса
а уздисај ми каже—
ипак је све јава.



Слађана Цветковић Страхимировић,
Лапово

КРАЈ

Згажене су звезде
Слепљене за прашњаве улице.
Ђоном опаких речи убијени су снови.
Сенке личе на страшила отргнуте
једна од друге.
Са њих висе дроњци.
Отекли ожиљци напуклих мисли цуре
из сливника срца.
Готово је.
Речи су убиле будуће време
Садашњост испира очи
Прошлост има чему да се радује.
Не желим да прихватим да је лаж
штипала срце.
Промукли глас шкрипи из груди.
Нису ме учили да кунем, већ да
љубим.
Ко каже да пролеће није за умирање.
Умро је онај розе јоргован.
Зова није пробудила нежно жуте
цветове.
Нема лептира лет.
Умрла су два бела облака.
А мене, мене нису учили ка кунем.

ВРЕМЕ

Сат откуцава као темпирана бомба.
Прсти светлости насилно отварају
ноћно небо.
Нови дан несумњиво почиње. Чему?
Сам сам. Разнесен.
А ти?
Јеси ли срећна у својој празнини?
Јеси ли знала за терористу у својој
души, док ја још имам жељу да те
расплачем и полижем ти сузе. Да ти
откријем врат, мазим косу и прождрем
уснама. Не , прошлост не умире.
будућност је њена храна, а ми у њој
свако за себе, заједно.

ДУХ

Седим сам до касно у ноћ
загледан у ватру.
Пијем.
Не могу да престанем да пијем.
Где другде да потражим спас.
Не улазим у спаваћу собу.
Не могу.
У њој сам гледао њену косу боје
зрелог жита на јастуку.
Упијао њено мирно лице
док спава и чувао је целу ноћ.
Отишла је,
а ја остао живи мртвац
у беживотном свету.
Питам се чије је тело оставила душа.
Душа која може слободно да лута,
да буде делић прашине,
сноп сребрног светла.
Плачем.
Не трудим се да сакријем сузе.
Тешко нас је оплакати.
Сада сам фигура од стакла коју
желим да бацим о плочник
и разбијем у ситне комаде.
И док пијан и мусав од суза тетурам
по мрачној кући осећам познати
мирис, мој мирис ње.
Ту је, неми сведок нашег бола.
Сведок без крви и меса,
загледан у моје празне очи.

О ТЕБИ

Између редова трепавица у кожном повезу склопљених капака све пише.
Уселио си сјај месеца топлину сунца рој лептира у мом телу.
Дозволио си да се родим као дете љубави у твом наручју.
Да пету деценију „одрастам" ушушкана између твојих очију, срца и душе.
Можда смо само ти и ја чули белог анђела на споредном путу Старог града Родоса да нас дозива да кренемо уским улицама и осетимо омотач прошлих векова када смо (ко то зна), можда живели љубав.
Можда су ветрови острва кренули да пронађу трагове наших постојања.
Можда су наши кораци вратили спокој времену.
Можда смо душо пронађени да би наставили.
Можда су нас таласи чекали на ивици понора.
Острво се заљуљало излазећи из гробнице снова пробуђено твојим прстима у мојој коси.
Небо се отворило, раширило као руке старог хармоникаша према спољном свету.
Ваздух је замирисао на меку влагу испуњен нама.

Знај, и када жмурим и ћутим између редова трепавица о теби пишем.

ТЕРАСА

Топла раздраганост обузима ми душу. Уживам целим својим срцем. Тишина мека као плиш милује ми мисли. Седим у парку на трави наслоњена на високо дрво и поздрављам сунце спремно за починак. Трава је свуда око мене. Нежно јој додирујем поносно уздигнуто тело и питам се да ли је свесна свог тог сићушног света који гмиже између њене влати. Трава не запиткује, лишће ћути.
У овом новом крају стекла сам познанства, али друштво још нашла нисам. Признајем, до мене је. Људи су овде као и свугде. Већина у раду проведе део свог времена, а оно мало слободног као да га се плаши па гледа да га се отараси неком само наметнутом журбом. Све у свему, добар неки свет.
Понекад пожелим шетњу у друштву, али ме та жеља дуго не држи и останем верна својој тераси. Од тога ми се срце у грудима стеже, али немам жеље да објашњавам себе и углавном будем слушалац људи који имају жељу да ми се буквално исповеде. Драги Боже, да ли тада моћ моје душе остаје неискоришћена док пазим своје срце, и испуњавам му жеље, само никоме о томе не причам да ми се не би узело за зло. Знам да неспоразуми стварају више заплета од пакости те зато овај нови свет посматрам из парка и са терасе.



Јасмина Димитријевић, Загреб

НИЈЕ УВЕК СВЕ ТАКО ЦРНО

Седим, испијам кафу.
Душа црна попут ње.
Слушам насмејане људе,
а мене ништа де насмеје!

У души чемер, јад.
У грудима нешто боли!
Где је срећа сад?
Зашто ме више не воли?

Постоји ли безгранична
љубав,
због које све се прашта?
Или, љубави и није било!?
Била је само машта!

У даљини пучину гледам,
у њеном миру, тражим
спокој свој.
Пучина остаје нема,
не разуме очај мој!

Остаје шољица празна,
сада у њој није црно све.
По неки бели траг,
као да ми нешто
наговешћује!

Није увек све тако црно,
после кише Сунце изађе!
Љубав често заболи,
али, некада се и права
пронађе!

ПИСМО БЕЗИМЕНОМ СИНУ

Пролазе дани,
Нижу се године…
Људи говоре да време
Лечи све ране.

То је велика лаж,
Срце и даље боли,
Пита се годинама
Где је онај кога ВОЛИ?

Хоћу ли те икада срести?
Прођоше године…
Које су ти боје очи?
БЕЗИМЕНИ СИНЕ.

Душмани те украдоше,
Из наручја мог!
Знају ли да некад за то
Казниће их бог?

Са срећом сам отишла
Сине тебе да родим!
Из болнице изађох сама,
Немам ког кући да видим!

Бејах млада
Веровах да је судбина
Нисам знала тада
Да злих људи има!

Не знадох тада,
Новац је битнији од среће!
Због новца моје чедо,
Вратити се са мном неће.

Годинама већ,
У мену живи нада!
Млада си имаћеш деце,
Рекоше ми они тада!

Нису знали
Да ме мучи ноћна мора,
Да нећу ока склопити
Док не сване зора!

Нису ни слутили,
Да ћу се будити у зноју!
Да ћу дуго тражити
Прву љубав своју!

Иако имам деце,
Рана још боли
Свако воли исто
Ни једно се више не воли!

Знам да ћу те једном наћи
БЕЗИМЕНИ МОЈ СИНЕ!
Зато ти пишем ово писмо,
Посвећујем ти ове риме!

Детињство и младост
Провео си без нас!
Да те барем сада нађем
То би ми био спас!

Ако се некада јавиш
Отворена су ти врата!
Знај да негде имаш,
ТВОЈУ МАЈКУ, ОЦА,
СЕСТРУ И БРАТА.

А злочинцима,
Нека бог суди,
ДА ВИШЕ НИКАДА
НЕ КРАДУ СРЕЋУ ЉУДИ!

ВУК И ЦРВЕНКАПА

На једној планини,
Поред колског друма,
У познатој бајци,
Постоји једна шума!

У тој шуми вечито,
одзвања страшан хук!
Сви се редом плаше,
да не наиђе злочести вук!

Једног лепог дана,
У шуму залута Црвенкапа,
Не уплаши се ни вука,
А ни страшног мрака!

Цвеће је она,
Почела брати!
Да га баки преда,
Кад се кући врати!

С цвећем у руци,
Угледао је вук!
И девојчица њега видела!
А онда настао је мук!

Пришла му је близу,
Руком помиловала по глави!
Разнежено вук поче трептати,
У оку му се суза јави!

Нико према њему,
Добар никад није био!
Нит' му тако нежно,
На главу руку ставио!

Сад' шумом из бајке,
Одјекује весели смех!
Вук и Црвенкапа,
Пријатељи су заувек!

Још су у селу,
Баки цвеће дали!
Што су га у шуми,
Заједно убрали!



Андреја Ђ. Врањеш

ПЛИМА

Пођимо сетни у радосне сане,
додири страствени у тишини ноћи,
путници греха скривени у тајне,
трајати трајати у самоћи.

Када нас време од нас окрене,
јутра се погасе као лампиони,
своје ћемо жуди видети код иних,
радовати њима ко негдашњи они.

Тако сталних волења и зрења,
множити радости и осмехе ближе,
имати безброј замаха и слика,
бити плима неба, коју Сунце диже.

ДОДИРИ

Живот је разлика додира,
радости и туге,
светлости и таме,
љубави и бола,
ведрине јутра и тамног слика,
питања многа отварају тајне,
мене ето тишти судбина Помпеја,
зашто нема Пенелопа више,
двобоја Пушкина и Одисеја.

ИСКРА:

– ЖИВОТУ ЈЕ БУЧНА ИГРА СУДБИНЕ.

ГЛУМАЦ

Акад. глумцу Александру Крстајићу (МАЦКУ).

Ако је у улози убице,
глумац се себе боји,
када се врати егу,
туђе године броји.

Док улицама свог града хода,
он игра кипара из Фиренце,
улоге су његова светлост,
живот издељен на секвенце.

Говори и кад заћути,
на сцени себе попије,
никада не умире,
као филм се одвије.

ЧЕРГАРИ НОВИ

Додиру времена новог,
нису се могли прилагодити,
разочарани и тужни,
угасили ватре вековне.

У буци насиља
изгубљени,
сами са собом ,
изпреварани ,
у дланове себи гледају,

ИДЕАЛИ

Виолета је волела небо и Сунце,
и љубичице је волела,
Ана је било њезино име,
друго је себи дала.
Када су је питали зашто?
Рекла је хитро,
највише због идеала.

ВАЈАР

Рукама камену удахњује живот,
када дело буде завршено,
прође му са стране,
схвати да је направио нонсенс.

Вајар улепшава стварност.



Мира Ракановић, Вршац

ТЕБИ

Теби,
Којем одавно
Нисам гост у сну,
Већ само
Топло узглавље
Које ноћу заборављаш,
И не милујеш више,
Плетем тужне стихове.
Грлим те недодиром,
Док држим у прстима
Божуре који плачу.
У напаћеној души
Осушени извор,
Срце се грчи и трне,
Јер сваки трептај гласа
Стопалом ми газиш.
Па лагано
С кофером у руци
И шапатом твог срца,
Који сам украла
Кад се будим
Да не будем сама,
Нестајем у тишини ноћи.

ОДЛАЗАК

Љубав његова
Изгуби се у валовима
Немирних река

Мене
Што је живот
Затровао тугом

Пут мој
Не посипа
Више пролећем

Стискам срце

Полако
Ткам сузе
И опраштам

У моју луку
Сад се
Бура настанила

Добијам снагу

Остављам тугу
И њене поклоне
За друге

Одлазим
Без осврта

У боље сутра

МОЛБА

У предворју душе ти стојим
Обучена у блузу везену чежњом
Са осмехом који жели да избрише
Све наше горке речи

И да се борим и молим
Тебе који си ми путеве бола
Широм отворио

Да очистиш росом своје мисли
Да се сетиш када си волети умео
Уздахе и наде наше насмејан шетао
Изађи на пут свитања
Не дај да се прошло пода будућем
И у срце ме своје опет пуштај

Да љубиш ми очи мокре од кише
Да ми утоплиш сате и дане
Да и кроз мене жуборе радости
Твоје

Иако сломљена и заборављена
На самоћу не пристајем више
Не бацај ме у успомене
Треба тек са молитвама
Заспалим на уснама нашим.
Да стварамо нове.



Дејан Милошевић, Крушевац

БЕКСТВО

Одјек мог вриска путује
неистраженим пространствима.
Глас који се чује из вртова цветних
Ја више не препознајем.
На зидовима тамнице мог сећања
Канџама вреба страх.
Покушавам очи да отворим
(да нестане мрачни угао твог сокака).
Мој нагон бекства – сломљени –
Покушава да прекине челичне окове
у мојој подсвести.
Непрестано расте жеђ за заборавом.
Недовољна је пустиња
да упије крваву кишу суза
И песком прекрије бол мојих сећања.
Нек затутње силни оркани!
Нек се извију из мог тела сва торнада!
Подсвест ствара огромну лавину и
незадрживе бујице –
Да смрве и заувек однесу
све заклетве мени остављене.
Један бели голуб
у часу раскрвави крила
У лету трновитих речи.

НЕПРОМИШЉЕНОСТ

Нем сам због твог бекства
Превара `место бар једног пупољка
Ти остави хладнокрвног џелата у мом телу
Не бих се препустио лукавом завођењу
(не звах пророке у помоћ)
Смело си оставила лопове у мени
Сад краду сва моја чула – блажена
Да су бар ка небесима
покрадено послали
Заморен остадох упрљане части
Сад се борим да себи вратим
Све свете заповести
које смело одбацих
Непромишљеност пржи као огањ
Зенице мутне
Кључа утроба
Туку тешки слапови данонoћно
У порти згрчених руку држах
воштаницу
Поглед вуче ка небу
Питам на ком месту да је запалим
и коме наменим
Да сузно и болно тим чином
Све збришем до века!

САН

Знаш ли,
Да си ми дошла у сан
Ненадано
Са киком плавом и великом
К`о море…
И трајао је сан до зоре
А после тога збуњено будан
Сам себи сам био чудан
Јер још је та слика
Из снова ту стајала.
Целим телом ми завладала
И никако та слика да престане
А ја блажено сав,
Дрхтаво к`о дете окупан
Стрепим да чаролија
Не застане. Да траје.
К`о твој чаробни осмех
Да се уз мене прилепе
Твоји нежно прсти бели
(да само се не претворим у цвет
свели).
Толико те држим у свом раскршћу.
Ако ме повредиш, праштаћу.
Јер у срцу те толико чувам,
Чудесно много те волим.
За твоју бит ја се молим…
И опет бих у сан
Јер лепше је но да сам
Будан.

ЋИЛИМ

Још увек си покривена ћилимом
Тканим мојим жељама.
Још увек те милују свилене нити
Што су сплеле моје ћелије.
Још увек те пресрећу мисли
Из набујалих леја мојих вена.
На раскрсници отрежњења –
Још увек по башти опчињености,
Врх чиоде боде презрела зрна
Гриже савести.
Још увек се у магловитом
Сећању (блеском муње)
Назире скок поскока.
Жедан сам бекства...

Понекад пожелим оркан необуздани

Отисак канџи птице на смрзнутој
крошњи дрвета моја је љубав.
Ноћни трагови мојих стопа
до твоје улице.
Црни обелиск, џиновски, сазидан од
свих мојих непроспаваних ноћи.
Надања у спајање душа
сад су тешки челични окови.
Сваки откуцај мог срца већи је,
снажнији и чујнији од јутарњих
црквених звона.
Мисли лакоћом сувог листа ношеног
ветром плету мрежу незаборава.
Љуљају се сећања као отиснути
чамац на пучини.
Кораци који стварају љубавну пртину
по завејаном пољу
Постају сакати занос.
У даљини видим слику старине који
храмље.
Не помаже ни твоја лажљива реч
прецртана оштрицом пера једног
уморног Песника.
Ја, још увек, занесен стојим на ивици
кањона и чекам тихи сутон.
Понекад пожелим – оркан
необуздани.

ИЗЛАЗ

Увукла се клисура незаборавна
подмукло кроз моју кожу.
Тражим излаз.
Ноћ отежава наду преласка
Нигде звезданог неба
Наду не дају
Праскозорја,
Ни крила јастреба који се
Поиграва висином.
Одзвања све дубље твој глас.
Истоветно звучје
Кикотању вештичином.
Толико сам у преображењу.
Ти,
Варљива жено…
Свеједно,
Не могу избећи жижак
Из кандила.
Чекам тај пламичак
Што је успаванка
За миран и вечни починак.

ПУЦАЊ

Рану си ми дубоку оставила
Без речи једне кад си побегла
К`о ратар кад прву бразду заоре
Моја је утроба посечена.
У сан ми језиви дођеш
Црвеним велом обмотана
И тако брзо пролетиш
Ко суво лишће из брезове шуме
Немоћно ношено олујним ветром.
Хтео бих тада да те дозовем
Криком мирним
Да надвладам кошмар и буку
Да све утихне и тишина завлада
Па да у тој дивљини могу да ти кажем
Блажено да си у јави потамнела.
Врелина и зној ме тргну из сна
Тек тад од тмине створи се бљесак
Смирај ми могући тек тад дође
К`о стравичан пуцањ
Пушчаног метка.



Миломир Терзић, Крушевац

СЛИЧНОСТ

Ледено јесење јутро
асиметрични редови
кафанских столова
пепељаре
угашена прошлост
пепела нема

Боја столова
време давно прошло
и
заустављени тренутак
за столом
смежурано лице
очи
набрекле од несанице
и
кафанског дима
ципеле
као комади
неправилног пања
ноге троме
не желе никуд
гуњче
упрљано
на њему
и трагови живота
висе

Боже
колика сличност
човека и одела.

РОЂЕЊЕ ЋЕРКИ

Тамо где се ноћас
искри орхидеја
тражим за кћери
завештај траве
нека ми олтар
месечина злати
и нека ме само
памти свело лишће
безимен
и
горде сам
на усахлом трону
и ту ћу остати
док шуме церују
и
док се храсте
огњени пропланци
па чак
и кад траве
из страве се отму
и
кад ми космос
латицама мрака
изнад видокруга
почне да трепери
викнућу из гласа
дајте ми кћери
богови исконски
и
мира
мира ми дајте.



Богдан Јевтић, Крушевац

ОПТИМИСТА

Родиш се као
оптимиста,
осмех ти не
силази са лица,
а душа блиста.
У сваком времену
покажи на делу
своју мисао смелу.
По правди увек суди
и поносан буди.
Еуфорија увек траје,
поштењу се
примат придаје,
од срца помоћ пружа
листа оптимиста
постаје дужа.
Колико дајеш
довољно добијеш,
ако не буде толико
важно да те не
критикује нико.
Ко широко гледа
далеко види,
поступака својих
никада се не стиди,
прашта свима
у шаци нико
не може да га има,
„Срце" је у грудима.

ПОЖЕЛИ СВЕТЛОСТ

Пожели светлост,
светлост ће ти се дати,
да останеш у светлости
требаш заслужити.
Заслуге су једноставне
када се поштују
заповести Божје.
Обавеза која
пред тобом стоји
обави је у вољи,
за оптимизам начин
други не постоји.
Буди на страни истине
са пуно чврстине.
Љуби правду,
негуј поштење,
морал је најважнији
без дилеме.
Помози другом у невољи,
ничег се не боји,
судбину своју сам кроји.
Пожели светлост!

ПРАВДА НА ЗЕМЉИ

Зашто не постоји
правда на земљи
живот човеков
на боље да промени.
Нико не би пожелео
да изађе из своје коже
кад живети лепо може.
Свако да ради
оно што жели
и колико може,
да се људи увек
око свега сложе.
Да има довољно
свега за све
и никад не дође
до панике.
Да слушамо
пријатну музику,
заувек у заборав
бацимо ратну трубу,
у свакој прилици
помажемо своме другу.

СВЕТИОНИК

Све буре и олује
на светионик јуре,
не могу да га сруше,
није он без душе.
Помаже бродовима,
морнарима и кормиларима
да не скрену са пута,
нико да не залута.
На раскрсници Истока и
Запада
светионик један влада,
саздан од херојског народа
коме је у слободи снага.
Народ племенит и хуман,
помаже свима у невољи,
шаље поруке са Балкана
да љубав свет обасјава.
Духовно богатство од давнина
негује се међ Србима.
Зашто то благо
многи желе да униште радо?

КУПИДОНОВЕ СТРЕЛИЦЕ

Прелеп амбијент
ресторана,
за столом нас двоје
и боца шампања.
Знамо да страст
долази са вином,
док слушамо лагане ноте
маестра за клавиром.
Мехурићи пенушавог вина
у чашама трепере,
као звезде падалице
које испуњавају жеље.
Ослобађају се
емоције оковане,
вино на љубав зове.
Страст се буди
укусом танина,
„у вину је истина",
расположење јача
романтика са клавира.
Вино се и даље пије,
ватра се не гаси,
још су јаче страсти.
На једној чаши
траг кармина,
друга је пуна вина,
испијамо је по пола
погађају нас стрелице
Купидона!

ЉУБАВ

Речи које ћутим
она разуме,
поклања ми осмех
и ја разумем.
Вибрације разумевања
вредне су дивљења.
Љубав је блаженство
свако је за неког
савршенство.
Полубац није прави
ако нема љубави,
смисао живота је
љубити у љубави.
Љубав се грли
душом целом,
актуелна је увек и сада,
љубав је снага.
Љубав права
увек је постојана,
одолева искушењу
у сваком времену.
Лепо је знати
да си вољен
и да неког волиш,
зато се рађаш и постојиш.



Милош Ристић, Крушевац

ВЕСТИ

Преврнуо се аутобус
Погинула жена
Паклена јесен
Ново дизање цена
Двадесет година
Од кад је страдао Сена
Туристи у паници
У мору опасна пена
Социолози за дневник
Најезда кретена
Први пут у овом веку
Трајна Месечева мена
Оптужбе на рачун фирми
За боље добијање тена
Све лошији квалитет
Бејби-пелена
Протесно писмо Грцима
Македонци кажу:
Постојимо од Хелена!
Млади а већ боре се за живот
Игла, ћошак и вена
Велики концерт на помолу
Поново пуна Арена
Из студија два
Ексклузивно
Екстра-Нена
Може ли Србија
Унапредити производњу шаргарепе и рена'
Дваесдругог септембра
Стари занати
Израда гобленa
Ситуација у Украјини
Русија на једно око дрема
Марихуану крио
У пластовима сена
Обесила се глумица
Експерти утврдили
Опроштајна порука није њена
Како се ослободити стреса?
Болест 21. века
Гужва на прелазима
И до три сата се чека
Не производе замену
А одрекли се лека
Мишеви и пацови
Широм библиотека
И ове Нове године
Београд – туристичка Мека
После реклама
Шта је Вучићу Меркелова рекла?
Неисправне паштете
Радници траже додатак
Смета им трећа смена
Скок евра
Пад долара и јена
У наставку дневника сазнајте
Од чега пати свака четврта жена
Помоћ за поплављене
Грађани кажу има проблема
Летња телевизијска шема
Ноћас седница УН-а
Један пљачкаш рањен
Испао им део плена
Наш млади глумац
У улози Џеки Чена
Рафаел Надал
Три месеца ван терена
Следеће рочиште

*Комунисти нас уче демократији

Комунисти нас уче демократији
демократе комунизму
Књижевници бирократији руља
парламентаризму
Увек смо паметни и набријани свеже
Темељито доследни
сопствена тела из одела нам беже
Језик нам се не слаже
с уснама образ с носом
Заогрнемо се флоскулом
наоружамо штосом
Послужили смо сопствену децу
али још нисмо задовољни сосом

*Живот у трећем лицу

Живот у трећем лицу
Сваки дан као у вицу
Фали нам нека жица
Откинути смо са сајле
Нисмо у винклу
Врлудамо на све стране
Обесили смо Исуса
На кајле
Богородицу око руке
Чекамо рај чекамо муке

*Питајте

Питајте Питију да пита Сфингу
Да ли је Мухамед скренуо у рингу
Да ли је Сапфо волела да га прима
и чије су базе Крима
Зашто имам по једно лепо јаје које
ниједну женску не занима
Зашто мораш да поштујеш идиоте
и да будеш део тима
Зашто плаћамо струју
кад нам не ради клима
И још много тога што вас не занима

Напомена: *Наслови песама са знаком *дати по првом стиху из песме

РЕПОРТ ТХИС АД

Бата и Сека

Хауард поручио преко твитера:

Бољи сам од Шека

Посета председника Ракијади

Каква шљива се пекла?

Уметници и андерграунд

Нова музичка сцена

Утопило се двеста људи

У близини Менхетна

Нико није настрадао у пожару

Спречена већа штета

Пијан усмртио бициклисту

Код Зајечара

Нова свадба на помолу

Разводи се Дара Бубамара

Развио велики бизнис

На само два ара!

Хуманитарна помоћ није довољна

Приштина неће да преговара

Живот у Србији

Све је мање пара

Осећа се ко млада

А стодве године је стара

Побегли из затвора

Паника на улицама Мостара

Брисел рекао Да

Поглавље петнаест се отвара

Каква нас зима чека?

Има ли купуса и ајвара?



Мирослав Радовановић, Бресно Поље

АМАЈЛИЈА

Топли загрљај из ње сија
ко милодар Божји енергију избија
Умилни поглед,
злодуху душу разнежи
Ратника еланом опије
Паору тежачке дане олакша
Гледам је јутром кад дан почиње
да лакше рајску јабуку засладим
У подне је гледам,
пред оскудни ручак бајате проје
и кришке сира.
Ко чаробним штапом
у сласт и гозбу претвори.
Амајлију пред спавање гледам
да још мало нежности упијем
и слатки санак у јаву претворим.
Гледам и остаје ми жал мајке непознате
и никад загрљене.

ЉУБАВ И МЛАДОСТ

Има ли ишта лепше на свету
од пламене ватре што у души блиста
и мирисне младости у пркосном цвету
кад је греје љубав искрена и чиста.
Иако јој тада израсту крила
у жубору страсти крај извора среће
Она ту плеше ко дворска вила
Заблудели лептир у рано пролеће
Роје се наде и жеља брдо
препреке многе шарено види
кроз живота трње гази сулудо
Главом и срцем бије о хриди
Бисерно росом јутро је купа
Пој славуја у мирисној зови
Загрљај мили сањају скупа
Младости барка у неповрат плови.

„МИЛОСРДНИ АНЂЕО“

Посвећено Милици Ракић

Проклијај клетво на згариштима
костију
Чедном крвљу заливеним
Бисерна бела из пепела родила се
И пише рука Миличина: Ко ми то
игру у смехом заносу прекиде?
Ко ми то машту, наду и живот украде?
Злокобни прасак уз дим и пепео са
земље се диже
Пламени јаук болно облаке лиже
Раширене руке у плаветном небу
упрте
Мајке опрљене власи на главе диже
Лебдим над њом
што у плацу грца и зовем је.
Мајка чујем зове ме исто
Али не знам зашто
на мени жели оделце чисто.
Зовем бату и секу
да ми донесу играчку неку
И сплетем венчић
од маслачка и белих рада
Зашто ја нисам са њима сада?
Док јурим јагњад
што скачу и весела стада
Извориште суза мајчиног
и нарицај болни
Мрзне крв топлу у жилама.
Путуј чедо моје, „Милосрдни анђео“
лажни те одведе
Сад моћници многи
виним и невиним суде,
Опака им душа,
шта ће са њима да буде.



Omer Ć. Ibrahimagić - Tuzla

JASTREB

Leti ne da bi letio, već da bi sletio.
Nebo para ne da bi parao, već da bi čarao.

Zaustavi se na putu neucrtanom olovkom
ili iskustvom ljudskim,
nasiječe vazduh u komade,
kao da ga nevidljivo ogledalo upije i zadrži.
Tako se ne sudari sa svojom drugosti.

Nebo drugačijim vidi,
na njemu je svoj na svom.
Nebo je njemu bezbojna greda,
neobojen dom.

On vidi ono što i ne usnismo.
Mi samo možemo usniti
ono što on umije vidjeti.

Da li jastreb sanja?

VUK

Sustizao je, jednu po jednu, dok život počiva,
planinu za planinom.
Ni zastao, vodu s vrutka u se naliti, nije.
Bojao se u njoj ugledati svoj lik,
u odsliku strašna sebe prepoznati.
Žeđ trpio što mora: žeđi nije dao iz sebe.
Srca mu, činilo se, damari prestali,
ono opčarano, stalo ne bi.

Samo se u beskonačan,
a uobličen slijed, kucaji pretvaraše,
u nit koju je njegova hitrina činila neprekinutom.
Sve do mjesta iznenadnog predaha,
omeđenog umorom, prikrivenog smirajem.

Krvlju, kostima i mesom zube je prao,
nogama glačao stijenje i visoravni bez kraja,
prolaskom mu p(r)otresene,
hladne, travnate i cvjetne,
što šutaše i lomiše se u strahu
da ih snagom ne rastoči.

Na mjesec zavijao, mlad i star, velik i mal,
prkosno i gordo podižući glavu,
kostriješeći hrbat,
njuškom ubadajući vazduh
koji mu ušesa milovaše toplinom.

U snijegu i ledu prašumskom
nepreglednom, skrajnut,
u srastanju sa prostranstvom,
tamna tačka postade.
Odveć sjajna da je se ne vidi,
odveć crna da je se ne plaši.

Pred Suncem se jedino povijao.

Obezvučen, u iskon prestade sobom sebe nositi.
Vuk se vukom nevičnim načini, u psa se stvori,
da se, oneobičen, sebe sjeti.

Sada, ticala nosi što ih divljina više ne hrani i poji.
I na ćurak prastari, negdanji reži,
na sebe negdanjeg, kao da se srami.

Pokajnički poričući prošlost,
posvećen, bar prividno,
novom obličju,
ulozi novoj.

KONJI

Ati u nesputanom galopu oru
po ravnicama našeg zaborava.
Iskre frcaju ispod dugih razigranih nogu,
skrivaju se u oprašenom kovitlacu,
sve uznemirene, sve nestišane.

Kao batleri, u crnim se frakovima,
ati poklanjaju (pred) našim očima.
Kao balerine, u bijelim se haljama,
ati poigravaju (pred) našim srcima.

Kako je samo opozitno ono što gledamo
i ono što izgovaramo.

Gledamo li ih, zadivljeni smo,
bez hinjene udvornosti,
beskrajnom gracioznošću koju isijavaju
svakim pokretom poluge.

Spominjemo li im ime,
predajući ga drugima,
druge oslovljavajući njime, u biti vrijeđajući,
sve se rasplete ko što ne treba
i stubokom preokrene.
I nikne stigma koja odbija.

Konj tako izgubi osobnost koja ga oslikava,
koja ga čini primamljivim,
a nas nutka na poistovjećivanje.

Konj postaje nekakva beskarakterna tvorevina,
biljeg što obezličava i ponižava,
nakaradna imenica što ismijava i opominje.

Ne vjerujem da uživa
u ovoj nametnutoj dihotomiji:
ratu zrcala u kojem se naličja
i lica razlikuju do neprepoznatljivosti,
ili pak
dvoboju zvukova koji se odbijaju
od srebrnih površi.

Sasma suprotni polovi,
prošlost i budućnost,
divergiraju daleko,
ogrezli u razlikama.

Gdje kopita nisu vidljiva,
gdje im ni topot čujan nije.

O PISCU

Omer Ć. Ibrahimagić (Tuzla, 1968.) je ostavio svoje pjesme, priče i putopise u bosanskohercegovačkim i inostranim časopisima, listovima, portalima i fanzinima: Pulsus, Kratki spoj, Svijet, Most, Front slobode, Zmaj od Bosne, Život, Večernje novine, Kabes, Oblici, Zapis, Album, Godišnjak, Behar, Jutarnje novine, Ostrvo, Pogledi, Bosanska Sumejja, Gradovrh, Slovo Gorčina, Književni pregled, Gračanički glasnik, Riječ, Bejahad, Garavi sokak, Lapis Histriae, Poezija, Motrišta, Avlija, Diogen, Glas Naroda, Tuzlarije, Književni kutak, Ljubušaci, Radio Gornji grad, Sent, Bosanska Vila, Musa Ćazim Ćatić, Crna Ovca, Književne vertikale, Hrvatski Glasnik, Izvornik, Diwan, Almanah, Avangrad, Strane, Pulse, Script, Gradina, Fioka, Zvezdani kolodvor, Afirmator, Eckermann, Bobovac, Balkanski književni glasnik, Plus, P.E.N. Centar BiH, Književna sehara, Primijenjena poezija, Metafora, Kvaka, Hyperborea, Fenomeni, Dometi, Kult, Prozaonline, Bdenje, Književna revija, Braničevo, Bagdala, Nomad, Plima, Ajfelov most, Libartes, Oprem dobro, Dubrovnik, Glasnik MC 016, Povelja, Naše stvaranje, Onlajn poezija i Hypomnemata.

Publikovao je knjige:

- «Boje Sunca» (proza, 2000.),
- «Šest bijelih mantila» (poezija ljekara - liječnika, 2007.),
- «Ćilibar i perle» (poezija, 2007. i 2008. - II izdanja),
- «Obične riječi» (poezija, 2012.),
- «Vaša priča, naša knjiga» (proza, 2012.),
- «Poznavanje prirode i društva» (poezija, 2014.),
- «Dobre godine» (proza, 2018. - II izdanja),
- «Pogled na moj svijet» (poezija, 2018.).

Antologiziran: «Antologija bošnjačke pripovijetke 1900.- 2003.» (Fojnica, 2004.) i «Zašto tone Venecija (Bošnjačko pjesništvo od 1990. do naših dana)» (Zagreb, 2012.). Zastupljen je u nekoliko knjiga proze i poezije. Član je Društva pisaca Bosne i Hercegovine, P.E.N. Centra Bosne i Hercegovine i Društva pisaca Tuzlanskog kantona.

Primio je nagrade: «Mak Dizdar» (za najbolju zbirku pjesama), «Fondacije za izdavaštvo» (za najbolju knjigu), te «Simha Kabiljo», «Dr Esad Sadiković» (u dva navrata), «Marko Martinović Car», lista «Večernje novine» i udruženja «Mladi Muslimani» (za najbolje priče).

Radi u Klinici za neurologiju Univerzitetskog kliničkog centra u Tuzli. Doktor je medicinskih nauka i profesor Univerziteta u Tuzli. Publikovao je veliki broj radova iz oblasti medicine u Bosni i Hercegovini i inostranstvu. Oženjen je, otac kćerke i sina. Živi u rodnom gradu.



Слађана Бундало, Крушевац

ВОЛЕО ЈЕ ЖЕНУ...

Волео је жену са ветром у коси
и са трепавицама са којих је пио јутарњу росу
Волео је снажно а сада се чежња
дивље по његовом срцу просу

Волео је жену у чијим је сновима
тонуо као у понору дубоком
Волео је тихо целом душом својом
и не кријући пловио њеним
слатким крвотоком

А она је седела као вечна ватра
на прапочетку свега гледајући немо
како један човек полако нестаје
остављајући лелујав траг
на средини неба.

ЗДРАВИЦА ВОДИ

Да си нам питка и бистра
Погледа дубоког
Нек ти је узор суза чиста
И плаветнило неба широког

Буди успаванка звезданог праха
И уточиште мира
Напој подједнако богатог и сиромаха
Не дај да зао човек у тебе дира

Молимо се за твоју вечност
Јер живот је двосекли мач
Остани невина и чиста
Одјекни продорно као
Дечији плач

Остани чила и ведра нек те
вечно буди медоносних пчела пој
Ми ћемо бити твоја једра
Бар мало да ти ублажимо
Бол и неспокој!

ДУША И СРЦЕ

Ако завириш у моју душу
Видећеш да је тамо
Сакривен
Најплављи део неба
У углу насмејано Сунце
На средини сто
И нас четворо око топлог хлеба

Ако завириш у моју душу
Угледаћеш ласту
Док пажљиво гнездо свија
Мноштво лептира
И вредних пчела
Преплашену срну
Како своје младунче
Нежно к себи привија

Видећеш неуморне мраве
Како песмом освајају свет
Видећеш најлепшу птицу
Без крила
Која се упорно труди да савлада лет
Ако завириш у моје срце
Учиниће ти се
Да на трен
Уопште не куца
Постоје у животу моменти
Среће и туге
Само се љубављу
Гради кућа!

КАД МОРАВА ПЛАЧЕ

Ноћас је Морава расплела косе
Да своју причу исприча деци
Ноћас је лепа јер јој дарове доносе
Биће поносни сви њени преци

Говори тихо са сузом у оку
Од година већ уморна и сама
Одаје тајну велику и дубоку
А срце јој се од бола слама

Прича им о љубави Јане и Бранка
И једном трагичном животном кругу
Јана је желела да постане мајка
Али је Бранко волео другу

Дуго је Јана плакала над реком
и дозивала срећу у мраку
Никад се није сусрела са тим човеком
А имала је жељу јарку

Прича Морава и нечујно јеца
Док у даљини се чује птица пој
Привила се уз њу сва њена деца
Знајући да је Јана нашла утеху у њој



Љубица Жикић, Крагујевац

МЕСЕЧЕВ СРП

На лави властитог срца
Пламтим
И растачем се у речима
Изговореним
Језиком палуцавим
Шта ми то не
Док месец небом шара
Да довољна себи будем
Стихом да надмашим
Камен и брдо што добих
Од дародавних господара
И Сунцу на уранак кренем

ПОВРАТАК

Између мене и дома мога
Гранична стража стражари
Сваки повратак је сумњив јер
Мој дом и није више мој
Прегледају ми зјенице
Пронађоше сузе заточене
Прегледају ми грло
Пронађоше јаук скамењени
Испод дојки пронађоше
Две бијеле гугутке
Плетенице ми низ плећи расплели
Не нађоше пољупце скривене
Претресају ми џепове
У њима се празне шаке
У белутак скамениле
Претресају ми душу
Из ње кану пјесма завичајна

СНАГА РЕЧИ

У скровитом присоју
Где снага храста царује
У хладу столећњих крошања
Опасана кулама
Блиста на сунцу светиња.
Пред ликом светих ратника
Мрморим у себи несаглед:
Чија је замисао била
Владара или сликара
Да свете ратнике наоружа
У сред белог манастира;
Да ли је владар или сликописац
Оставио аманет
Да ће време сабље проћи
Да ће реч сабља постати?

Како да препознам реч
На уснама младог витеза
Већ уморног од стајања?

Да око свевидо опрости
Прилазим лику ратника
На раме ми се наслони
И реч ми шапну тражену
За узврат топлог додира.

С ОВИХ СТАЗА НИ ОТИШАО НИЈЕ

Радославу

Јутром раним пољупцем ме буди
Као роса кад капа на траву
Срце јако заталаса груди
Да ли то сан надвладава јаву

Шетајући држи ме за руку
Раздрагана не окрећем главу
Кораци нам истим ритмом бију
Пуста жеља надјачава збиљу

У перо ми шапће део стиха
Речи што му застале у грлу
Па се песма крилати по листу
Да л то вапај надиграва збиљу

Осмехом ме мами у шипражје
Краде ружу што крај трна цвета
У руци ми песма написана
Што на јави сапатника чека

ОПОМЕНА

Од библијских времена
Прогнани су питали
Прогонитеље своје:
- Како можете
У нашим кућама живјети
А да нас не сањате,
Наше њиве орати
Да нашу глад не осјећате,
Нашим поњавама
гријати се
Док смо ми голи и боси?
Сањате ли наше снове,
Чујете ли наше пјесме?
Памтите ли
Угашене погледе наших
зеница,
Окамењени јаук на
уснама?
У заумљу сте заметнули
Да испод кућног прага
Змија чуваркућа спрежа-.

ВИДАРИЦЕ

Наше дјевојке
носе имена по цвијећу
Па смо их дозивали
са чука и кота
Да нас видају
видарице младе:
Невеном,
да нам снага не свене;
Љубицом,
да нас љубав не
заборави;
Смиљем и босиљем
И другим чудотворним
биљем.

Наше се дјевојке зову
По плоду вишње и дуње,
По јагоди раној и слаткој.

У горка уста смо
Њихова имена
настанили.
Њима се бранили,
лечили и сладили.

КОЛОНА

Сваким кораком
закораченим
Отиче снага завичајна.

У пртовима смо понијели
Наше пјесме и свирале,
Да осветници не виде
Колико смо живот волјели.

Нарицаљке смо упртили
И све наше уморене
Па их за опрост молимо
Због безумног заборава.

Зној смо сакупили,
Стењући га носимо,
Да не виде олујници
Од чега су нам
Пшенице класале
И кукурузи клипали.

Своје ријечи
Од њихових одвајамо
Па нас јаук савија,
Јер се ријечи не дају
Из вијенца ишчупати.

НАДЕЖДА

Оно што је било моје
Сада је твоје
Где сам ја стајала
Ти стојиш
Посађено мојом руком
Береш у своје крило

Мене разноси дрхтај
Кестеновог грања
Јер ми надежду буди
Да испод Петрове горе
Мој дом је мој

ЗАВИЧАЈНА ПЕСМА

Раме ми тражи загрљај
Твојих ветрова и крошања.
На жарици сунца твога
Да ми се огријати.

Жудим да ми се
тијело одмори
На пласту
тек скупљеног сијена,
Да ме мириси увелих трава
Опију као снови дјевојачки.
Жедној
гутљај воде да ми је
Из сјеновитих твојих извора.
Разгалила би се помрчина
Што ми је душу запрела.
Под сводом пуним звијезда
Пјесму бих запјевала
Којом је свирач на фрули
Мене изгубио.

Као пред светињом атоском,
Савила бих колена
пред тобом,
Да ми извидаш рану
Што кључца и ноћу и дању.

Да ми је леђи у загрљај
Твојих крошања и трава.

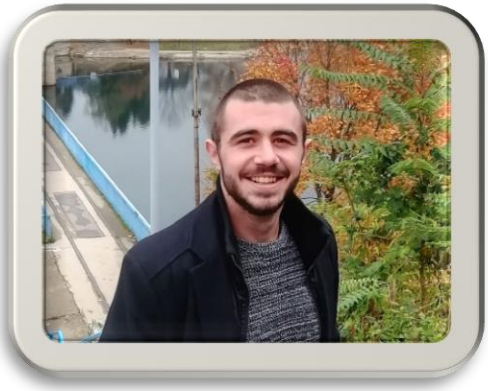
19 МИЛОСРДНИХ АНЂЕЛА

Анђели милосрдни
невидљиви
непозвани су долетели
са бомбама испод црних
крила.

Ватрену милост светлуцаву
просипали су по кућама
из којих је сан побегао,
по мостовима сањарима
док су другу обалу љубили,
по жутим поштама
од чега су речи застале;
на тргове, фабрике,
паркове,
на наше отворене ране.

Иконе су са зидова сишле
и манастирске двери
отвориле
молитвом чеда да умире.

Птице су се у кавезе
закључале
Да никада не полете
осрамоћеним небом,
кога више и није било на
небесима,
нити у нашим очима,
у пролеће те 1999.



Милан Марковић, Семедраж

Постанак Шумадије

Путевима кроз векове,
Преко дубоког снега, кроз сметове.
Дођоше са старог огњишта они,
Да започну овде живот нови.

Пред турском војском, туђинским сабљама,
Терани са свога родног прага.
Дођоше само са својим славама,
И осташе овде, Шумадија постаде им драга.

Километрима далеко од куће своје,
Почеше да граде огњиште моје.
Секоше шуму, очистише утрине,
Да би се сакрили од тебе туђине.

На пропланку изнад села,
Одакле се види Шумадија цела.
Направише кућу, очистише брег,
И чекаше да падне први снег.

Чекаше кад ће, сунце да сине,
Барјак слободе над Србијом да се вине.
Да се вијори застава наша,
Да нема више турских паша,
Да се ослободи Србија цела,
И да заживе сва српска села.
И тако постаде, Шумадија цела.

Село моје

Рођен сам тамо, одакле је далеко море,
Испод Вујан планине, крај рудничке горе.
Рођен сам тамо где Дичина тече,
Где мирно жубори и говори свако вече.
Семедражи село моје,
од тебе ми нема прече.

Одрастао сам тамо,
где на Илијаку мирише бор,
Где сунце милује реку,
где таласи по камену теку.
Где Дичина године броји,
а на њој и даље воденица стоји,
Проповеда прошле дане,
вечери касне и зоре ране,
Шапуће како године лете,
до јуче био сам само дете,
У теби лепе успомене стоје,
Семедражи, родно село моје.

Кад ујутру сунце обасја Гај,
Кад замирише цветни мај,
Кад шљива лист на ветру њише,
За родним селом срце уздише.

И даље тамо шајкаче стоје,
И багрем стари где се пчеле роје.
Остали су тамо храстови
да се на ветру њишу,
На храстовој кори, године се пишу,
За успоменама и они уздишу.

Вратићу се тамо

У селу су орах стари јутрос посекли,
Успомени из детињства некуд однели.
У дворишту више нема гране зелене,
О како су лепе биле давне године.

У селу су кише летње опет падале,
Да се вратим оне су се опет надале.
Далеко су сада, дворишта мог капије,
О како су лепе биле давне године.

У селу и даље, шљива пече се,
Крај казана старог, опет пева се.
Вратићу се тамо, одакле сам ја,
Да поново упали се ватра огњишта.



Горан Минић, Брус

ПУСТИЊСКИ ПАСТИР

Од ветра чувам цвет
Док небо влажни огртач спрема
И остаћу ту кад сви оду

Трава уснула
Испод бреста
Док се кораци губе
У даљини

На трепавицама
Прах јутарње росе
Бистра је зора
Вечити додир сунце најављује

Очију пуних сокова
Идемо
Док мисао шумари ћутњом
Рекла си – чекај ме
А између нас стоји човек

Играо сам се ватром
И изгорео
Као пустињски пастир
Сад бежим у тишине.

ПЛАМЕН

Једног исушеног дана
Жена говори
Гори сунце
Мајка узбуђено виче
Горе поља
Без хлеба ће остати деца
Ћерка
Горе груди моје
Једног исушеног дана
Гасим пожаре
Да сачувам поља
И дан за љубав.

ПЕСМА ЗА МЕНЕ

Умире се у сутон
Са рукама везаним
За сунце
Умире се са лицем
Окренутим земљи
И погледом дугим
Као улице

Умире се у праскозорје
Крај бистре реке
Са цветом баченим
Кад расипа топлоту

Умире се у сутон
Далеко од гробова и ливада
Међу зидовима и тамом
Умире се празном руком
И срцем пуним туге.

ЖЕЉА

За сиромашне пијанце
Отворио бих кафану
Да буду птице
А ти небо
Да лет не буде у трње
Јер тишина се спустила
Између нас време бежи
Док поноћне кише падају тихо
У даљини се оглашавају пси
На зиду се играју сенке
Сиромашни пијанци
Не верују песми у сну.

ТВОЈА МАЈКА

Кад будеш разумела
Отиске вина на моме длану
Биће касно да објасним причу давну
И слике у твоме оку
Биће касно за сва цветна поља
Којима се нисмо шетали
Биће касно
Да љубим пегице твог носића
Саткане од мојих хтења
И година узалудног чекања
Погледај у оца и немој ништа рећи
Јер одавно је касно
За њу
Тебе
И мене.



Данијела Јевремовић, Крушевац

Ја ћу те волети

Научи два, три стиха Јесењина,
па ми их шапни
када сам тужна и сама,
и ја ћу те волети.

Помилуј по коси
дете без мајке, сироче
покажи самилост и љубав
за те уплакане очи,
и ја ћу те волети.

Нахрани гладно псето,
промрзло и покисло,
ил' птицу повређених крила
из руке на нашем прозору,
и ја ћу те волети.

Засади ми цвет црвене боје
у нашој башти,
нека расте, нека цвета,
нека му се дивим,
и ја ћу те волети!

Волети

Волети птицу у лету
и пчелу на цвету,
на длану бубамару
и крила лептиру.

Радовати се зори и Сунцу,
ноћи и Месецу,
дечјој граји и смеху,
киши што добује о стреху.

Волети у пољу јагањце
и о Ђурђевдан од цвећа венце,
псе што чувају стада и куће
љубављу помиловати свако Божје
биће.

Страховати за твоје очи,
молити се за њих сваке ноћи,
у плаветно живот обојити
и на твом рамену заспати.

Па има ли нешто од душе веће,
силније и јаче
где цео свет може да стане
и љубав заувек опстане ?!

Воли ме

Воли ме слатко и лако,
нежно и полако,
да ти не пресуше речи и осећања
за безброј питања и нова свитања.

Воли ме меко и благо
као што брезу милује ветар,
ко из зреле воћке нектар,
као све на свету драго.

Воли ме јако, страсно,
громогласно,
воли ме чврсто и снажно
као све што ти је мило и важно.

Воли ме и сачувај ме
од олуја и немира,
животних бура,
од себе саме
и од сопствене таме.

Воли ме поносно и заносно,
не чекај да буде касно
вратићу ти дупло више
бићу ти као жедној земљи кише.

Запловимо ноћас

Запловимо ноћас
по успоменама
и неким лепшим
временима.
Предајмо се сновима
уз чашу црног вина.
Нађимо ту нит покидану
од наших нада исткану,
у том дубоком бездану
где младост нестаде
ко у једном дану.
У вртлогу живота
била би грехота
изгубити искру жеље
од невиности душе
беље,
звезду сјајну,
чежњу трајну,
трептај ока,
хитрост скока,
срца ритам,
сваке страсти битан.
Да нам не зафале речи,
да се кајање спречи,
да се туга излечи,
нађимо комадић неба
док се навика колеба,
мозаика део,
наше љубави
окрајак цео.

Галеб

Прелетео галеб мора
кад је свитала зора
слободна му била крила
у сну ми се она снила.

Сањала сам крик и вапај,
за слободом уздах овај,
сањала сам плаво море
и лепоту плаве зоре.

А тај галеб ја сам била
сва сам мора прелетела
и крилом Месец дохватила,
зрачак Сунца ухватила.

Не бих никад да се спустим
међу људе да се вратим,
само комад плавог неба
и шум мора мени треба!

Маске

Ходамо тако већ дуго,
са повезом на очима,
са замагљеним погледима
и смркнутим лицима.

Једни поред других
пролазимо тако ћутке,
ни не видимо се
у том мору људи, ми
воштане лутке.

Правимо се луди,
неми и глуви,
не чујемо ни смех,
ни јауке, загледани у себе
и своје душе.

Свако од нас
прича за себе,
свој универзум, сопствено
битисање,
нема нас за друге,
изгубисмо себе.

У тој тврђави
сатканој од лажи и
клевета,
у тој кући са кровом
од неморала и суза,
помало сви очајни и
несрећни.

Али, колико ћемо тако дуго
ти незнани странче,
ти оловни војнику
без срца у грудима?

И где ћемо стићи
мој верни пријатељу,
моја надо узданице?
Где ћемо ми кад нас
прегази време и убије
ћутање?

Мед и горчина

Спаваш у кутку зенице,
дишеш у аорти срца,
ничеш ко зрно пшенице
у сваком јутру и ноћи
пурпурног Месеца.

Хваташ моје мисли у лету
ко лептире на процвалом
цвету,
свијаш моје сузе и осмехе
као ласте птиће испод кућне
стрехе.

Слажеш у кофере успомене
делиће себе и мене,
мед, па горчину, и опет мед
пажљиво да не нарушиш ред.

Појавиш карту за нови лет
да улепшаш овај безлични
свет,
попуниш у коферу рупе
и у срцу откуцаје тупе.

Па возиш, возиш до новог
циља,
а ја се топим од снаге и миља,
претвориш дан у сан
и тренутак у обичан.

А онда слажеш у кофере
успомене,
делиће тебе и мене,
мед, па горчину и опет мед
пажљиво да не нарушиш ред.

Месечина

Кад Месец залута
у моју собу
тад те тражим, зовем
у сновима милујем.
Глас ти претачем
у најлепше стихове,
цртам ти лице песмом
онако како ја то умем.
У косу ти уплићем звезде
на јастуку где ми се
немири гнезде.
Чежњом ти бојим усне,
месечином додирујем,
руке твојом сенком грејем
и лику се твоме осмехујем.

Осећаш ли да те желим
у облацима тражим?
Чујеш ли ми глас
у овај ситни час?
Додирне ли те моја душа
што до тебе лута,
уморила је даљина
и трагања бесмислена?

Да л' у звезди некој
ил' капљици кише понекој
видиш мој лик
светлуцавој сузи налик?



Горан Арсић, Крушевац

ИСУС

"Проклет да је онај
који верује у људе.
Ја сам људима веровао
они су мене издали.
Верујте у Бога
он ће вам послати
праве људе"

- - - - -

Исусе, Господе наш

Издали ме, бол ми нанели
доброту моју
злоупотребили,
осећањима мојим
поигравали се.

Исусе, Господе наш
Просветли путеве и душу
моју.

Као да је Титаник,
огромном тежином
својом
налегао на моју душу.
Као да су челичне
стране тог потонулог брода
кидале моје срце.

Исусе, Господе наш,
спаси мене од бродоломника.

Да ли си
моју бол осетио,
кроз искушење ме послао,
Васкрснуо и учинио да
песме најлепше
из мене проговоре.

Исусе, Спаситељу
свих мучених и
несхваћених,
Ти све путеве наше
исправљаш
и светлост Твога лица,
растера таму наших
бесаних
ноћи у лавиринту зла.

Много сам
људима веровао...
Наиван, повређен,
преварен био.
Све им опраштам,
али не заборављам.

Исусе, Господе наш,
учио си нас
"да опраштамо
дужницима својим."

Од многих људи
схваћен нисам био.
Не замерам им,
јер мој свет је другачији...

Исусе, Господе наш,
"Не уведи ме у искушење,
избави ме од злога."

У твоје постојање
верујем, дај ми снагу
да на животном
путу истрајем
и своју животну мисију
до краја доведем.

Исусе, Господе наш,
видим светлост Твоју ,
Твој лик видим, у душу
моју урањаш,
златни прах
по њој просуо си
ране и ожиљке зацелио си
.
Снагу ми дао...

Исусе, Спаситељу душа и
света,
нашег и Твог,
Хвала Теби и
Свемоћи твојој,
Вечни!

ЧЕЖЊА

Којој жени да верујем,
а повређен да не будем ?
Чије усне да љубим,
горак укус да не остане?
Са којом страст да осетим
па да опет не изгорим?
Којој љубав да понудим
а да њене хирове
не задовољим?
Којој искрен да будем
и у сваку њену реч
да верујем?

Коју жену
са чежњом да чекам
док она бившег не
преболи?
Којој да се надам
а да она доброту моју не
искористи?
Коју жену да пожелим,
а за узврат
бол да не осетим?
Осећам да ти
негде постојиш ,
видео сам те
у мислима мојим .

Земаљску куглу
прелетећу ,
све континенте
обићи ћу
и тебе пронаћи ћу .

Само са тобом далека,
вечну љубав пожелећу
о којој сам причао,
или у болу ћутао.
Само ћеш ти
бити нит спаса
из животног лавиринта
којим сам,
као краљ Тезеј
зачаран и сам
безуспешно лутао...

ДУША

Заронила си
ходницима
моје душе

Шта видиш..

Ране и ожиљке...
Живот учинио
своје
волео и патио ...
Васкрснуо...

Пливај ...

Видиш санту леда
Хладни људи
душу завејали
Моја доброта
у пахуље
их претворила

Гледаш ...

бол и патњу...
Психопате
траг оставиле
прогањале ...
емпатија им
недостаје....
Кажњени су
самим тим
што постоје

Видиш...

Маске...
Скидао их
перфидним људима
њихово право
лице
свету показао
Својих поступака
сада се стиде

Чујеш..

Манипулатори
ме обрлатили
своју маглу
продавали
у њој се изгубили
себе нису
пронашли...

Не верујеш

Сујета их
разарала...
Систематски
уништавала..
Лек тражили
нису пронашли...

Чудиш се

Материјалисти...

Никада им
доста није.
Испуњавао
њихове похлепне
хирове
Схватио...
Мој духовни
свет сачувао...

Ране ...
Санте леда...
Психопате...
Маске...
Манипулатори...
Сујетни људи...
Материјалисти...

Са Титаником
на дно океана
отишли ...

Осећаш...

Љубав...

Моја душа
опет сија...
Да воли ...
она може
бесконачно
Песме да пише
најлепше

И зато...

Не излази
молим те...

Остани...

Осећам
да могу
да те волим

Док душа
моја постоји

ИСКРА ЉУБАВИ

Чиме, како
си ме то освојила ,
па ти стихове
најлепше дарујем ?

Чиме тако
зрачиш, чудесна жено ,
да ме увек опсениш
својом појавом .

Чиме твоја дуга
црна коса
опојни мирис шири ,
као траг мог најлепшег
парфема ?

Чиме је твоје тело
тако извајано
да си више антички мит
него стварна жена.

Чиме то одише
та твоја нестварна
привлачност
да ме без даха остављаш?

Како то твоје речи и смех
нежније милују и опијају
него додир свиле
и вино богова са Олимпа.

Чиме твоје очи
у мени
искру љубави запале .

Због чега си тако посебна,
тако тајновита,
да жудњу за тобом носим
како проклетство и дар

Чиме то твој осмех,
сваки обрис твог лика
у мом оку оставља слике
заљубљене жене

Зашто нас двоје ,
усамљене и далеке ,
не повеже нека нит
судбине и љубави ,
нека, само нама откривена,
стаза ?

Па да њом корачамо
зачарани срећом као
антички ликови из легенде
који су нашли своју
изгубљену
другу половину душе
и тела.

СМЕДЕРЕВО

Дунаве ...

Памтиш ли оне
бесане ноћи
њене крхке
и нежне руке
док сам испод
крошње дрвећа
пио сокове
са њених усана

Тврђаво...

Памтиш ли
пуноћу таласа
док се у мој
загрљај топила
И крхкост стакла
кад је моју
страст осетила

Царино...

Памтиш ли
ритам мојих
корака
откуцаје њеног
срца
комбинацију нашег
мешовитог такта

Фонтано...

Памтиш ли
оне празничне дане
тада је упознао
и сву драж
њене лепоте
спознао

Гимназијо...

Памтиш ли
када сам заљубљен
долазио
изостанке правио
од љубави
пијан био

Дуде..

Памтиш ли
Ту сам је чекао
док је у мени
све треперило
и њене пољупце
жељно ишчекивао

Хору...

Памтиш ли
репетиције наше
Глас њеног сопрана
попут вилењака
моје срце је
мазио

Музичка школо...

Памтиш ли
концерте моје
у првом реду седела је
и ноте моје
лепотом бојила

Хеј
Дунаве ...

Ти
Тврђаво

Ритмична
Царино

Празнична
Фонтано

Љубавна
Гимназијо

Трептају
Дуде

Репетицијо
Хорска

Концертна сало
Музичке школе

Деспоте Ђурђе
Бранковићу

Памтите ли
моје школске
момачке
и љубавне дане

Младост моја
у вама
ми остала

ЦИГАРЕТА

Волео бих
да сам цигарета
заробљена између
твоја два прста
док осећам
блага њена
улегнућа

Док лежерним
покретом прстију
припаљујеш цигарету
угледах из упаљача
искру
исту ону
што си у мени
запалила
и у ватру
претворила

Постајем
плавичасти светлуцави дим
у плућима твојим никотин
док из себе испушташ
тај прозрачни дим
сједињен са дахом
твојим

Добро знаш
делотворно шта је
цигарета за људско
срце опасна је
Дах ми говори
да цигарету твоју
пољупцем заменим
и плућа твоја
мојим чаробним
дахом прочистим

Да им удахнем
свежину љубави
и да дихтују добро
као мех на
хармоници

Волео бих
уместо цигарете
да сам оловка
заробљена између
твоја два прста
И да кривудавим
словима исписујем
најлепше речи љубави
В О Л И М Т Е



Никола Вукоје, Сечањ

ОРХИДЕЈА

Не дозволи да изгубиш се у овоме свету;
мрачном, суровом, без боје.
Да, данас, омами те мирис ваниле
пролазних пролећа мирисних пупољака,
што личе на прозирне капљице
латица од јуче.

Не упоредиви су људски светови
маштања
ван граница смелости
корачања ка правцу исправног човека.

Јасна визија не ствара дан.
Полети, изнад комфора околине
ка светлости јутра
и видећеш сунце.

Када схватиш
како живот зна да воли,
несхваћене и саме,
полетећеш, више и снажније,
него ли орао годинама заробљен
у љусци стеновите планине која плаче.

Пробудићеш се, заслепљен зраком
силине живота и видети смисао.
У тундрама данашњег света
постаћеш орхидеја.
Мирисом ћеш миловати
само срца посебних и својих,
што одлуком су да не живе представу
одлучили да живе живот.

ТУГА

Страх ме да ме опет не загрли.
Уморан сам од ње.
Да ме не изненади.
Или, можда, нагло пољуби,
док упијам кишу неба које цртам.

Дуго смо шетали сами.
Досадиле су ми те шетње,
и пољупци на углу булевара
тек окречених фасада.

Можда не зна да сам још блед,
од нашег последњег сусрета.
Да нисам више исти,
и да написао сам четири нове песме.

Не недостаје ми, нимало.
Мада, понекад, као да чујем
њено шуњање по ходнику,
док спавам без сна
у соби мокрих зидова,
које поквасила је, њеним смехом и
вриштањем.

Мучи ме то шта ако ме опет позове?
Да пијемо коктел са сузама,
који тако добро прави.
Ја га не волим.
Никад' га нисам ни волео,
тај горки коктел, који сам морао пити.

Страх ме да ме нагло не пољуби,
док упијам кишу неба које цртам.
Да ме не изненади.
Уморан сам од ње.
Страх ме да ме опет не загрли.

Туга.

УГАШЕНА ЛАМПА

Тренуци пробијају вечност
крчећи мокре трепавице.

У очима слика се сенка
поцепаних знакова тишине.

Просуте раскрвављене речи
сливају се крилом рањеног лептира.

У одразу бескрајно ништа
са центром у лутању свира.

Црно сивило гребе горчину
над пролазом метална шипка.

Тишина кроји тренутак
цепајући ушушкан додир.

Нестају свилене улице
прерано гаси се лампа.

Стапам се с кишом на леду
нестајем убрзо и ја.

ОПЕТ

Опет се низ врисак
сливала тишина,
и опет ме, као машина,
мрвила чежња
да те видим, опет.

Опет су громови
грлили небо,
и опет сам, и кад' нисам треб'о,
застао кришом
да би те чекао, опет.

Опет је правац
заменило лутање,
и опет сам, збијен уз ћутање
нечујно падао
док сам те дозивао, опет.

Опет се сета
мешала у стих,
и опет сам, прегласно тих,
крчио путеве жудње
да те сретнем, опет.

Опет је суза
брисала слике даљине,
и опет сам, као у мору горчине,
неуморно пливао
док сам те тражио, опет.

ПОРТРЕТ ПЛАВЕ УСПОМЕНЕ

Вучем се прашњавим тротоаром
гледам у сивило раскрвављене зоре
кроз даљину бежим у сећање
уста су ми пуна згужваних речи
никад' ме нико није разумео
лутам без имена плочником странца
оивичену попуцали рамови
зову нова јутра
бледа сенка прати упрљан' траг
тишина је пресвукла тренутак
мирисом трешње
непознати кораци
ужурбано боје кишу
облаци цртају
плаве портрете успомене
нестаје слобода
над акварелима пливајући
кад' полетим без крила
слетећу на небо
непозване даљине тону
дозивајући сећања.

БУЛЕВАР ЗАУЗЕТИХ КЛУПА

И можда изгубићу те,
док тражим се на ветру,
где више нема тренутка;
у булевару заузетих клупа,
где емоције ишчупане вриште,
где почеци плачу крај пута,
и умивају образе већ вреле,
те сузе; прозирне и хладне,
можда изгубићу те;
самоће су гладне,
а на растанку,
заузету клупу стару,
погледом испратићу,
ту, у булевару.



Мр Душка Ерић, Крушевац

СВЕТ МИ ДАО ТИ НА ДЛАНУ

Није увек лако било
да остварим снове своје,
али од кад тебе сретох,
процветало срце моје.

Све је лакше, лепше, драже,
права љубав кад се нађе,
кад те љубав осоколи,
кад те тако неко воли.

Свет ми дао тебе на длану,
показао лепшу страну,
показало мило моје
да је лепше све у двоје.

ЗОРА

Зора свиђа бела, окупана снегом
а ја тражим начин за сопственим бегом.
Од тебе, од себе, од силних проблема,
али душа уморна мора да одрема.
Кажу да је јутро мудрије од ноћи
дочеках га, али срце разум опет кочи.
Никако да заједнички језик они нађу
опет иста прича, настављају свађу.
А ја снаге немам, мира а ни снова
наиђи ће, надам се, нека љубав нова..
Па да се и разум и срце усагласе
И мене силних проблема спасе.

НЕ ПЛАШИМ СЕ

Не плашим се урагана, земљотреса, киша,
плашим се кад се твој немилосрдни бес стиша.
Знам да је то затишје пред буру
на твом језик , хајде нову туру...
Нова тура беса, болесне љубоморе
са чим моји сви морају да се изборе..
Мислила сам да ћу временом се навићи,
да ме твоја подлост више неће дотаћи.
Али сваки пут је све горе и горе,
због везе са тобом имам ноћне море.
У сред ноћи будим се и вриштим од страха,
схватам да је узело и превише маха.
Праг толеранције прешао си давно
пусти ме на миру, сада кажем јавно!
Ћутала сам, трпела, нико знао није
поред тебе заправо како ми је!
Али сада доста је, сви ће знати какав си,
објављујем свима да си подлац највећи!!!



Елена Ерић, Велуће

ЈЕСЕН

Јесен нам је стигла
Све на ноге дигла.
Зимница се спрема
Нема чега нема.
И кисело а и слатко,
спреми се за време кратко.
Салатице волим,
ал` и мармеладе,
кад их мама направи,
слађе су од чоколаде.

Елена Ерић - IV разред
ОШ "Јован Јовановић Змај" Велуће



Живојин Манојловић, Крушевац

ВИШЕ ПУТ С ТЕТКУ У КАВАНУ

Прошећем с тетку
Улегнемо у кавану,
Суботом редовно
Сви добар дан
Што је основно
Поседамо ,а чаршави сви чисти
И са шаре баш исти
Мењу се плаве и беле коцке
А на њи тањир с кувана јаја
Пред јело да чукнеш ако стрпљење недостаје
Ту је и сланик, од дебело стакло
У једну рупу со у другу туцана паприка
А до њи пиктије, беле, све се тресу
Ки да је земљотрес ил друга неприлика

На зиду ћути витриње
Вратакца замандаљена с кључ
Кроз срчу поглеђаш
Нарећан дуван
Све пакла до пакле
Од сорте разне
Ако муштерији зафали
Нема да му руке буду празне
Теча Калцан надгледа
Да на свакем асталу буде реда

Онда дође конобарица из кецеље вади буђелар
А у њега тефтер да бележи куј шта наручује
И кашњеје с бакшиш наплаћује.
За мене се знало
Пет ћевапа с лукем
И кабеза од малине
А тетка и теча
Са роштиља цревца сува
Сифон соде
И по оке вино бело
Па с меракем шприцер
У чаше из два деци
Прогуњују уз јело.

Ал мен уживање више пута пресело док једо
Мал мал па се једна конобарица шалила с мен
Јели мали јел си скоро коју ј*бо.
А мене стид сам да се отвори небо.

Смешка се теча па ми шану
То јој кажи
Кад те њене шале опет спопану.

Ете је она носи некем мезе
И онако уз пут пита
Јел мали јел си неку скоро ј...
А ја окуражен с течину реч
Из петних жила велим
Од како сам тебе, другу несам

У каване русвај
Попуцаше сву у смеј
Она се забезекнуто стужи
Не зна коме мезе да услужи

А онда из кујне са роштиља
Пет ћевапа ми сервира
Ово те у слас чашћевам
Одавно ме ники не изрезили
И одговори кад га задевам.

ОЛОВИ У ГРБИНЕ

Дешаву се неки чудни ствари с мен,
побољева ме грбина и отидо до доктора
за то. Пита ме шта ви је, ја реко боли ме
грбина. Како од чега, запиткује.
Од секса реко му.
Како од секса ишчуђава се!
Па сј..ба се у купатило кад излега из каде
и брепну на тртњак.
Одма ме снимаше на оне апарате,
нормално смејући се да испаднем лепо
кад оно на слике сам коске.
Тури ми онај оклоп на грбине ки минџа
корњача и рече иди лечка на терапије,
није опасно не мо се бојиш, сам неки
пршљени попуцали.
Једва вучем краци по тртоару,
ал весео јер није опасно.
Пристиго на терапије.
Полегоше ме на један плави кревет и
рекоше одмарај пола сата.
Е баш лепо одрема но запишта она
машина ки да је даве.
Устадо, покупи мои андрмољи и крену у
друге собе. Шта се мене сматра почеше
на мен да лете гвоздени предмети шта куј
имао у торбе.
У секирче му -шта ви је ово?
Е то ти је кревет на магнет ал није опасно
ће престане, него вели оди на ове
електричне столице и посади се и рекни
кад те продрма.
Тих сијалицу ти пољубим, почеше
мишићи по снаге да играу Жикино коло, а
уши сам клампарау.
ГАСИИИИИИИИИ и смањише електрику па
те све милује и успављује, ал за кратко.
Ајд сад у подрум на вежбе. Отидо, отвори
врата кад оно базен ал празан.
Размишљам ја с ово мало памети - ако
будем фин, ваљда ће пусте воду кад
рипим. Тек зачу вику, не тамо него на
фискултуру. Тих уплаши се ја, нисам
радио фискултуру још из школе, дал ћу
димам кондицију? Ал јок бре, нема
фискултура, лечка онај инструктор
заврће руке, ноге, обрће ми главу,
претисо коленетем на грбину ал није
тежак око 100 кила. И тако извежбасмо
нежно без замарање, па сутра јопет.
Ма нешто размишљам с ову моу
телегентну памет, а, дал ел јок, ће се
питамо јутре.
Станојко није био кадар да држи плајваз
па ја прибележи:
Како куј, па Живојин бре.

ПРЕД ЈЕСЕН

Развило се коло
сам реклићи севу…
Девојке и момци
љубавно се задеву…
Па и старији у тем
не оскудеву…

Са ноге трупкају…
Дукати звецкају
Прашина се дигла
баш много не хају…
Дугмићи отпадају,
јелеци се отварају
бујнос више
не скривају…

Тетке поглеђују,
С обрве наређују…

Мушки наваљују…
Девојке, с оборен поглед
се постиђују…
Испод ока, поглеђују…
Кришом ашикују…

Кад се која бегенише,
од милоште замирише,
замирише,
родном земљом
и Зморавом
после кише…

Ђувеглија, у радости,
за руку је нежно
стишће,
прсти се преплитају
ко кошава
жуто лишће…

На јесен бокчалуци ,
уз хармонику
даровање,
и колевка са душеци…
Војвода вољан чека
јабуку на вр грање
да са пушком,
бистрим оком
крене на обарање…

Дугмићи
отпадају,
јелеци се отварају
бујнос више
не скривају…



Данијела Булатовић, Крушевац

ЈЕСЕЊА БАЛАДА

Јесен је тако створена за љубав
за дуге шетње по лишћу палом
уз песму првог прохладног ветра
све је тако лепо у нашем свету малом.

Не смета ми што хладан ветар дува
тако ми је топло крај тебе
загрљај твој од хладноће чува
а у руци твојој ни рука не зебе.

Пред очима нашим рапсодија боја
све су наше шуме чежњом осликане
уме тако јесен да дочара љубав
да срећом обоји осунчане дане

Опет ћу ти рећи да те лудо волим
док кестење испред наших ногу пада
заволех те једног оваквог октобра
ти си моја јесења балада.

ЛАКО ЈЕ ТЕБИ КАД ТЕ ПЕСНИК ВОЛИ

Ходаш полако кроз песме моје
удахнеш љубав свакој од њих
Да те нема никад писала не бих
празан би био сваки мој стих

Хвала теби што такав постојиш
срећом си ми озарио лице
Благо мени кад ме тако волиш
што ме зовеш моја љубичице

Шеташ лагано кроз мисли моје
нежност твоју ко ваздух дишем
Лако је теби кад те песник воли
лако је мени срећној да пишем

ТИ СИ МЕНИ

Ти си мени и жеља и стварност
први осмех када јутро свиће
ти си мени утеха и радост
онај што ми каже, да све добро биће.
Ти си мени онај зрачак сунца
што све моје немире угреје
ти си мени најтоплије место
док олује бесне, док мећава веје.
Ти си мени најсјајнија звезда
што ми тихо шапуће пред снове
,,лепо спавај, волим те највише''
док облаци тамни у неповрат плове.
Ти си мени најсрећнија песма
што тонове нежне расипа по души
ти си мени најлепша музика
што акорде тужне пољупцем угуши.
Ти си мени мирисно пролеће
што најлепше боје расипа по цвету
ти си моја магија и бајка
Ти си мени све на овом свету!

НЕМИР

Гледам реку, мирно тече
ал' ми душа не мирује
Куд ме тако силно вуче
стално нешто ишчекује
У ком смеру живот плови
куда тако журно хрли
Богати су моји снови
ал' их немир често грли
Зашто чежњу ми доноси
то што волим бићем целим
Зашто ми се не оствари
све што тако силно желим
Жив је човек све док сања
чула сам да је рекао неко
Увек ће срце желети више
срећа је увек негде далеко

ПРОЦВЕТАЛА ЉУБАВ

Са пролећем раним и жеље се буде
душа просто блиста од неке милине
гледам око себе насмејане људе
али сва устрептим од твоје близине

Поветарац милује својим топлим дахом
латице росне првих љубичица
гледаш ме нежно, грлиш ме јако
а из цветне крошње зачула се птица

Испружена рука први цвет ми даје
радост на мом лицу награда је твоја
знам да и ти желиш да то вечно траје
још увек ме зовеш ,,Љубичице моја''

Пољупцем ти причам колико сам срећна
док пупољци млади грле гране голе
тако је баш увек након зимских снова
буде се и срца и све јаче воле

У наручју твоме гледам прве ласте
волим ја са тобом јесен, зиме, лета
ал' рећи ћу свима нашу малу тајну
са пролећем драгим и љубав процвета



Весна Михајловић, Крушевац

ЈА НИГДЕ НЕ ЖУРИМ

Много мука притиска сељака
па би хтели и забаве мало,
неки концерт, филм или приредбу,
до културе јако им је стало.

И кад сами пораде на томе,
па и тада за њих нема среће,
за представу коју би спремали
треба бина која се окреће.

Овог пута то је неопходно,
јер комад би имао два чина
најпре пијац', па спаваћа соба -
зато треба та покретна бина.

Прва сцена - тезга на пијаци
где сељанка млади сир продаје
и господин један што разгледа
и на њену цену не пристаје.

Да сељанка никуда не жури
видели би у другоме делу,
на кревету, у спаваћој соби...
ал' да радњу не откривам целу.

Ето како због ситнице једне
заостаје село иза града,
ал' наш сељак, к'о што га Бог дао,
не престаје, јадан, да се нада.

Јер он прати културна збивања,
позориште свако ово има,
па можда се неко и сажали
и позајми бину Шанчанима.

НИСМО ГЛАДНИ, АЛ' СМО СВЕГА ЖЕЉНИ

Није лако српскоме сељаку,
а људи смо поштени и смерни
мучимо се од јутра до мрака,
нисмо гладни, ал' смо свега жељни.

Има хлеба, родила пшеница
и купуса, кромпира, паприке,
ал' сто зноја облива сељака
и леђа се грбе од мотике.

Нисмо гладни, има сувог меса
и чварака, кавурме, сланине,
ал' из њиве не мрднусмо даље,
не видесмо море, ни планине.

Ни биоскоп, а ни позориште,
телевизор једина забава,
али сељак после тешког рада
једва чека да легне да спава.

Притисле га бриге и проблеми,
стално кука и за нечим жали,
беспарица, поплава ил' суша,
нема дана да нешто не фали.

И шта вреди то што нисмо гладни,
што је увек пун стомак и гуша?
Једи, ради, опет једи, спавај -
свега жељна та сељачка душа.

МОЛИТВА ЗА СЕЉАКА

Помози Господе свима,
па и грешном сељаку,
ратару, паору, орачу.
Помози да у здрављу,
дочека ново јутро,
и он и његова чељад
и стока у штали што чека
нарамак сена и жита.

Дај му Господе снагу
јер жељу и вољу има,
да родну груду своју
меси и прекопава.

Помози Господе Боже,
да све што посеје никне,
да класа жито, да трава расте,
да се баште и воћњаци оките плодовима,
да напуни амбаре и ајате
и спокојан зиму сачека.
Па с пролећа он ће исто
ако му здравља и снаге даш.

Помози Боже свима,
па и њему, убогом сељаку!
Услиши молитве његове
и грехе му опрости!

ПЕСНИЧКА СУСРЕТАЊА

Поприлично бројна група,
сакупљена с разних страна
има нешто заједничко -
поезију у венама.

Да све буде на нивоу
председник се Љуба стара,
има доста обавеза,
ал' стихове дивне ствара.

Уз њега је увек Ђурђа,
к'о Матрона ил' Мадона.
Дилема је шта је лепше -
њене песме или она.

О осмеху њеном пише
и у срце све нас дира
кад господин Града своју
хармонику усну свира.

Одмах скочи, па заигра
наша Мира из Сталаћа,
а насмејан увек ту је
стари боем, сликар Баћа.

И Мића је песник, боем,
а и врло лепо пева.
Глас умилан, а стих снажан
има Сандра из Мајдева.

А озбиљан увек Мирко
каква му и поезија,
патриотска и духовна,
сва од јаких емоција.

Драган, Богдан и Живота
певају нам о Морави,
о свом селу, старој трешњи,
о Зеници и љубави.

Афоризме прочитају
Расински и доктор Ћира,
и Саша је за њих мајстор,
ал' стихове често бира.

О љубави и о жени,
он и Кенац дивно поје,
а Зорица сетно, болно,
описује село своје.

А онда је развесели
о Жики и Живки песма,
јер шаљиво само пише
другарица њена Весна.

Требало је на почетак
наш подмладак ја да
ставим,
Јованицу и Стефана,
и Николу да похвалим.

Јер награде већ имају,
а живот је тек пред њима
и још много, много биће
песама и лепих рима.

Понекад су ту и Ивко,
Дејан, Бата и Даница,
Слађа, Жика и Драгојло,
Прота Иван и Љубица.

Шарена је ово дружба
и њихова поезија,
а квалитет да процени
ту је Вељко Стамболија.

Све критички сагледава,
помало се досађује,
неког слуша и похвали,
а понеког осуђује.

Ал' песници и не хају,
критике их мотивишу,
па за нова сусретања
с већим жаром песме пишу.

П.С.
Ко год да је изостављен
нека прими извињење,
јер чланова много има
СРБ песничко удружење.

Па би ова песма могла
све до јутра да потраје,
а искрена ја да будем
и рима ми понестаје.

ШАНАЦ

Необичним именом
моје село зову.
Названо је Шанац,
а није у рову.

Налази се оно
у речној долини,
а царски град Крушевац
ту је у близини.

Западна Морава
протиче крај села,
обале јој спаја
једна стара скела.

Скела тихо клизи,
сече мутну воду,
а људи се журе
да у њиве оду.

Вредно они раде
од јутра до мрака
и тежак је живот
шаначког сељака.

А право из њиве
пред екран се седа,
жена хоће серију,
а човек јој не да.

Занимају њега
политичке теме
и како ће Влада
да реши проблеме.

Тако теку дани
у раду и свађи,
тако живе Шанчани
старији и млађи.

Мада они млађи
мотику не воле
и иду из села
на високе школе

па остају многи
у граду да живе,
док им коров обраста
прадедовске њиве.



Дејан Петровић Кенац, Крушевац

ЖЕЉА

Желим пространство цветно
Кућицу малу у камену
И клупу испред на брегу
Венац од ружа,
И малу бистру реку.

Желим сунчани дан
И песму славуја да ме буди,
Лептира да слети ми на длан
Шарено цвеће,
Љубав која ми пуни груди.

Желим топлину погледа твог
И нежне руке да ме теше,
Загрљај топли у снегу
Звездано небо,
Желим срећу са тобом.

САМОЋА

Са пропланка гледам неки нови свет
Са сунчаним јутром како сад се буди
Умива се росом неубрани цвет
Срећан јер је жив, срећан јер је леп.

Сам обасјан сунцем стојим на пропланку
Милује ме ветрић и љубав ми пружа
Око мене сад је шаролик свет
И тај цветић један неубрана ружа.

И боље је тако сам са собом бити
Јер у правом свету лепоте сад нема
Самоћа је сада мој спокој и лек
Док спропланка гледам неки нови свет.

НЕ ПРОКЛИЊИ ЉУБАВ

Не проклињи љубав док ти срце гори
Усијани занос твог бића и тела,
И док она лудо у теби се роји
Пусти је да живи у срећи и воли.

Слободно заусти речи, што топлину носе
Из груди нек сева прегршт мука сложних,
Док волиш и љубиш у својој си кожи
Кад нестане љубав знај ни тебе нема.

Не хули на бога што ти срце даде
Оно нежно твоје што уме да воли
С рујном зором сваки дан се стобом буди
Нек ти срце дрхтајем само проговори.

Не проклињи дуге сате и минуте
Са емоцијом чежња свакога заболи
Замолићу звезде да посребре путе
Да пронађеш љубав што у теби гори.

Са срећом се будиш и дишеш у срећи
Не проклињи љубав која ти се нуди,
Ти само си човек одабран од Бога
Испуњеном душом док воли и љуби.

НЕБО ЈЕ БИЛО ПЛАВО

Све ме на тебе подсећа сетно
И дашак ветра што лице мије
Кроз твоју слику у пољу цветном
Расту у мени емоције...

Пролећно јутро и небо плаво
Опојни мириси пољског цвећа
Ја чезнем сада за косом плавом
И очима крупним боје неба.

А онда кренем у машту своју
Далеко негде у свет срећнији
Ал опет чезнем за косом плавом
И једним давним тренутком срећним.

На јави сам, у свом капуту
Жеље сам одавно превазишао
Како да вратим тренутке прошле
И небо када је плаво било.

СРНА

У смирају ноћи док тишина спава
Где се горски вуци шуњају у лову
На пропланку стоји једна срна мала
Уплашена, сама док је снови зову.

Пратила је месец и пут који светли
Мислећи да може звезде да дохвати
Ни слутила није да се млада губи
Да у другој шуми зли вук сад је прати...

Напустила крдо пратећ своје снове
Далеко од дома, са још пуно воље
У опасност дошла живећ илузије
Да у другој шуми њој ће бити боље.

Дочека је крдо непознатих звери
Разјапљених уста гледали је само
И сви су ти вуци њено тело хтели
Чекали тренутак да је зграбе тамо.

Опкољена сада уз дрхтаје стоји
Да се брани млада не може да хоће
И пукоше у њој они лепи снови
Док u шуми чопор зверски је растрже.

Родило се јутро црвено у крви
На пропланку шуме мајка сад је зове
Ни слутила није да је њена срна
У смрт млада пошла пратећ своје снове.

И за наук свима иде песма ова
Прати своје снове ал сигуран буди
Сад из разних шума изашле су звери
У маскама добрим неки злобни људи.

МИРИС ЖЕНЕ

Трепере у мени сви небески свици
И мирише вече на будућу ноћ
Осмех ми на лицу ко месец да светли
У души ми спокој јер знам да ћеш доћ.

Сад ме жеља води кроз машту и снове
Што су тако дуго тињали у души,
Целога живота тражио сам жену
Да пробуди оно најбоље у мени.

А дошла си тихо незнана и сама
Као да те мени богови послаше
Некако из маште спустили те мени
Да на јави будеш савршени сан.

Сад клизе нам тела у тишини ноћи
Две се душе срећне у једну спајају
И тај мирис жене кроз собу ме опи
Док љубих јој нежно те уснуле очи.

А месец је крадом крао нам тренутке
И кроз прозор кришом тебе обасјавао
Завидан је био што држах те чврсто
У наручју своме испуњену срећом.

Будан сад те гледам док крај мене спаваш
Божанствена жено изваљаног тела
Помислих у себи чиме ја заслужих
Да најлепша жена сад крај мене лежи.

Јутро сад се буду сунцем се умива
Распршена коса по јастуку пала
Ко збуњено дете гледао сам у њу
Дивећи се жени што крај мене спава.



Мр Ратко Тодосијевић Бађо,
Крушевац

ИСТИНА ТИШИНА

Покушавам
Да прикријем
Оно што могу.
И што ми
Измиче
Испод ногу.
Док ми се
У глави врзма
Тај чуперак
Пали мисли
И слике.
У ходнику школе
Све више упадам
И провлачим се
Кроз заљубљене
Тунеле.
Повратком у учионицу
Гледам плави чуперак
И покушавам да
У свом заљубљеном
немиру
Мењам све неприлике
У прилике.
Да се у својој
Заљубљеној машини
Вратим тишини
У учионици.
А та ми тишина говори
Да мој немир
Ко зна
Може да буде
И истина
ИСТИНА - ТИШИНА!

УЗАЛУДНО ТРАЖЕЊЕ

Ишли смо тако
у круг, без сна.
До бездана
у круг.

Људи до опијања.

Са ивице на ивицу сна,
среће, љубави и
маштања…

А увек исто.

Тражили смо снове,
срећу и у њој себе.
У ловоровом венцу,
победника нисмо нашли.

Опијени тражењем,
остадосмо заборављени,
од правих путева,
залуталих неповратно.

Узалудно је тражење!

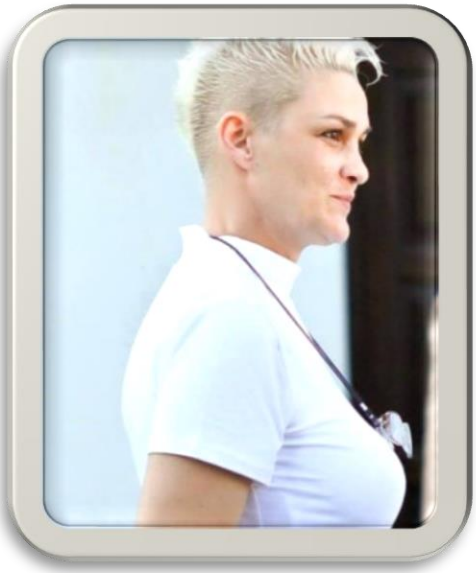
ТИ И ЈА

У додиру са свитањем,
престаје време сна.
Распукла завеса,
почиње плаво буђење сна.
Огољен прозор,
добија модрину несанице.
Над сеоском идилом
све је кристално јасно.
Јутарњи поветарац,
попут првих капи росе,
поприма мирис боје акварела
небеског плаветнила.

А колико до јуче,
отпловише у своју
луку бескраја.
Остадосмо,
Остадосмо ти и ја…

ТЕЛЕФОНСКИ ИМЕНИК

Из некадашњег
препуног адресара,
нестала су
имена знана.
Једно по једно бришем,
дан за даном,
годину за годином.
Негде се сва изгубише
и нема их више.
Где нестадоше
пријатељи вајни?
А веровао сам
у њихову искреност
и трајност.
За њих сам хтео голе
руке
у ватру да ставим,
не тражећи захвалност.
И тако,
из телефонског именика,
свакога дана
избришем по један број.
А данас ми остао
само још један.
Не знам чији је?
А онда схватих
Тај, тај… број…
је мој!



Аријана Хинић, Крушевац

ЧИЗМЕ ЗА СНОВЕ

Сећаш ли се кад сам ти причала о
чизмама
оним дубоким
од седам миља,
у којима банем у твоје снове?
Сећаш се сигурно
биле су ти драге,
носиле су ме с лакоћом
у све забачене вијуге твоје свести
и подсвести.
Мораш се сетити
биле су ти драге
и чиниле да снови
буду лепши од јаве.

Те чизме не обувам више,
не путујем у њима,
не прелазим миље,
сад сам боса.
Весело трчкарам кроз снове,
неке нове,
тек рођене из страсти,
ни налик на твоје.
И лако је,
ситан песак се под стопалима осипа,
као да са мном плеше
и лечи жуљеве
што их чизме направише.
Знаш, оне моје чизме,
сети се,
биле су ти драге.

Крушевац, 9.10.2016.

ЊЕНЕ ОЧИ

Међ' звјездама пунан
мјесец, лола стара
просипа се сребром
и лакоћом сије,
док Неретва ти'о
успаванку збори,
лаки вјетрић пири,
цио Мостар спије.

Само њене очи
склопиле се нису,
њима нема санка
ни у мрклој ноћи,
смртно болну душу
у зјенама крију
и чекају данак
кад ће на пут поћи.

А биле су луча
некад у давнини,
једном срцу искра,
што за њима гори
и биле су пјесма,
што је љубав поје
у љепоти милној
све чедности своје.

Гледале су љупко
у то срце младо,
за њима што бије
као топот вранца,
љубиле су додир
који драги спусти,
на уснице рујне
попут повјетарца.

Даљине су клете
заробиле њега,
па под пенџер мали
виш' јој неће стати,
ни миловат њедра,
ни косицу црну,
никад више својом
он је неће звати.

А мјесец је пунан
она лола стара,
што са неба помно
на те очи мотри,
просипа се сребром,
цио Мостар спава,
а Неретва ти'о успаванку збори.

Крушевац, 21.10.2016.

ГОЛГОТА ДУШЕ ПРОСТЕ

Не кажњавај данас
доста је било,
не могу к'о Он
све муке поднети,
распета моја душа
те моли
док телом одзвања
бескрајна бол.

У оку Мртво море суза
ни једна више
канути не сме,
ни један се откуцај
срца чути
и ум мора за на век
да ћути.

Васкрснућу своме
мора да тежи,
светлости рајској
дому скромноме,
крива што воли
у заносу своме,
све док је у мени
мора да боли.

Крушевац, Велики петак прољећа Господњег 2017.

НЕ ПУШТАЈ МЕ

Никад ме не пуштај сувише близу
разуму здравом и чистој свести,
да могу у миру, у заклону мрака,
желети, хтети, волети, мрети.

Никад ме не пуштај сувише близу
ни трагу птица у ниском лету,
сломићу љубоморно, крила свакој,
да могу те чувати у своме свету.

Никад ме не пуштај сувише близу
отопићу снегове нападале кришом,
разлићу давно ужарену лаву,
избрисати сећања монсунском кишом.

Никад ме не пуштај сувише близу
пожелећу заувек остати твојом.
Крушевац, 18.7.2017.

АКО ТЕ ИЗГУБИМ ОПЕТ

Ако те изгубим опет
и душу ти поклопи дунавски талас,
ловићу је под тврђаве сенком
као стари стрпљиви алас.

Ако те изгубим опет
и телом се проспе олова зрак,
срце ће моје крхко и болно
дамарима терати мрак.

Ако те изгубим опет
док бујица суза гаси свећу,
сазнаћу како се губи оно
што никада имала нисам
и никада имати нећу.

Крушевац, 13.9.2019.

С НЕРЕТВОМ

Тећи ћу зеленоока љепотице
твојим венама,
тражићу своје претке,
херцеге, племиће,
слуге, робове.
Наћи ћу само гробове
и скелете
с крша сива
и шкрте земље херцеговачке.

ПАМТИМ

Памтим сваки детаљ
с обале лијеве.
Пећине, сунце и зелено грање,
бехар и шипке
из авлија што вире.
Памтим тебе, драги,
и пољупце наше.
Загрљаје топле,
миловања
и погледе снене.
Памтим много тога,
а сузе ми вреле
низ образе теку.
Зашто да умрем
младог живота,
зар љубав твоја
помоћи ми неће?



Даница Рајковић, Крушевац

РЕКА ЖИВОТА

Отишао си оног дана,
Киша је непрестано лила,
Као да се небо отворило,
Од суза реку сам правила.

У дубини моје душе
Чујем твој глас,
Где да те тражим, где да те нађем
И себи потражим спас.

Сви путеви воде,
До раскрснице страха,
Мојој рани нема лека,
Увенуле руже немају даха.

Волећу те свим срцем,
Све док тече река живота,
Искрена љубав никада не бледи,
Живеће твоја доброта.

СВЕТЛОСТ У ТАМИ

Знам да нисам сама,
Све препреке рушиш,
Не постоји тама,
Ти си моја светлост
У срцу и души.
Ти си мирна вода
И када се претвориш у таласе.
Не желиш, да ме растужиш,
Вратиш се у аласе.
И када ми тама попречи пут,
Отвориш врата самоћи,
Да не будем сама,
А ти ниси забринут.
Твоја светлост ме греје
И нит што нас спаја
Наше пролеће љубав сеје.

ОДУСТАО СИ ОД МЕНЕ

Одустао си од мене,
одустао си од нас,
подсетио си ме на нешто
што сам заборавила,
да се суочим
са животом
и станем
између осеке и плиме
и потражим спас.
Одустајеш на првој препреци
а знаш,
да очекивање квари магију.
Послушај звук птица
и звук океана.
Немој да се правдаш,
суочи се са таласима
који тако брзо надолазе.
Ако испловиш,
кажи ми,
да ли одустајеш
и како се сналазиш.

КУЋА У ЗЕЛЕНИЛУ

Месец последњу сенку
Скида са крова,
Остављајући Сунцу,
Да разапне свој шатор.
На ситном растињу,
Уплетено у зеленим кикама,
На страници времена,
Пејзаж у сликама.
Нестаје црвени кров,
Са куће мале
И димњак скида свој огртач,
Напукла земљана таваница,
Записане речи ту остале.
Остале су капи зноја,
Вредних руку,
Траг урезан у моме срцу
И гнездо у коме спава сова.
Изгубиле се утабане стазе
Нестала је граја,
Само једна мала кућа
У зеленилу спава.



Драгана Марковић, Крушевац

Отаџбина

Отаџбина је улица моја,
школа, ранац, књига твоја.
Њива, дрво, башта,
љубав и дечја машта.

Отаџбина су трешње, шљиве,
шуме, реке, поља и гљиве.
Гуска што весело гаче,
твоје ново шарено мече.

Отаџбина су села наша,
младожења, у белом снаша,
тек рођена у колевци беба,
кад те мати учи како треба.

Отаџбина је љубав коју даје мама,
кад те тата чува да не будеш сама,
а ти им узвратиш добротом,
отаџбина се чува лепотом.

Сава фудбалер

Сава за лоптом трчи,
слободан пролаз крчи.
До гола треба стићи,
публику на ноге дићи.

Голове ко од шале даје,
у игри нема предаје.
Мами Саву слава,
лопта и зелена трава.

Снег

Сипи први снег,
прекри оближњи брег.
Санкању се деца надају.
беле пахуље падају.

Направише првог снешка,
ето дечјег смешка.
Смрзли се прстићи,
руке, ноге и носићи.

Кући се не иде ником,
одјекује дечјом циком.
Игри се ближи крај,
дечје лице тужно, знај.

Симпатија

Диркам је по носу,
чупкам за косу,
лепа као сан,
очи као лан.

Коса попут свиле,
слатка попут виле,
осмех јој блиста,
а душа чиста.

Као Сунце сија,
тако ми прија,
плаве очи њене,
дубоке и снене.

Боје жита коса,
препуна пркоса,
да помогне воли,
па ко да јој одоли?

Треперим

Треперим као лист на ветру,
кад погледи нам се сретну.
Гледам очију сјај твој,
желим да заувек будеш мој.

Кад те не сретнем дуго,
добар дан туго.
Осећам се тужно
у мом срцу све је ружно.

Неспокој и немир у мени.
Да ли припадаш другој жени?
У мом срцу гори плам.
Да ли си нечији или си сам?

Воз

Воз кроз пределе јури,
као у некој авантури.
препун деце и људи,
природа се весело буди.

Јуриша преко гвоздених шина,
савладава огромна даљина,
кроз прозоре главе вире,
осмеси се наоколо шире.

Пролази планине, поља и реке,
посматрам осмех мога деке,
његове очи пуне сете,
сећа се кад је био дете.

Стижемо у декино родно село,
обучено у шарено одело,
у даљини крава муче,
чује се комшијско куче.

Воденица брује весела,
хладовина наоколо дебела,
поток раздрагано тече,
полако се спушта вече.

Свици

Свици изнад њива лете,
диви им се свете.
Светлуцају у тмини,
нестају у помрчини.

Наоколо пали жар лета,
шарено цвеће цвета,
дрвеће у раскошној крошњи,
птице се гнезде у крошњи.

Магија природе чуда прави,
светлуцају свуд у трави,
та малена жива створења
за мене су права откровења.

Сањам те

Сањам те у јецајима музике,
у самоћи мојих сузних очију,
у чежњи и невиности белих зора,
у неизвесности што дођи мора.

Сањам те у ноћима тихим, дугим,
у капљицама росе на зеленој трави,
у трептајима моје рањене душе,
у сузама проливеним што ме гуше.

Потајно ти се радујем и надам,
на себи осећам додире твоје,
пољупце вреле на уснама мојим,
сањам те, у ствари се бојим.

Нежности додира твојих,
покоју душе и срца надам,
узбуркаш крвоток мој слатком
чежњом,
сањам те, сањам, чекам са зебњом.

Ослушкујем музику немирне кише,
музика најлепше тонове пише,
мислим да те губим, а волим све јаче,
сањам те, док рањена душа за тобом
плаче.

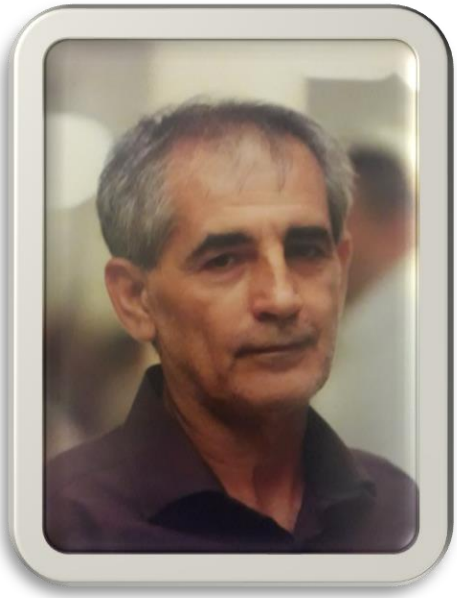
Желим

Сунце кад високо на небу сине,
чезнем за тобом загледана у даљине,
у тихој ноћи док снег пада,
душа моја теби се нада.

Желим да те нежно дотакнем,
уснама твојим примакнем.
Док ходам пуним плућима дишем,
срећна сам, на те миришем.

Ватра у камину док се шири,
лежим крај тебе,
у сновима ти се радујем и надам,
на јави у загрљај теби падам.

Са радошћу те чекам на прозору,
данима испраћам будна ноћ и зору,
у освит јутра пожелим лик твој,
душо најдража моја, животе мој.



Душан Комазец, Станишић

Стара виолина

Усамљена крчма далеко од пута
призива и мами неизмерним пламом
све оне чемерне чије срце лута
тишинама дугим, непрегледном тамом.

Испијена чаша жедне усне љуби.
Два погледа оштра, речи грубе, злобне.
Заискриле очи, мисао се губи.
Ваздух затрепери од слутње злокобне.

Тад циганин стари виолину узе.
Звуци и одјеци прелили се, њишу.
Завађене мире, а надошле сузе
с чашом старог вина новом сузом бришу.

Плаче виолина, јер зна ако стане
злослутне ће мисли поново да плану.
Гудало уморно, струне устрептане,
ал' старачке руке неће да одану.

Док сви у севдаху ноћ проводе дугу
као нож бол оштар грудима му сину,
али не хте песму која лечи тугу
да спречи, те срце старачко умину.

Нема више циге, а крчмом далеком
још лелуја песма, али тужне струне
не јецају снено, јер на гробљу неком
стара виолина с њим заједно труне.

Нестали свет

У повечерје снено данак се поколеба
пред невидима који призваше ветрова пој.
Због лета којим хтедох винути се до неба
ношен дахом олује осећам да губим бој.

Погледам горе, видим анђели ми се смеше
с висина неких снежних заогрнутих брђем.
Сузом облака нежних уплаканог ме теше
и призивају себи бескрајним милосрђем.

Утеха поста очај. Нисам пристао тужан
на све само да румен срце опет наслути.
Горе не могу, јер сам овде остао дужан
стази којој се нуде бисери непросути.

Ветрови таме моћне крила ми крхка ломе
тренутком којим мине залудно започет лет.
Дрхтим к'о врба нежна на стази бола док ме
канџијом чежње дуге бичује нестали свет.

Траг вечности

На обали немих, недогледних лажи
остао је само мирис нежних речи.
Витих, у узлету и ко да затражи
у трену заноса да ток им се спречи.

Сада хуји тамо наших стопа жалом
траг вечности који понекад зацвили
ношен ветровима и бескрајним валом
кроз песак времена у којем смо били.

Јутрењем приносим вапај као жртву
дохујалом дану да мине бескрајне,
заруђене чежње што бокоре мртву
стазу прекривену велом наше тајне.

Мамим успомене, прошлост нема чами.
Покуш'о сам кистом, не учиних ништа.
Све се пресликало, ал' се не урами
нестали мозаик тог тужног попришта.



Првослав Пендић Пенда, Крушевац

Наврли стихови

Једанаест дана чекам
И понављам стихове
Да упамтим песму
Коју ти спремам.

Сваке ноћи се будим
Да запишем
Наврле ми стихове,
Да јутро не избрише све.

А само небо зна
Колико ће проћи
По једанаест јутара и ноћи,
А ти се не вратиш.

Избледеће папир,
Расуће се стихови
Да лутају ноћима,
Другима навирући.

Плави очни прах

Срушила си све моје ограде,
Ледене санте претвори у пару,
Камене куле у сиви прах
Рушећи све пред собом
Тријумфално си ушла у моје просторе,
Сломивши моје отпоре.

Уступајући ти простор
Стигох до ломаче.
Кроз пару и прах видех осветницу.
Остајем жедан твојих усана.
Ја чекам. Запали ломачу.
Нек букне пламен, дим и тама,
Нек нестану пожудни отрови
Твојих усана.

Нек нестане сан,
Нек наступи јава.

Кад све око мене буде горело,
Гледаћу у плаво небо.
С погледом је и почело.
Плаветнилом погледа
Уз плави очни прах
Попећу се на небо.

Дивља ружа

Кад је сретох,
Замириса дивља ружа
Ја – ништа не рекох.
Она проговори
Руку док ми пружа.

Заиграше бисери бели,
Ја падох с ногу
И ми смо сели.

Са усана јој врелих
Кап нара склизну
Ја – без намера смелих,
А бејах тако близу.

Све око ње трепери,
К'о топла јара жетве,
А тек очи сетне.

У њима је топлина
завичајног камена,
миловања зелених ледина
и понос гордих планина.

У недрима је понела
слатке гроздове,
У косу уплела смокве медне
И распеване дроздове.

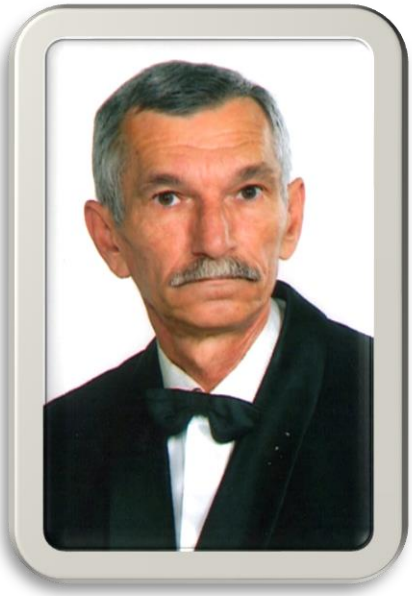
У оку крије парче плавог неба,
На уснама сокове сочне,
На бедрима чува поља топлог хлеба,
Из даха роји мирисе воћне.

Сва лепота је са њом пошла,
Која зрачи неким топлим крајем.
Она је у ствари са завичајем дошла.

Ја ову песму тој лепоти дајем,
Просто јер немам друго.
Уз њу и песму и ја трајем,
Хоћу да обе поживе дуго.

Под белом кошуљом

Гри, сунце, гри
Спржи ми сумњу
Што под белом кошуљом носим.
Спржи грчеља
Што ми на душу
Црва сумње положи,
Да ми душу растаче.
Засијај, сунце,
Зраке своје сложи,
Бедем снебивања сруши.
Раскомоти душу без гнева
Нек' не певуши, нек' пропева.



Градимир Карајовић, Крушевац

НИЈЕ ЖИВОТ ЧАША ВИНА

Пролазе брзо младости дани,
најлепше доба лудог срца глас,
пролази живот к'о дивља река,
добро да корени помисле на нас.

Песма и вино варљива нада
и срце неког заљубљеног плам,
све су то снови, све је то варка,
док трепнеш оком остао си сам.

Није живот чаша вина,
коју пијеш кад се забављаш,
живот је радост и туга и горчина,
у њему си остављен и друге
остављаш.

Није живот чаша вина,
коју пијеш кад ти наздраве,
живот је песма с` небеских висина,
по њој те памте ил` забораве.

Живот је песма, ал` без рефрена,
у њему ништа се не понавља,
све што не узмеш истога трена
он ти то никад не заборавља.

СТАРА ЧАРШИЈА

Хиљаду бајки она зна
Где крије љубав
Испод зидина љубав се скрива
Испод зидина крај куле Цара Лазара

Стара чаршија спава
Стара чаршија сања
На углу лампа дрхти
И све обасјава

Ко шарени букет светиљки у ноћи
Недалеко од обале Мораве
Блиста моја вољена стара чаршија

Ма куда да кренем
Ма куда да се нађем
Кад се теби вратим
Најсрећнији ја сам тад

Вољена чаршијо моја
У теби светлост најлепше сја
У теби најлепшу љубав имам
И све што волим имам ја

Ја познајем добро све улице твоје
У једној од многих
Сањам порту и цркву Лазара
У теби све моје успомене живе
Зато тебе у срцу носим ја.

ТИ СИ СЛИКА МОГА СНА

Јутрос сам је срео ја,
изашла је из мог сна,
очи су нам рекле све,
љубав ту је, волим те.

Њезин лик сад носи сан,
ја је сањам ноћ и дан,
стално мислим ја на њу,
сусрет чекам с` љубављу.

Ти си слика мога сна,
ти си љубав једина,
ти си мени најдража,
само тебе волим ја.

Све бих дао сада њој
сузе, осмех, руке беле,
да осети нека зна,
да је лудо волим ја.



Лепа Симић, Цирих

ВОТКА С'ЛЕДОМ

На шанк наслоњен
топлим погледом
странац ме гледа

Нешто бележи

Корацима
однекуд знаним
застаје крај мог стола

'може ли вотка с' ледом?

Радознало
одмотавам папир
ситним словима пише

Све ове године
нисам заборавио
наш први пољубац
а Ти?

ПОТОК

Можда
Више не жубори

Можда је и извор
Пресушио

Можда је у димњак
Ударио гром
Поломио огледало
У мојој девојачкој соби

Чувам у грудима
Време
Најлепше пејзаже
Родне груде

Када ми је душа била цела

ОКТОБАР

У моја два бистра ока
високо изнад земље
плеше лепота јесени

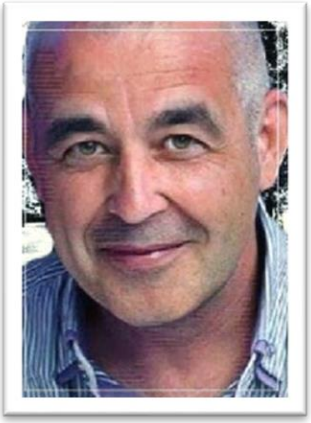
Посебном љубављу грлим
човека у Теби
али
нећу пасти на колена
ради
потхрањивања нежности

Нећеш волети ову песму
као што ја не волим своје песме
јер су једнолично корито
устајале воде у лику твом

Не знам којим каналима
улазиш у мој живот
али твоја присутност је
увек свежа

Месец се загледао у мене
ЋУТИ
све моје тајне
Проћи ће овај октобар
новембар
и овај живот...

Само ће Љубав
света и чиста ОСТАТИ



Зоран Јовановић, Лесковац

БЛИЗАНЦИ

Рођен сам једног новембра
у ноћи пуног месеца
када су се са неба,
сливале реке крвавих суза.
Небо је плакало
док су се јецаји моје мајке
губили у грмљавини
која је пратила кишу.
У истој ноћи, дубоко у шуми,
вучица је, арлаучући,
обавештавала звери
о рођењу вука самотњака.

Два грома спојила су нас на рођењу.

У себи носим ватру
громова близанаца
сакривену у врелом срцу
и храброст вучице, мајке.
Човек сам вучје ћуди
и вук сам у телу човека.
Самотњак међу људима
усамљеник међу чопорима.
У ноћи пуног месеца
мој брат, самотњак, и ја
арлаучемо на месец.
Шаљемо поруку псима.

Бојте се, долази време вукова!

ЗОВ

У ноћи, кад пун месец
у срца обичних људи
почне да уноси немир
и кад од страха почне
низ кичме да се слива језа
у мени прокључа крв предака.
Осетим да ме зову дивљине
и моја браћа из шуме.
Подигнем главу
и, из свег гласа,
арлаукнем на месец.
Да знају да сам ту.
Вук сам самотњак
заточен у телу човека
и човек са вучјом ћуди.
Моји су преци с вуковима
на истом кладенцу воду пили
у истим шумама с вуковима се крили.
Планине су их одгајале
а шуме, од хајки, скривале.
У ноћи, кад пун месец почне
да на Земљу шаље своје хладне зраке
подигнем главу ка њему
да у мирисима што ветар доноси
препознам зов свог чопора.
Зове ме у шуму
да заједно арлаучемо на месец.
Да нас се пси плаше.

ДАХ

Многе су ме
остављале без текста
а ја,
ја сам и даље
тражио само њу.
Тражио сам
ону
која ће ме
оставити без даха.



Драган Тодосијевић, Треботин

СПАВАЈ

Спавај, у сенци моје душе...
Спавај, у заветрини моје кише...
Спавај ту, на левој обали Пепељуше.

Спавај, у песми вредних ратара...
Спавај, у песми ноћних птица,
У фијуку вејавица,
У мирису пољског цвећа...
Ту, на левој обали,
Спавај село моје.

ЈА ЗНАМ

Ја знам, једну реку
која протиче, кроз једно село.
Ја знам, црну птицу,
која носи перје бело.

Ја знам овај живот,
знам у прсте,
а виђао сам људе који се
левом руком крсте.

Ја знам што други не знају
и зато ме многи мрзе
и желе да отерају.

Ја знам, да много знам
и зато чврсто
на ногама стојим
и у будућност гледам.
Иако ме сви варају,
ја се преварити не дам.

НОЋ НАД ТРЕБОТИНОМ

Тихо се спушта
још једна ноћ
над Треботином.

Негде иза брега,
појављује се месец
и изгледа уморан од дугог пута.
Река тихо жубори испод старог моста
који почива под кривом врбом.

Пролазника више нема,
а по која ноћна птица,
прекида тишину у тами.
Благи поветарац
њише врбове гране,
све је пусто,
а и црне вране спавају...
Шишмиши лете
и траже свој плен,
а један жабац зелен,
седи на обали реке
и крекетом својим,
по кад кад прекида
ноћну тишину...

И док се пољем шири мирис
покошеног сена,
цвеће пуно росе, припрема свој прах,
за сутрашњи дан,
а у једној соби уморна жена дрема,
јер не може да спава,
кад љубави њене одавно нема,
и од туге пуца јој глава.

И тако,
после сваког дана,
спушта се тихо
тама над Треботином,
а ја, стојим и посматрам,
ноћ над Треботином,
у тишини коју прекида,
лавеж паса, крекет жаба...

И тако могу да стојим,
читаве ноћи сам,
у тој ноћи
над Треботином,
и чекам да сване...

И гле, буде се потоци,
буди се гора, живот буја…
Таква је свака зора,
кад сване у Треботину.



Латинка Ђорђевић, Цирих

V

… опрости ми,
тек почињем да учим…

ЦВЕТОВИ ИЗ СТАРОГ ПАЊА

Уживајте у свакој речи
Ту капље најлепши афродизијак,
Болно стваран.

Као птице лепршају,
Као свитања боје пурпура
Извиру.

Нећу да се трагови губе,
Хоћу да цветају
Најлепшим бојама
Из старога пања.

Хоћу да се и данас верује
У мелеке,
Виле,
Чаролије,
Судбину,
Зачарану шуму,
Планину где станује месец,
Где се чује симфонија,
Где је тренутак
Нежни лет,
Где је стари пањ
Орфејева лира,
Латица цвета једна песма
Саткана у молу
Што душу дира.

МОРАМ ДА КАЖЕМ

Морам да кажем
Да су ми јутра магловита,
Дани пуни лажног сунца,
Ноћи неме пуне тужне месечине.

А тек сусрет сваки,
Један корак уназад
Поглед изгубљен,
Поздрав замишљен,
Без срдачног стиска,
Радости и милине,
Само се чека куршлус да избије.

Све ме ово боли,
Радовах се шуштавој брези,
Облутку сваком,
Радовах се да кући дођем
И изљубим сваког.

Морам да кажем,
Да ми очи бистар извор траже,
Да ми срце
за љубављу мојих драгих жуди,
Да ми душа од неправде грца.
Морам да кажем срце издржати неће,
Тешки су ови испити за мене
Све ми у грудима вене.

Питам се само,
Када ће све ово проћи,
Да ли ћу дочекати дан
Када се поново вратим,
Да ме запљусне талас лепоте,
Среће, мирис родне груде,
Жагор, радост разигране деце...

Морам, морам да кажем
Колико ме све то боли
И нагони туђој земљи да се вратим,
И у њој љубоморно сваким даном
Под окриљем неба њеног
Рањеном душом патим.

ПОЧЕТАК

Лако је ветру
Разгонити облак,
У прамење претворити,
Сунцу отопити ледњак.
Ал', како после свега
Учинити први корак,
Скупити снаге
И стати преда ме.



Мирослав Живановић, Крушевац

НИКОМ ПОСЕБНО

Не подносим ништа више
И ништа не разумем
Згранут сам и збуњен
Па да схватим не умем
Да ли је ово само грешка
Судбина или пех

Никоме не верујем
Трпим, плаћам цех
И не претерујем
Док тражим кривце

И не опраштам ником

Сморен бедом
Помињем редом
Прво жуту
Па поштену
И ону зелену
Па ружну црвену
И свима њима жену
И све по списку
Али у себи
А не би

Јер, пре бих да вриштим
Закукам као за јединца
Пљунем и одем
Из овог свињца

Дође ми да залајем
И уједем
А знам
Не могу им ништа
Све им !!!

КАО У МАГЛИ

Као у магли
губе се моје мисли јасне
сам сам и немоћан
у ове сате касне
све се у мени буни
ври, таласа

И не знам куда да кренем
ни коме да се јадам
остајем без гласа,
тонем, пропадам
увек далеко од циља,
јер потуца се свака моја жеља
од немила до недрага

Ја не знам, збиља
чије то грехе плаћам
и клетве носим као самар

И заигра ми сваки дамар
па бих да псујем редом,
и залијем једом,
мрак ове тамнице,
тескобу самице,
страх и безнађе

И што баш мене да снађе
ова ноћ без сванућа
Хоћу да станем
Покушам да се смирим

Помислим на последњи осмех
из не знам које године

Себе укорим,
онако ни пијан ни трезан
и помислим добро је
бар нисам везан.

Али све то потраје кратко
па бих опет да ланем,
да уједем слатко
да окривим и упрем прстом
запретим клетвом и крстом,
да јаукнем, да не пукнем
А онда ипак умукнем
не желим себе да чујем
и нећу ништа да исправљам
ма нека буде да је све добро
а само ја не ваљам.



Светлана Ђурђевић, Крушевац

ЖУДЊА

...и нек ме нема
у осмеху твоме
зачаурене страхом
обложене очајем
нек не будем ни тема
сећању ниједноме

...и нек ме нема
у уздаху твоме
избраздане сумњом
заслепљене сујетом
нек не будем ни сена
праштању исконскоме

...и нек ме нема
у јецају твоме
обневиделе чежњом
отупеле жељом
нек не будем ни пена
таласу изгубљеноме

...и нек ме нема
у радости твојој
оковане сетом
одбачене грехом
нек не будем ни хтење
тражењу проклетоме

ал' нек ме има
у чекању твоме
у зеници твојој...
надању обојеном слутњом
утиснутом на лицу твоме
неугаслом жудњом

ЖИВОТ

Слутим Истину.
Осећам: лагано али сигурно
одумире један мали део мене.
Најважнији и најболнији
-моја човечност.

Нека је проклето црно семе сумње
које клија и загађује ми крв!
Нека си проклет дивни дивљи сну
што ме шкропиш смрдљивом кишом лажи!

Желим Истину.
Знам: човек сам докле год је
прихватам и проповедам.
Али ми измиче, окреће се од мене
- нагони на небол и отупелост.

Мрзим себе и своју неспособност да
предосетим и правилно усмерим луди
стицај околности!
Судбина - ха, поново гнусна лаж;
само кукавичлук и слепљене очи!

Наређујем Истину.
Захтевам: да увек, ма где и каква била
ни по цену живота не одустајем од ње.
Јер, само тако бићу своја
- макар и избраздана, гола стена.

И бићу звук звона бесмртног
откинутог од устаљене колотечине срама!
Остаћу од мноштва презрена и прегажена
али своја, само своја!

Заступам Истину.
Постојим: не дозвољавам да тај делић
мене одумре потпуно и тихо.
Борим се за њега свим силама своје
киселином безнађа нагризене душе.

И кажем вам свима - ЈА сам Истина!
Презрите ме, одбаците, али ја сам
ту - никада ме у потпуности не можете
изгнати! Јер, остајем човек.



Љубодраг Обрадовић, Крушевац

ЈАБУКЕ И ДУЊЕ

Јабуке и дуње,
на орману стоје.
Ја и сад чезнем
у одаје твоје.

Да уз месец до зоре,
љубав искримо бајну,
и уз игру и развигоре
тонемо у слатку тајну.

Да опије ме светлост блага,
док игром тела и ватром у ставу
онако нежна и нага,
све снове рушиш ми у јаву.

Да нас жудња и страст
у љубавни вртлог узнесу.
И заискри осмех наш,
кад нас грч и срећа понесу.

Твоја лепота и моја чежња…
И лепа успомена се измами.
Лутали смо некад пејзажима тела,
сад кроз живот лутамо сами.

Јабуке и дуње,
на орману нека иструле.
Само да опет дојездим
у твоје лагуне ...

Ова песма објављена је 20.08.2005. године као прва песма на сајту www.poezijascg.com на линку:
http://www.poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=22

а модификована верзија у књизи *МИРИС БОЖУРА* 2011. године.

КОЛИКО...

Колико сати,
пробдела си ноћу,
чекајући да сврати,
и однесе самоћу.

Колико наде,
заувек си изгубила,
док сањала си баладе,
а ниси љубила.

Колико суза си пролила,
све чекајући срећу.
А још ниси схватила,
крај је твом пролећу.

Које тек илузије,
отишле су у етар.
Трен садашњи без визије,
донео је ветар.

Колико времена до отрежњења,
прошлост не може да се врати.
Пропуштено у животу, живот мења.
Али, то се, тако касно схвати.

Ова песма објављена је 28.08.2005. године на сајту www.poezijascg.com на линку:
http://www.poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=11

Аудио верзију коју је компоновао и отпевао Бранко Симић можете преслушати на линку:
http://www.poezija.rs/ljubodrag-obradovic/koliko/

НЕ ГЛЕДАЈ...

Не гледај око себе,
сви имају своја посла.
Паука који мрежу плете,
мува скупо ће да кошта.

Не гледај друге,
својим путем крени.
Отпевај своје и туге
за појас задени.

Не закерај,
нема више идеала.
Све има почетак и крај,
знаш, ниси будала.

Не плачи,
нешто за себе уради.
Успех много значи,
душу зачас подмлади.

Не гледај позади,
то само боли.
Свет те увек изради,
сам за себе се избори.

Не гледај друге
и тебе нико не гледа.
Бежи из ове кањуге,
да не свиснеш од једа.

http://www.poezijascg.com/PHP-Nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=12

САДРЖАЈ

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић ... 4
У ОВОМ БРОЈУ ИЗДВАЈАМО ... 5
Часопис за поезију – ПоезијаСРБ број 3 у рукама Петера Ханджеа ... 5
Петер Хандке, Аустријски књижевник ... 8
ПЕСМА ДЕТИЊСТВА ... 8
Кристина Лунг, Шведска ... 9
ДОВИЂЕЊА И СРЕЋНО ... 9
Елеонора Лутхандер, Стокхолм, Шведска ... 10
ТУРБУЛЕНЦИЈА ... 10
ПОЉУБАЦ СМОКВЕ ... 10
НЕСТВАРНИ ГОСТИ ... 10
Александра Лутхандер, Стокхолм, Шведска ... 11
БЕЛКАНТО ... 11
КАРАМЕЛА ... 11
ШТА ДА ДАМО МАМИ? ... 11
ТРОЛ ... 11
ТУРИСТИ ... 11
Перо Зубац, Нови Сад ... 12
СЕСТРА МОЈА САМОЋА -збирка песама у настајању ... 12
СЕСТРА МОЈА САМОЋА ... 12
НЕМИЛИЦА ... 12
О НЕСНУ ... 12
СЛАЖУ СЕ ГОДИНЕ ... 12
Борисав Бора Благојевић, Ћуприја ... 13
ЗИМСКА ... 13
ПА ПОСЛЕ ... 13
ЗАБОЛЕЋЕ ЈАКО ... 13
МОЈА БРАЋА ... 13
Марина Адамовић, Ниш ... 14
ТАНКА ... 14
*** ... 14
ОЧАЈ ... 14
ПИСАО ЈЕ ... 14
ЗАДЊИХ 55 МИНУТА ... 14
Спасоје Ж. Миловановић, Крушевац – Ниш ... 15
КАСАПСКИ СТО ... 15
ИГРА ВРЕМЕНИМА ... 15
ДА НЕМА НЕБА ... 15
ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ ... 16
Дане Стоиљковић, Дубово – Прокупље ... 16
ПОЛАКО КРАЈ ДОЛАЗИ ... 16
СЕЋАЊЕ НА ДАНЕТА СТОЈИЉКОВИЋА ... 16
ПУТ МУ ЈЕ ВРЕМЕ ... 17
НА ВРШНИКУ БОГОВА ... 17
На Песничком тргу -Ода Орфеју- ... 18
СТАЗА ПРЕМА СУНЦУ ... 18
ТРИ ДАНА ПОСЛЕ ... 18
Томислав Милетић, Крушевац ... 19
НА КРАЈУ ... 19
СВЕТИ САВА ... 19
НАТАЛИ ... 19
БИОГРАФИЈА ... 21
Библиографија ... 21
Томислав Милетић: Легенде о Светоме Сави - М. Б. Мирковић ... 21
МАНИФЕСТАЦИЈЕ ... 22
СТИХОЉУБЉЕ ПоезијаСРБ 2019 – Љубодраг Обрадовић ... 22
ПЕТ ПЕСНИКА И ВИ – Љубодраг Обрадовић ... 32
АФОРИЗМИ ... 40
Михајло Ћирковић, Крушевац ... 40
Драган Матејић, Крушевац ... 41
ОРИГИНАЛ ФАЛСИФИКАТА -афоризми- ... 41
Дејан Ристић, Крушевац ... 42
Братислав Костадинов, Крушевац ... 43
Саша Милетић, Крушевац ... 44
ДО ПОСЛЕДЊЕГ КРАХА – Афоризми ... 44
КЊИГЕ ... 45
ЦВЕТОВИ ИЗ СТАРОГ ПАЊА – Латинка Ђорђевић, Цирих ... 45
Евокација живота Латинке Ђорђевић - поетском збирком „Цветови старог пања", А. Стојаковић 45
НАЈТИШЕ ПОСВЕТЕ - Лепа Симић, Цирих ... 48
„Наслонио си се као брег на срце моје" Љ. Обрадовић ... 48
РЕЦЕНЗИЈА - Поезија Лепе Симић, Милош Ристић ... 51
Данијела Булатовић – НАЈЛЕПШЕ МЕСТО НА СВЕТУ ... 52
КАКО НАПИСАТИ БЕСТСЕЛЕР? - Љубодраг Обрадовић ... 52
ЗОВ - Зоран М. Јовановић, Лесковац ... 54

Човек са душом вука - Стефана Станивук Веселиновић 54
САДРЖАЈ – Зоран М. Јовановић 55
САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА 56
Драгојло Јовић, Крушевац 56
КЛАТНО САТА ЖИВОТ МЕРИ 56
ОПЕТ НЕКА ВРЕМЕНА СТАРА 56
ВИСОВИ 56
ЕХ ДА МИ ЈЕ ДА ЈОШ ЈЕДНОМ 57
ПОКРАЈ РЕКЕ 57
ЗАЛАЗАК СУНЦА 57
ДВЕ ЧАШЕ 57
БОЖУР 57
Слободан Ценц, Крушевац 58
КАД СЕ ЖЕНИ ЗЛО 58
Псалм 2: ОПРОСТИ МИ 58
ХОРСКА ПЕСМА 58
ЈА ТО НЕ РАЗУМЕМ 59
НЕ БИХ РЕКАО 59
САН ТИРАНИНА 59
Зорица Ивановић Гајевић, Прокупље 60
МОРАВСКИ СУТОНИ 60
ЦВЕЋЕ СЕНОКОСА 60
МЕСЕЧЕВА ИГРА 60
У ИМЕ БОГА 60
Милосав Мишо М. Младеновић, Ариље -Београд 61
РАЂАЊЕ 61
РАБИН РЕЧЕ или МОЈИ ГРЕСИ 61
ЈОШ КОЈИ ДАН 62
ЗУКО---БОЖИДАР 62
О брате Илија 63
ПОСЛАНИЦИ ИЗ МРАКА 63
ТРАЈЕКТ ЗА ЕВИЈУ (ОТШКРИНУТА РАЈСКА ВРАТА) 64
Слађана Цветковић Страхимировић, Лапово 65
КРАЈ 65
ВРЕМЕ 65
ДУХ 65
О ТЕБИ 66
ТЕРАСА 66
Јасмина Димитријевић, Загреб 67
НИЈЕ УВЕК СВЕ ТАКО ЦРНО 67
ПИСМО БЕЗИМЕНОМ СИНУ 67
ВУК И ЦРВЕНКАПА 67
Андреја Ђ. Врањеш 68
ПЛИМА 68
ДОДИРИ 68
ИСКРА: 68
ГЛУМАЦ 68
ИДЕАЛИ 68
ВАЈАР 68
Мира Ракановић, Вршац 69
ТЕБИ 69
ОДЛАЗАК 69
МОЛБА 69
Дејан Милошевић, Крушевац 70
БЕКСТВО 70
НЕПРОМИШЉЕНОСТ 70
САН 70
ЋИЛИМ 71
Понекад пожелим оркан необуздани 71
ИЗЛАЗ 71
ПУЦАЊ 71
Миломир Терзић, Крушевац 72
СЛИЧНОСТ 72
РОЂЕЊЕ ЋЕРКИ 72
Богдан Јевтић, Крушевац 73
ОПТИМИСТА 73
ПОЖЕЛИ СВЕТЛОСТ 73
ПРАВДА НА ЗЕМЉИ 73
СВЕТИОНИК 73
КУПИДОНОВЕ СТРЕЛИЦЕ 73
ЉУБАВ 73
Милош Ристић, Крушевац 74
ВЕСТИ 74
*Комунисти нас уче демократији 75
*Живот у трећем лицу 75
*Питајте 75
РЕПОРТ ТХИС АД 75
Мирослав Радовановић, Бресно Поље 76

АМАЈЛИЈА 76
Omer Ć. Ibrahimagić - Tuzla 77
JASTREB 77
VUK 77
KONJI 78
O PISCU 78
Слађана Бундало, Крушевац 79
ВОЛЕО ЈЕ ЖЕНУ 79
ЗДРАВИЦА ВОДИ 79
ДУША И СРЦЕ 79
КАД МОРАВА ПЛАЧЕ 79
Љубица Жикић, Крагујевац 80
МЕСЕЧЕВ СРП 80
ПОВРАТАК 80
СНАГА РЕЧИ 80
С ОВИХ СТАЗА НИ ОТИШАО НИЈЕ 80
ОПОМЕНА 81
ВИДАРИЦЕ 81
КОЛОНА 81
НАДЕЖДА 81
ЗАВИЧАЈНА ПЕСМА 81
19 МИЛОСРДНИХ АНЂЕЛА 81
Милан Марковић, Семедраж 82
Постанак Шумадије 82
Село моје 82
Вратићу се тамо 82
Горан Минић, Брус 83
ПУСТИЊСКИ ПАСТИР 83
ПЛАМЕН 83
ПЕСМА ЗА МЕНЕ 83
ЖЕЉА 83
ТВОЈА МАЈКА 83
Данијела Јевремовић, Крушевац 84
Ја ћу те волети 84
Волети 84
Воли ме 84
Запловимо ноћас 85
Галеб 85
Маске 85
Мед и горчина 85
Месечина 85
Горан Арсић, Крушевац 86
ИСУС 86
ЧЕЖЊА 86
ДУША 87
ИСКРА ЉУБАВИ 87
СМЕДЕРЕВО 88
ЦИГАРЕТА 88
Никола Вукоје, Сечањ 89
ОРХИДЕЈА 89
ТУГА 89
УГАШЕНА ЛАМПА 90
ОПЕТ 90
ПОРТРЕТ ПЛАВЕ УСПОМЕНЕ 90
БУЛЕВАР ЗАУЗЕТИХ КЛУПА 90
Мр Душка Ерић, Крушевац 91
СВЕТ МИ ДАО ТИ НА ДЛАНУ 91
ЗОРА 91
НЕ ПЛАШИМ СЕ 91
Елена Ерић, Велуће 91
ЈЕСЕН 91
Живојин Манојловић, Крушевац 92
ВИШЕ ПУТ С ТЕТКУ У КАВАНУ 92
ОЛОВИ У ГРБИНЕ 93
ПРЕД ЈЕСЕН 93
Данијела Булатовић, Крушевац 94
ЈЕСЕЊА БАЛАДА 94
ЛАКО ЈЕ ТЕБИ КАД ТЕ ПЕСНИК ВОЛИ 94
ТИ СИ МЕНИ 94
НЕМИР 94
ПРОЦВЕТАЛА ЉУБАВ 94
Весна Михајловић, Крушевац 95
ЈА НИГДЕ НЕ ЖУРИМ 95
НИСМО ГЛАДНИ, АЛ' СМО СВЕГА ЖЕЉНИ 95
МОЛИТВА ЗА СЕЉАКА 95
ПЕСНИЧКА СУСРЕТАЊА 96
ШАНАЦ 96
Дејан Петровић Кенац, Крушевац 97

ЖЕЉА ... 97
САМОЋА ... 97
НЕ ПРОКЛИЊИ ЉУБАВ ... 97
НЕБО ЈЕ БИЛО ПЛАВО ... 97
СРНА ... 98
МИРИС ЖЕНЕ ... 98
Мр Ратко Тодосијевић Бађо, Крушевац ... 99
ТИ И ЈА ... 99
ИСТИНА ТИШИНА ... 99
УЗАЛУДНО ТРАЖЕЊЕ ... 99
ТЕЛЕФОНСКИ ИМЕНИК ... 99
Аријана Хинић, Крушевац ... 100
ЧИЗМЕ ЗА СНОВЕ ... 100
ЊЕНЕ ОЧИ ... 100
ГОЛГОТА ДУШЕ ПРОСТЕ ... 101
НЕ ПУШТАЈ МЕ ... 101
АКО ТЕ ИЗГУБИМ ОПЕТ ... 101
С НЕРЕТВОМ ... 101
ПАМТИМ ... 101
Даница Рајковић, Крушевац ... 102
РЕКА ЖИВОТА ... 102
СВЕТЛОСТ У ТАМИ ... 102
ОДУСТАО СИ ОД МЕНЕ ... 102
КУЋА У ЗЕЛЕНИЛУ ... 102
Драгана Марковић, Крушевац ... 103
Отаџбина ... 103
Сава фудбалер ... 103
Снег ... 103
Симпатија ... 103
Треперим ... 103
Воз ... 104
Свици ... 104
Сањам те ... 104
Желим ... 104
Душан Комазец, Станишић ... 105
Стара виолина ... 105
Нестали свет ... 105
Траг вечности ... 105
Првослав Пендић Пенда, Крушевац ... 106
Наврли стихови ... 106
Плави очни прах ... 106
Дивља ружа ... 106
Под белом кошуљом ... 106
Градимир Карајовић, Крушевац ... 107
НИЈЕ ЖИВОТ ЧАША ВИНА ... 107
СТАРА ЧАРШИЈА ... 107
ТИ СИ СЛИКА МОГА СНА ... 107
Лепа Симић, Цирих ... 108
ВОТКА С'ЛЕДОМ ... 108
ПОТОК ... 108
ОКТОБАР ... 108
Зоран Јовановић, Лесковац ... 109
БЛИЗАНЦИ ... 109
ЗОВ ... 109
ДАХ ... 109
Драган Тодосијевић, Треботин ... 110
СПАВАЈ ... 110
ЈА ЗНАМ ... 110
НОЋ НАД ТРЕБОТИНОМ ... 110
Латинка Ђорђевић, Цирих ... 111
V ... 111
ЦВЕТОВИ ИЗ СТАРОГ ПАЊА ... 111
МОРАМ ДА КАЖЕМ ... 111
ПОЧЕТАК ... 111
Мирослав Живановић, Крушевац ... 112
НИКОМ ПОСЕБНО ... 112
КАО У МАГЛИ ... 112
Светлана Ђурђевић, Крушевац ... 113
ЖУДЊА ... 113
ЖИВОТ ... 113
Љубодраг Обрадовић, Крушевац ... 114
ЈАБУКЕ И ДУЊЕ ... 114
КОЛИКО ... 114
НЕ ГЛЕДАЈ... ... 114

Часопис за поезију – ПоезијаСРБ број 13

ЗА ИЗДАВАЧА:

Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ

Крушевац, Цара Лазара 142

Уредник часописа: Љубодраг Обрадовић

Редакција часописа:

Љубодраг Обрадовић; Дарко Колар; Светлана Ђурђевић;

Мирослав Мића Живановић; Спасоје Ж. Миловановић;

Латинка Ђорђевић; Лепа Симић; Саша Милетић;

Зоран Јовановић и Драгојло Јовић

Лектура: Сами аутори

Уводна реч: Љубодраг Обрадовић

Дизајн корица: Љубодраг Обрадовић

Слика на корицама: Мира Ковачевић

Дизајн знака *ПоезијаСРБ*: Зорица Бркић

Припрема за штампу: Љубодраг Обрадовић

Штампа: СаТЦИП - Врњачка Бања

Тираж: 100 примерака

Часопис излази два пута годишње

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82

ПОЕЗИЈА СРБ : часопис за поезију
/ уредник Љубодраг Обрадовић.
– 2014, бр. 1 (март)-.
– Крушевац :
Удружење песника Србије
Поезија СРБ,
2014- (Врњачка Бања : СаТЦИП).
– 29 cm

Два пута годишње.
ISSN 2335–0105 = Поезија СРБ
COBISS. SR-ID 205696012

Ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо!
Ако сте са тим сагласни пошаљите нам свој рад на мејл: poezijasrb@poezija.rs

Штампање овог часописа омогућио је Град Крушевац